Joc murdar la Budapesta

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Joc murdar la Budapesta

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-70-5.

Malko Productions – Paris,
Piege a Budapest
© Gerard de Villiers,
©TINERAMA 1999.

Gérard de Villiers

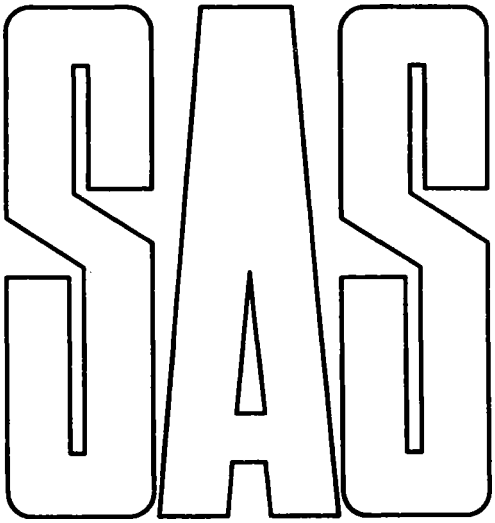

Joc murdar la Budapesta

În româneşte de
Maria Măciucă.

1999

Capitolul I.

— Davai! Davai!

Bruneta cu ochi albaştri şi scânteietori bătea din palme în ritmul îndrăcit al cântecului ţigănesc. La fiecare mişcare, sânii liberi sub bluza portocalie îi tresăltau ca şi cum ar fi vrut să scape din ea. Orchestra de la *Mathyas Prince* fusese smulsă din toropeală cu ajutorul mai multor bancnote de o sută de forinţi. Bacşişul fusese reintrodus în Ungaria de doi ani. Violonistul se aplecă în faţa mesei întinse, mânuind arcuşul din ce în ce mai repede, cu riscul să piardă bancnotele băgate între corzi. Mesenii se opriseră din mâncat urmărind spectacolul. Instalat la subsol, cel mai bun restaurant din Budapesta era împărţit în separeuri cu ajutorul unor paravane din lemn. Cei pentru care cântau muzicanţii ocupau masa cea mai bună, aşezată în faţa scării. Bruneta cu ochii albaştri ca lapiz-lazuli avea doi bărbaţi la dreapta ei şi un altul, la stânga. Toţi erau instalaţi pe bancheta din fund, aflată cu faţa la orchestră. Patru bărbaţi cu aspect de funcţionari erau aşezaţi la o măsuţă ceva mai retrasă, în stânga banchetei. Cu un ultim acord, violonistul îşi termină cântecul. Imediat, bruneta îşi petrecu braţul pe după gâtul vecinului din dreapta şi îl sărută pe gură. Acesta nu avea deloc aspectul unui seducător. Avea o faţă rotundă şi buhăită de *aparatcik*[1] bine hrănit, cu părul rar şi cărunt. Acesta se feri uşor şi zâmbi încurcat când bruneta se dezlipi de el. Bărbatul aşezat la dreapta lui îşi vârî capul în farfurie după ce îi aruncă fetei o privire profund dezaprobatoare. Avea o faţă de muncitor, destul de ridată, cu pielea măslinie şi părul negru şi des. Deşi stătea foarte drept la masă, capul său ajungea doar până la umărul vecinului său.

Mate Balăzs, şeful Serviciilor Secrete maghiare mai avea

[1] Înalt funcţionar din ţările socialiste, (n.a.).

doar un an până să iasă la pensie şi nu avea chef să aibă nici un fel de probleme. Întoarse capul către vecinul său şi-i spuse în momentul în care orchestra începea o melodie nouă:

— *Suslov Elvtars*[2], cred că sunteţi obosit…

Bărbatul sărutat de fată zâmbi şi spuse cu o voce cleioasă:

— Nu sunt obosit deloc, Mate Jozsef, mă distrez foarte bine. Orchestra asta este excelentă.

După tradiţia rusească, el nu folosea decât prenumele. Mate Balăzs oftă în sinea lui. Voia ca vizita ministrului rus de Interne să se termine cât mai repede. Mai dura două zile. Valeri Ilici Suslov venise să contribuie la strângerea relaţiilor sovieto-ungare în domeniul securităţii interne. Cu alte cuvinte, voia să se asigure că nu se va repeta niciodată „Primăvara de la Budapesta”. Vizita trebuia să se desfăşoare fără un tam-tam prea mare, sprijinită în mod discret de prezenţa a două divizii mecanizate ale Armatei Roşii, staţionate în regiunea Salgotarjan. Mate Balăzs era obişnuit cu aceste vizite periodice. De multă vreme renunţase la ideea că în ţara sa ar putea exista libertatea exprimării. Aplica legile impuse ungurilor de către sovietici, eliminând practic orice represiune politică. În clipa în care serviciile sale aflau de existenţa vreunui „contestatar” acesta era contactat în mod discret şi rugat să se expatrieze într-o ţară la alegere. Asta făcea ca în ţara sa să nu existe lagăre de concentrare, iar el să-şi poată petrece liniştit toate weekend-urile pe malul lacului Balaton, într-un bungalow neînregistrat în mod oficial, la fel ca multe altele din jurul său. Toate erau construite cu materiale cumpărate pe piaţa neagră.

Orchestra interpreta acum un cântec ţigănesc de inimă albastră. În mod maşinal, Mate Balăzs îl lăsă pe chelner să-i umple din nou paharul cu vin roşu marca Elger, cea mai bună din ţară. Alcoolul, împreună cu mâncarea grea ungurească, îl făcură să cadă într-o stare de moleşeală. Sunetele viorii îi mergeau la inimă. El îşi spuse cu amărăciune că dacă ar mai exista încă un an 1956, cu

[2] Tovarăşe Suslov (n.a.).

siguranţă ar fi împuşcat pentru colaborarea lui cu sovieticii atât de urâţi de poporul maghiar. Dar asta-i viaţa… încetul cu încetul, localul începea să se golească. Mate Balăzs ar fi trebuit să meargă culcare, dar nu putea să se scoale de la masă înaintea oaspetelui său.

Or, sovieticul nu părea prea decis să plece. Vecina brunetă, cu capul lăsat pe umărul lui, asculta muzica ţinând ochii închişi.

Mate Balăzs o blestemă în gând. La început fusese de-a dreptul încântat de faptul că una din secretarele sale se oferise să fie interpreta ministrului venit în vizită. Cei mai mulţi dintre unguri îi detestau pe puternicii lor vecini din Est. În ciuda rusificării în masă impuse de regimul comunist, nimeni nu părea să ştie vreun cuvânt în ruseşte. De altfel, atunci când se făcea vreo referire la ei, nu erau niciodată numiţi altfel decât „marii fraţi”. Szuszi Sibrik, care lucrase la Moscova, se exprima cursiv în limba rusă. În plus, era o femeie superbă şi liberă. Soţul ei divorţase de ea pentru ca apoi să se stabilească în Statele Unite. Ca să o răsplătească pentru faptul că se oferise de bună voie, Mate Balăzs îi făcuse cadou o pereche de pantofi importaţi din Italia de unul dintre agenţii lui. Serviciile maghiare aveau ca ţintă, Italia, fapt care permitea o contrabandă destul de prosperă. Oamenii lui Mate Balăzs nu duceau lipsă de pantofi, de cămăşi şi nici de jamboane.

Ministrul sovietic îi făcu semn violonistului care se apropie de masă. Valeri Ilici Suslov îi strecură o bancnotă de o sută de forinţi între corzile arcuşului. Muzicantul se frânse în două şi începu să cânte o melodie extrem de languroasă.

„Asta mai lipsea acum” oftă în sinea lui Mate Balăzs.

El se înclină în faţă încercând să. Atragă privirea celuilalt vecin al lui Szuszi Sibrik, colonelul Igor Petrovici Antonov, „rezident” KGB la Budapesta. Era o namilă cu părul negru, cu trăsăturile tăiate cu dalta, îmbrăcat numai cu costume ce cădeau pe el ca nişte saci de cărbuni. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, cu siguranţă ar fi fost călugăr. Adevărul era că avea tendinţa supărătoare de a-L confunda pe Dumnezeu cu Comitetul Central al Partidului Comunist din URSS… O dată pe lună el se închidea împreună cu Mate Balăzs în

sediul Partidului Muncitoresc Maghiar, care găzduia şi MVA[3].

Acolo, ei făceau analiza situaţiei. Mai întâi vorbeau despre situaţia internă, apoi, despre rezultatele obţinute de agenţii unguri implantaţi în Italia.

Igor Antonov lua o groază de notiţe, turna ca un pompier şi, în cele din urmă, se închidea în sala telexului de la Ambasada Sovietică pentru ca să trimită informaţiile obţinute la Al 11-lea Departament al Primului Directorat General al KGB. În restul timpului, el se plimba prin Budapesta, organizându-şi propria reţea de informatori şi infiltrând MVA pentru o şi mai mare siguranţă. El şi Mate Balăzs întreţineau un fel de coexistenţă paşnică, dar ungurul simţea dispreţul colonelului care l-ar fi trimis cu plăcere la Vorkuta, considerându-l prea moale pentru misiunea sa. Igor Antonov era celibatar, iar serviciile lui Mate Balăzs se distrau numărând cu strălşnicie toate târfele care treceau prin patul lui. Unul dintre agenţii MVA, specialist în provocarea străinilor dornici să-şi schimbe banii pe piaţa neagră, care în plus mai controla şi „fetiţele” ce mişunau prin marile hoteluri din Budapesta, îi jucase chiar o festă.

Într-o zi, colonelul Antonov sosise plin de draci în biroul lui Mate Balăzs. O tânără unguroaică de douăzeci şi doi de ani reuşise să o şteargă din ţară şi să pătrundă în Austria, unde susţinuse o conferinţă de presă în care ataca Uniunea Sovietică. Igor Antonov bătuse zdravăn cu pumnul în biroul şefului Serviciilor maghiare, stigmatizând incompetenţa acestuia şi cerând să fie luate măsuri radicale împotriva fugarei. Cum ungurul refuzase energic, colonelul sovietic plecase înjurându-l ca la uşa cortului.

Chiar în acea seară, când tocmai bea un pahar cu vin la barul hotelului *Volga,* el se ciocni cu o roşcovană nurlie, ai cărei sâni pocneau sub o bluză din dantelă neagră. Tipa avea ochii umezi şi o gură cărnoasă şi gurmandă. Cei doi intrară imediat în vorbă. Nici nu-i puse bine mâna pe genunchi, că Igor Antonov se pomeni într-o stare care ar fi făcut de ruşine chiar şi pe o gorilă aflată în călduri. Peste douăzeci de minute, după ce consumară trei porţii de votcă

[3] Serviciile Secrete Maghiare (n.a.).

la barul hotelului, el o aducea pe fată în apartamentul sau. Tipa nu ceruse decât trei sute de forinţi, un preţ modest. Înainte de plecare, ea îl îmbrăţişase şi îi şoptise la ureche:

— Sper să ai o amintire minunată de la mine…

Amintirea fusese delicioasă timp de trei zile. După aceea, Igor Antonov începu să simtă nişte mâncărimi suspecte în locuri prost plasate… Doctorul la care a alergat a confirmat diagnosticul de malarie venerică, din nefericire destul de avansată.

Înfuriat la culme, colonelul sovietic încercase în zadar să găsească efemera sa cucerire. Nici una dintre fetele ce frecventau hotelul *Volga* nu o cunoşteau. Şi pe bună dreptate. Adjunctul lui Mate Balăzs o recuperase la Szolnok, la o sută douăzeci şi cinci de kilometri de Budapesta şi i-o adusese imediat.

Pentru moment, colonelul Igor Antonov asculta muzica stând ţeapăn ca de obicei, cu o expresie de încântare ce îi destindea trăsăturile brutale ale feţei. Mate Balăzs îşi întoarse privirea către masa la care stăteau gărzile de corp – doi sovietici şi doi unguri – care se chinuiau să nu adoarmă. Acordurile viorii erau din ce în ce mai sfâşietoare.

Mate Balăzs, hotărât să se ducă la culcare, se aplecă iar la stânga lui, încercând să atragă privirea ministrului sovietic. Szuszi Sibrik stătea în continuare cu capul pe umărul acestuia… Brusc, ungurul înţepeni. Era stupefiat. Mâna dreaptă a interpretei cu ochi albaştri era băgată sub masă, între coapsele ministrului.

*

* *

Valeri Ilici Suslov era cuprins de o dulce somnolenţă datorata muzicii şi alcoolului, când simţi o uşoară atingere pe picior. Întâi crezu că este vorba de o mişcare greşită a vecinei sale şi nu îi dădu nici o atenţie. Dar atingerea continua într-un mod care excludea orice dubii. El îşi coborî privirea şi văzu unghiile roşii care se luptau să-i desfacă nasturii de la pantalonii din serj.

Această luptă inegală se termină repede prin pătrunderea mai multor degete în intimitatea ministrului. Degete a căror abilitate nu întârzie să declanşeze reacţia

previzibilă în asemenea cazuri. Perplex şi tulburat, sovieticul îşi întoarse privirea către vecina sa şi-i întâlni ochii albaştri înceţoşaţi de alcool.

Încurajată parcă de această complicitate mută, Szuszi Sibrik scoase afară virilitatea sovieticului, ascunsă din fericire de marginea mesei.

Degetele ei executau un balet circular şi lent în jurul pradei lor. Ministrul ar fi vrut să întrerupă acest vis dar era total lipsit de curaj... Nu ştia ce atitudine ar trebui să adopte. Sângele îi zvâcnea plăcut în tâmple, iar violonistul care cânta în faţa lui se vedea ca în ceaţă. El apucă şervetul şi, cu stângăcie, încercă să acopere corpul delict. Şervetul semăna acum cu o fantomă albă care se ondula între picioarele sale... Nemaiputând suporta, el puse mâna stângă pe piciorul lui Szuszi care se lipi strâns de el, în semn de încurajare.

Era de-a dreptul incredibil! În ciuda voinţei sale, el începu să-şi mişte bazinul înainte şi înapoi, în ritmul mângâierii.

Discretă, tânăra unguroaică se aplecă la urechea lui.

— Stăpâneşte-te puţin, *golubcik*[4], va fi şi mai plăcut mai târziu!

Degetele ei strânseră puţin mai tare prada, atingându-i cu delicateţe partea superioară, descoperită. Ministrul fu cât pe-aci să urle. Imediat, interpreta slăbi strânsoarea şi şopti în ruseşte:

— Aveţi puţină răbdare, tovarăşe ministru. Dacă aveţi curajul să aşteptaţi, vă promit că va fi foarte plăcut.

Violonistul se apropie şi mai mult de masă cu un zâmbet profesionist şi începu să cânte numai pentru ei. Szuszi Sibrik îl privea drept în ochi, iar ministrul nu ştia ce să mai facă... Cu un gest maşinal, el trase şi mai mult de şervet, dar braţul lui Szuszi era în mod definitiv compromiţător... El se gândi cu groază la colonelul Antonov. Desigur, ofiţerul din KGB nu era decât un subordonat, dar el cunoştea puterea rapoartelor întocmite şi trimise în piaţa Dzerjinski, care puteau ieşi la iveală şi după cinci sau zece ani, la cea mai mică abatere. Numai acest gând putea să-l facă să-i treacă orice poftă. El întoarse capul către stânga, înspre

[4] Porumbelule (n.a.).

colonel. Acesta avea un aer destul de crispat, cu ochii aţintiţi spre orchestră ca şi cum era vorba de mormântul lui Lenin.

Privirea lui coborî şi crezu deodată că are halucinaţii din cauza vinului: mâna stângă a lui Szuszi Sibrik era vârâtă sub masă într-o poziţie absolut simetrică cu mâna dreaptă. Degetele ei erau încleştate pe o sculă cu dimensiuni atât de impresionante, încât depăşeau cu mult lăţimea palmei. Mişcarea uşoară de sus în jos şi de jos în sus nu lăsa absolut nici un fel de îndoială asupra activităţii tinerei unguroaice. Aceasta urmări privirea ministrului sovietic. Îşi ridică ochii albaştri, plini de veselie către el, fără să lase din mâini de vreunul din ei şi întrebă:

— Nu-i aşa că nu eşti gelos, *golubcik?*

*

* *

Colonelul Igor Petrovici Antonov nu ar fi crezut vreodată că aşa ceva este posibil. În ciuda disciplinei de care era capabil, nu era în stare să respingă mâna vecinei sale. Era de tip sangvin, flămând după afecţiune.

Uşorul masaj cu care îl gratificase frumoasa brunetă îl adusese la un pas de juisare. El se pregătea să explodeze, ruşinat, dar fericit, când degetele experte ale lui Szuszi scoaseră afară corpul delict. Dintr-o dată nu mai putea fi vorba de aşa ceva. Cu dinţii încleştaţi, colonelul Antonov se strădui să se stăpânească, încercând să se gândească la tot felul de lucruri dezagreabile şi jurându-se că se va răzbuna pe această târfă nenorocită. Nici nu îndrăznea să se uite la ministrul de Interne, dar nici să se smulgă dintre degetele încleştate în jurul său. El se trase brusc înapoi, palid la faţă. Ţinând prada cu putere, Szuszi Sibrik plimbă pe ea o unghie ascuţită care reuşi să-l electrizeze până în şira spinării. El simţi cum mărul lui Adam i se ridică şi i se coboară din ce în ce mai repede. Aproape în ritmul arcuşului…

Încercând să-şi revină în fire, el întoarse capul în partea dreaptă. În ciuda lui, el îl văzu pe ministru. Era o situaţie nemaipomenită, de necrezut. Timp de un moment, colonelul rămase cu creierul golit privind-o pe Szuszi Sibrik instalată bine pe banchetă, cu un membru în fiecare mână şi cu un

zâmbet îngeresc pe chipul cu ochi albaştri. Avea dreptul să primească Medalia de Aur pentru cea mai merituoasă târfă. Ea acţiona în contratimp, alternând mângâierile cu strânsorile. Pentru o clipă, ea eliberă organul ministrului rus ca să-şi golească paharul cu vin, dar imediat îl apucă din nou...

Violonistul nu putea să nu observe totul. De altfel, el se aplecă şi mai mult deasupra mesei, susurând cuvintele siropoase ale unui cântec ţigănesc în care era vorba de multă dragoste, de cai şi de vaste preerii.

Szuszi Sibrik legăna din cap, strângând cele două scule, aţâţându-le şi menţinându-le încordate la paroxism. La început, acest dublu masaj o distrase numai, dar acum simţea cum o arde pântecele. Era foarte caraghios să vadă celelalte mese, orchestra şi pe toţi ceilalţi oameni care habar n-aveau ce se întâmplă, care se plictiseau. Excepţie făcea doar violonistul care nu pierdea nici o fărâmitură. Din când în când, prin ochii muzicantului sclipea o luminiţă jucăuşă. „Ce ticăloasă pot să fiu”, îşi spuse ea.

Alcoolul o învăluise într-o stare de euforie. Datoria fusese înlocuită de o plăcere rară, mărită şi de riscul scandalului şi de viziunea celor două sexe ce ardeau de nerăbdare să o penetreze. Era excitată mai ales de vecinul din stânga al cărui sex avea nişte dimensiuni fantastice. Ea murea de dorinţă să-şi accelereze mângâierile, pentru a le face să juiseze în acelaşi timp. Din păcate, era imposibil. Brusc, ea se aplecă repede în stânga, ca pentru a ridica ceva de jos, iar gura ei servi în fugă partea excedentară a membrului colonelului KGB.

Ofiţerul sovietic crezu că i s-a răsturnat o oală cu plumb topit peste pântece. Cu dinţii strâns încleştaţi, el scoase un geamăt înăbuşit, apoi simţi cum i se revarsă sămânţa şi abia avu timp să se acopere cu şervetul ca să salveze cât de cât aparenţele. Rămase împietrit, cu privirea fixă, cu mâinile încleştate de marginea mesei, golindu-se într-un chip grotesc şi ruşinos.

Szuszi Sibrik simţise primii fiori ai plăcerii lui şi-şi retrase repede mâinile.

Ministrul îi observă gestul dar nu-i înţelese semnificaţia.

Nici el nu se mai putea stăpâni. Risca să explodeze în orice moment şi să se facă de râs, dezonorându-şi rangul.

El simţi privirea colonelului Antonov aţintită asupra sa. Degetele femeii executau în continuare baletul lor, iar el îşi dădu seama că nu va mai putea rezista prea mult la acest tratament. Avea chef să o posede cât mai repede posibil. Dar, ca să facă acest lucru, trebuia să se descotorosească ce colonelul Antonov, care îl urmărea ca o umbră. Chiar dacă şi acesta beneficiase de favorurile unguroaicei.

Adunându-şi tot curajul, Valeri Ilici Suslov smulse degetele lui Szuszi de pe virilitatea lui şi spuse cu o voce destul de nesigură:

— Trebuie să mergem! M-am cam săturat de muzica asta. Cu un zâmbet complice şi tandru, unguroaica aranja membrul la loc în cuibul său, încheind nasturii cu dexteritatea unui prestidigitator. Cele patru gărzi de corp se ridicară deodată, la fel cu Mate Balăzs, care era încă uimit de cele văzute. Szuszi Sibrik avea să afle noutăţi de la el a doua zi de dimineaţă. Auzi la ea! Să se comporte ca o târfă de cea mai joasă speţă! Alcoolul nu putea fi o scuză.

Membrii orchestrei erau cu toţii aliniaţi ca pentru a da onorul. Doi chelneri se repeziră, trăgând de masă şi descoperind în mod „involuntar” pe colonelul Antonov care tocmai se încheia la pantalon. Era roşu ca sfecla de ruşine.

Toată lumea îi făcu loc ministrului să se îndrepte către scară ca să-şi recupereze haina de blană de la vestiar. Szuszi Sibrik îl urma cu un zâmbet triumfător pe chip. Deşi era luna decembrie, temperatura era destul de dulce şi nu ninsese încă. Cu toate astea, toată lumea se înfofoli cu paltoane şi căciuli. Orchestra îi însoţi până la ieşire, cântând o melodie veselă şi înconjurând micul grup. Cei patru agenţi însărcinaţi cu paza ieşiră primii şi se urcară în Mercedesul lor negru. Mate Balăzs se apropie de ministrul sovietic. Îi ajungea doar până la umăr.

— *Suslov Elvtars,* i se adresă el politicos, vă voi părăsi aici. Sunt prea obosit. Sper că aţi petrecut o seară extrem de plăcută. Aici au cea mai bună orchestră din toată Budapesta.

— Foarte bună, foarte bună. Făcu ministrul strângându-i

mâna. Ne revedem mâine, nu-i aşa?

— Pe mâine. *Suslov Elvtars,* făcu Mate Balăzs strecurându-se afară.

Maşina sa îl aştepta în parchingul din dreapta restaurantului. Era o Lada neagră, cu şofer. Mercedesul 280 al ministrului mergea în faţa maşinii de escortă şi a Mercedesului 220 al colonelului Antonov. Acesta din urmă preceda maşina ministrului. Szuszi Sibrik se lipi cu voluptate de Valeri Suslov, care era înfăşurat în blana lui de lup. Avea un aer posesiv. Orchestra ieşise din restaurant şi îşi continua concertul sub cerul liber. Valeri Suslov îşi luă inima în dinţi şi îi spuse colonelului Antonov.

— Noapte bună, Igor Petrovici.

Colonelul Antonov făcu un gest de ezitare imperceptibil. În mod normal era de datoria lui să-l conducă pe ministru până la poarta Ambasadei Uniunii Sovietice. Dar era greu să se impună în asemenea împrejurări. El îşi lovi călcâiele şi salută:

— Noapte bună, tovarăşe ministru.

Cu o privire încărcată de reproşuri la adresa lui Szuszi Sibrik, el se îndreptă spre maşina sa. Orgasmul prea rapid îl secătuise complet. Tot ce-şi mai dorea acum era un pahar plin cu votcă şi un somn sănătos. În orice caz, trebuia să înainteze un raport către Al 11-lea Departament al celui de Al doilea Directorat general al KGB. Acest organism se ocupa de afacerile care nu erau niciodată tratate în mod oficial, dar care explicau mutaţiile uimitoare din viaţa politică sovietică. El se apropie de maşina gărzilor de corp.

— Tovarăşul ministru nu mai are nevoie de noi. Vă puteţi retrage.

El se lăsă să cadă pe bancheta Mercedesului său, cu pântecele încă arzând. Ce târfă îndrăzneaţă! îşi promise să o găsească imediat după ce ministrul îşi va încheia vizita oficială. Legănat de fantasmele unei orgii absolut extraordinare, el închise ochii în timp ce maşina demară.

*

* *

Nici nu se instala bine în Mercedes, că Szuszi Sibrik întinse mâna şi o strecură prin haina groasă de blană,

reluându-şi mângâierile din punctul în care le întrerupsese, fără să-i pese de prezenţa şoferului. Cum ministrul o respinse puţin jenat, unguroaica îi strecură limba suplă şi fierbinte în ureche şi spuse în ruseşte, ca să-l poată tutui:

— Am chef de tine, porumbelule. Nu vrei să mă conduci acasă?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, ea luă mâna ministrului şi i-o strecură sub haina de blană, urcând-o pe piciorul acoperit cu ciorap de mătase, până ajunse pe pulpa goală. Valeri Ilici Suslov crezu că leşină. Ticăloasa asta dezlănţuită îl făcuse să-şi piardă capul. Şi el care se aşteptase la o vizită plicticoasă ca o zi ploioasă...

— Unde locuieşti, porumbiţo? o întrebă el cu vocea nesigură.

Şoferul aştepta, cu ochii aţintiţi în oglinda retrovizoare, cu un aer stupefiat.

— Alături de Drava Utca, zise Szuszi Sibrik. Cel mai bine este să mergem pe Belgrad Rakpart, iar apoi pe Szecheny. Îmi place la nebunie să admir Dunărea noaptea! Este aşa de frumoasă. După aceea ne întoarcem în Drava!

— Este în ordine, făcu ministrul.

Şoferul înţelese. El întoarse maşina pe străduţa Iranyi şi intră apoi pe şoseaua care străbătea întreg oraşul, de-a lungul Dunării. Fluviul separa oraşul în cele două părţi gemene: Buda şi Pesta. De cealaltă parte a apei se vedeau luminile din Buda, cu reşedinţele ei somptuoase. Bulevardul era pustiu. Ei se îndreptau către nord, trecând prin faţa hotelului *Duna Intercontinental* şi lăsând în stânga lor parapetele din piatră ale podului Szecheny. Faleza era construită aproape de nivelul apei. Era un loc de vis pentru perechile de îndrăgostiţi. În dreptul superbei clădiri în stil gotic a Parlamentului, Szuszi Sibrik îl transformase pe onorabilul ministru de Interne într-o bestie înnebunită de dorinţă. Cu mişcări stângace Valeri Suslov înşfăcase sânii tari şi grei prin mătasea subţire. În ciuda celor şaizeci de ani ai săi, simţea că nu mai poate rezista. Când maşina ajunse în dreptul podului Margit, el făcu efortul de a se elibera din mâna care îl mângâia. Îi era frică să nu juiseze înainte să ajungă acasă la unguroaică. Dar aceasta îl strângea cu şi

mai mare foc. Trupurile lor înlănţuite formau o masă compactă pe bancheta din spate.

Şoferul se străduia să se uite la şoseaua pustie fără ca să piardă însă nici o clipă din ochi oglinda retrovizoare îndreptată spre cei doi.

El de asemenea se întreba dacă ministrul avea să reziste până la apartamentul femeii. Brusc, observă în mijlocul şoselei o maşină aşezată de-a curmezişul, barând practic trecerea. Un girofar albastru era în funcţiune pe acoperişul ei. Era poliţia.

Frâna pusă brusc îl smulse pe Valeri Ilici Suslov din fericirea lui. El se chinuia să reziste eroic, pentru că nu ştia dacă ar mai fi în stare să repete această performanţă şi a doua oară în aceeaşi seară. El înălţă privirea şi văzu lumina albastră care clipea afară. Şoferul se întoarse către el şi îl anunţă cu o voce indiferentă:

— Este un baraj al poliţiei, tovarăşe ministru.

Era ceva obişnuit ca noaptea să fie controale pentru depistarea maşinilor furate. Şoferul încetini şi opri. Ministrul văzu maşina albastră ce le bara calea. Pe una din aripi avea inscripţia *rendorseg.* Doi bărbaţi se vedeau venind în lumina farurilor, iar şoferul lăsă geamul în jos.

Deodată, unul din cei doi îşi vârî o mână prin geamul întredeschis şi, îndreptând un revolver de calibru mare către şofer, îi porunci în ungureşte:

— Ieşi de acolo!

În mod instinctiv, ministrul întoarse capul ca să vadă maşina cu gărzile sale de corp. Uitase complet că le dăduse liber. Creierul îi era prea greu ca să poată reacţiona. Ca într-un coşmar, îl văzu pe şofer cum deschide portiera cu umărul. Acesta era un tânăr agent KGB şi fusese antrenat ca să poată face faţă unor astfel de situaţii. În timp ce încerca să iasă, mâna dreaptă căută între cele două scaune din faţă o armă Tokarev, care era întotdeauna încărcată.

Cei doi bărbaţi aflaţi afară se dădură înapoi. După aceea, unul dintre ei, tânăr şi foarte înalt, care avea o şapcă trasă peste ochi, se năpusti asupra lui, petrecându-i braţul de după gât. Atunci, Valeri Ilici Suslov simţi cu groază ţeava revolverului înfiptă în gât, sub ureche.

Şoferul nu mai avu vreme să se folosească de arma sa. Se auzi o împuşcătură care făcu să vibreze timpanele ministrului sovietic de Interne.

Atins drept în cap, şoferul se răsuci şi căzu în braţele agresorului său. Cel de al doilea proiectil îl nimeri în ceafă, smulgând bucăţi de os şi de materie cervicală amestecată cu sânge.

Cu un gest de scârbă, găliganul dădu drumul trupului care se prăbuşi pe pavajul umed al falezei, mort înainte de a atinge solul.

Imediat după aceea, ucigaşul se urcă la volan în locul lui, fără să-i acorde atenţie ministrului. Al doilea agresor ocoli maşina şi deschise cealaltă portieră. Complicele sări şi el în maşină. În acelaşi moment, Mercedesul oficial pornea din loc. Ocolind maşina poliţiei care continua să blocheze faleza.

Valeri Ilici Suslov întoarse capul spre Szuszi Sibrik, căutând ajutor. Atunci avu ultimul şoc. Ochii albaştri ai tinerei femei erau plini de dispreţ şi de o ură rece. Cu un gest total neprevăzut, ea îl scuipă între ochi.

Capitolul II.

Instrumentul luminat fugitiv de fasciculul micuţei lanterne semăna cu o floare făcută din metal închis la culoare, ca ţevile puştilor. Semăna cu un cilindru în care erau înfipte mai mult de douăsprezece tije, unele rectangulare şi altele rotunjite. Părea un buchet de flori strânse într-o vază strâmtă la gură. Tijele aveau lungimi diferite. Bărbatul care ţinea paspartuul era neras, cu părul cărunt şi purta un palton cenuşiu. Avea mănuşi foarte fine din piele neagră. Tovarăşul său stătea cu spatele rezemat de uşa ascensorului, supraveghind scările în acelaşi timp.

În imobilul cu numărul 61, din strada Princess Gate, era o linişte absolută. Casa avea doar cinci etaje, cu câte un apartament pe fiecare etaj. Bărbatul care se sprijinea de uşa liftului stătea cu mâinile vârâte în buzunarele unui trencicot închis la culoare şi avea nişte sprâncene stufoase şi negre ce nu reuşeau însă să-i confere un aer prea dur, ci doar seriozitate. Pungile de sub ochi vădeau o proastă funcţionare a ficatului.

Tovarăşul lui potrivi aparatul în broasca uşii, vârând înăuntru prima tijă. În ciuda mănuşilor, avea o dexteritate uimitoare. Pe palier nu se auzeau decât sunetele imperceptibile ale tijelor. Bărbatul le folosea una câte una, alegând în cele din urmă doar câteva. Încetul cu încetul, forma florii se modifică, descompunându-se într-o jerbă metalică suprarealistă.

În cele din urmă, „lăcătuşul” se opri şi se întoarse către tovarăşul său.

— Ai reuşit? îl întrebă acesta.

— Cred că da.

— Bine, mă duc să-l caut.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, el dispăru pe scări. „Lăcătuşul” stinse lanterna şi se destinse puţin. Apoi scoase din buzunar un stetoscop pe care îl lipi de uşă şi ascultă. Din interiorul apartamentului nu se auzea nici un zgomot. Se părea că norocul era de partea lor. Din fericire, nu era

pus zăvorul pe dinăuntru. Era doar o broască de siguranţă…

Pe scara întunecată se auziră nişte paşi. „Lăcătuşul” îndreptă lanterna aprinsă într-acolo şi aceasta lumină două siluete care tocmai intrau pe palier. Tovarăşul său era însoţit de un alt bărbat cu ochelari şi cu o servietă neagră, semănând cu un doctor de ţară.

„Lăcătuşul” îşi reluă activitatea de acolo de unde o întrerupsese. Introducând încă o tijă. El le adună pe toate la un loc şi le prinse cu un gen de cheie. Apoi, cu o mişcare iute de mână, el răsuci instrumentul în broască doar o dată. Se auzi un zgomot sec. Trăsăturile feţei specialistului se relaxară dintr-o dată. Reuşise să reconstituie cheia de care avea nevoie, graţie tijelor metalice. Uşa era însă încuiată de două ori. El se opri şi aşteptă. Zgomotul l-ar fi putut trezi pe ocupantul apartamentului. Cu lanterna stinsă, cei trei rămaseră neclintiţi, într-o tăcere absolută. Din motive de siguranţă, mai aşteptară zece minute. Era vorba de o misiune foarte importantă şi nu trebuia neglijat nici cel mai mic amănunt…

În cele din urmă, specialistul repetă operaţiunea, iar uşa se deschise imediat. Menţinând-o întredeschisă cam cât un lat de palmă, el scoase paspartuul din broască şi se asigură că nu a lăsat vreo urmă. Desigur că un microscop ar fi depistat ceva, dar dacă se ajungea la asta însemna că au păşit cu stângul…

Ceilalţi doi aşteptau în spatele lui. Bărbatul cu trencicot negru împinse uşa. El cunoştea apartamentul deoarece fusese adesea în vizită acolo. Participase la câteva dineuri date de proprietarul casei. Era un tip căruia îi plăcea mult să trăiască…

El traversă holul pardosit cu dale din marmură, în timp ce tovarăşii lui intrau şi ei închizând uşa. Ei aşteptară fără să se mişte, iar inima le bătea, mai să le spargă pieptul. Totul fusese bine pus la punct şi îşi cunoşteau bine lecţia. Apartamentul nu era dotat cu sistem de alarmă, în afară de ferestre. Dar nu se ştie niciodată. Benedek Ferenszi era un om prudent. În orice clipă se putea declanşa un sistem de alarmă. Dar cel mai rău lucru era altceva: dispozitivul silenţios ce putea să lege apartamentul de secţia de poliţie.

Astfel erau prinşi chiar şi cel mai buni spărgători. Specialistul simţi cum îi curge sudoarea pe şira spinării.

Nici unul dintre ei nu era înarmat. Asta ca să evite vreo nesăbuinţă. Şeful lor, bărbatul în trencicot, se apropie de „lăcătuş” şi îi vorbi cu gura lipită de ureche:

— Este uşa din dreapta, din fundul culoarului.

— Şi dacă este încuiată?

— Tu încui noaptea uşa de la dormitor?

Nu, evident că nu. Dar bărbatul pe care doreau să-l surprindă poate că bănuia vreo primejdie. Sau era fricos. Se puteau trezi nas în nas cu vreun tip înarmat cu câte un pistol în fiecare mână. Cu gândul la această posibilitate neplăcută, „lăcătuşul” se strecură pe coridor, urmându-şi şeful Al treilea bărbat îi urmărea mai de la distanţă. Se opriră pentru câteva clipe, apoi bărbatul cu trencicot împinse încet clanţa uşii, ţinându-şi respiraţia. Camera era aproape la fel de întunecată ca şi coridorul. O lumină slabă se filtra prin perdele, venind dinspre Princess Gate. Era şi bine şi rău totodată pentru cei trei intruşi.

Camera era mobilată doar cu un pat mare şi scund, aşezat chiar în faţa uşii, încadrat de cele două noptiere, de un televizor aşezat aproape de intrare şi de două scaune.

Între cearceafurile din pat se putea zări o siluetă. Din fericire, era doar una!

Într-un singur gest, „lăcătuşul” şi şeful lui se năpustiră asupra patului. Chiar şi adormit, un bărbat ca Benedek Ferenszi avea un al şaselea simţ. Putea să simtă o prezenţă străină în cameră... Bărbatul în trencicot sări peste el şi îl apucă de ceafă înfundându-i capul în pernă ca să-l sufoce.

„Lăcătuşul” îi strivi bazinul, imobilizându-i în acelaşi timp picioarele.

Victima scoase un geamăt înăbuşit, urmat de o zvâcnire puternică. Bărbatul în trencicot se gândi la frica imensă pe care o simţea omul din pat. Îl apăsă şi mai tare în pernă. Dorea ca celălalt să nu-i vadă faţa. Era un fel de pudoare neaşteptată ia cineva ca el.

Al treilea bărbat intrase şi el în încăpere. Cu repeziciune, el aprinse lampa de pe noptieră. Uşa de la baie era întredeschisă. Chipul omului din pat se zărea din profil.

Ochiul holbat, înnebunit, gura larg deschisă ca să poată respira, părul răvăşit, pijamaua mototolită. În ciuda greutăţii celor doi agresori, el reuşea să se mişte şi să scoată nişte sunete înăbuşite cu perna. Al treilea individ, scoase din geantă o seringă hipodermică de mărime medie, plină cu un lichid gălbui, cam vreo zece centimetri cubi. Acum era momentul cel mai delicat.

El scoase capacul din plastic ce proteja extremitatea foarte fină a acului şi ocoli patul. Cu mâna stângă, el ridică cearceaful şi descoperi picioarele goale ale lui Benedek Ferenszi. El apucă glezna stângă şi se aşeză pe picior imobilizându-l. Timp de câteva secunde, el cercetă venele de pe partea posterioară a piciorului. Apoi, cu o precizie extraordinară, el înfipse acul fin într-una din venele aparente. Benedek Ferenszi tresări puternic când simţi înţepătura, dar nu putu să-şi mişte piciorul. „Infirmierul" era şi el un specialist de înaltă clasă. Trebuia să aibă mult sânge rece ca să facă o intravenoasă în asemenea condiţii. El începu să introducă serul gălbui în venă, foarte încet ca să nu se producă vreun edem. Bărbatul de sub el tremura din toate încheieturile, încercând să scape. Pumnul care îl ţinea strâns de ceafă nu îl lăsa să scoată decât nişte sunete slabe. Cei doi agresori gâfâiau din cauza efortului. Piciorul drept al victimei zvâcni brusc, azvârlind cearceaful de pe el şi bătând aerul cu disperare, niţel ridicol cu pielea lui păroasă. Cu repeziciune, bărbatul cu seringa se feri de el. Seringa era încă pe jumătate plină.

Secundele se scurgeau. Benedek Ferenszi se zbătea din ce în ce mai tare. El reuşi să-şi ridice capul şi să scoată un urlet. *Help!* îşi dăduse seama că voiau să-l ucidă. Imediat, bărbatul în trencicot îi înfundă capul în pernă... Agresorul era deja scăldat în sudoare şi simţea cum îl dor muşchii. Deşi era un expert, nu mai era chiar tânăr. Se gândi că ar trebui să-şi caute altă meserie. Din păcate, războiul nu aştepta.

Bărbatul cu seringa îşi vedea liniştit de injecţia lui. Un hematom sau o zgârietură ar fi compromis totul. Cu un gest sigur, el retrase seringa şi o picătură de sânge apăru imediat. El o şterse cu batista sa, pe care o menţinu un

minut pe venă. Batista era îmbibată cu o soluţie ce ajuta ca sângele să se coaguleze în câteva secunde. Când o îndepărtă, locul nu mai sângera. Cu un deget expert, el masă câteva secunde vena, apoi se ridică şi aruncă seringa în servietă. Treaba sa era terminată.

— Poţi să pleci, îi spuse şeful.

Expertul dispăru în întunericul culoarului, închizând încet uşa în urma lui…

Benedek Ferenszi se zbătea cumplit, iar cei doi bărbaţi încercau cu greu să-l ţină fără să lase urme compromiţătoare. Nu puteau să-l lovească.

Omul în trencicot se uită la ceasul său. Încă cinci minute…

Acestea i se părură interminabile, dar, încetul cu încetul, mişcările victimei începură să se domolească. Brusc, începu să horcăie, scoţând nişte sunete înfricoşătoare. Acum nu mai încerca să scape. Cei doi bărbaţi îi dădură drumul.

Benedek Ferenszi se întoarse pe o coastă. Avea privirea sticloasă. Chiar dacă îi recunoştea pe cei doi, nu arăta acest lucru. Mişcările îi deveniră dezordonate, spasmodice, întretăiate de gemete. Îşi zgâria pieptul ca şi cum ar fi vrut să-şi smulgă bluza de la pijama.

Cu gura deschisă, el respira şuierător. Bărbatul în trencicot negru cunoştea aceste simptome. Victima intrase în comă ireversibilă care se termina prin oprirea funcţiilor cardiace. Acum puteau pleca. Nimic nu-l mai putea salva pe bietul om. Până acum, nimeni nu putuse supravieţui după ce i se injectase intravenos o doză de zece centimetri cubi de clorat de potasiu. Moartea provocată în acest mod avea aparenţa unei morţi naturale, fiind atribuită unui atac de cord. Era mult mai eficientă decât curara care necesită timp pentru a se elimina, sau decât adrenalina care lasă urme destul de compromiţătoare.

„Lăcătuşul” părăsi încăperea în linişte. Şeful său aruncă o ultimă privire bărbatului care agoniza înfăşurat în cearceafuri, apoi privirea sa ascuţită se roti în încăpere ca să se asigure că nu au uitat nimic. El se aplecă să stingă lampa, apoi se răzgândi. Primul reflex al unui om căruia îi este rău este să-şi aprindă lumina şi apoi să dea telefon…

Aparatul era pus lângă pat, chiar pe mocheta albastră. Cu mâna înmănuşată, el ridică receptorul şi, luând mâna muribundului, o strânse câteva secunde pe ebonită pentru a lăsa urme. Apoi puse receptorul pe mochetă. Era vorba de mici detalii care evitau marile probleme. În cele din urmă, părăsi încăperea şi închise uşa. Când ajunse pe culoar, rămase câteva minute imobil în întuneric, pândind zgomotele din cameră.

Benedek Ferenszi era un bărbat plin de resurse. Putea să facă pe mortul ca să-i vadă plecaţi şi apoi să sune după ajutor… Nici un sunet suspect nu se auzi însă.

Pentru prima dată în viaţa lui, Benedek Ferenszi nu trişa. Bărbatul în trencicot se întoarse iar în cameră şi aprinse lumina ca să mai verifice o dată dacă nu au lăsat vreo urmă. Nu rămăsese nimic. El stinse lumina şi ieşi pe palier, închizând încet uşa în urma lui. Cu siguranţă că nu se va face nici o anchetă. Coborî scara fără grabă; ieşi pe trotuarul pustiu, respirând cu nesaţ şi plăcere aerul rece al nopţii. Maşina sa era parcată mult mai departe, iar tovarăşii săi ajunseseră deja la maşinile lor. Era ora patru fără un sfert dimineaţa. El se grăbi să se ducă la culcare.

*

* *

Bela Derek apăsă pentru a patra oară pe butonul soneriei de la intrare, din ce în ce mai neliniştit. Era ora unsprezece dimineaţa. Ferenszi nu mai putea să doarmă la ora asta şi, oricum ar fi trebuit să fie bona acolo… în clipa în care voi să coboare după portar, uşa se deschise şi apăru tânăra irlandeză care îi făcea menajul lui Benedek Ferenszi.

Era de nerecunoscut, cu ochii roşii şi nepieptănată. Bela Derek simţi că i se strânge inima.

— Ce s-a întâmplat?

— *Sir* Benedek… *Sir* Benedek a murit, spuse ea plângând. Benedek Ferenszi, mort. Bela Derek avu impresia că îngheaţă. Era catastrofa supremă. Totul părea absolut imposibil. Sau poate că…

— Dar l-am văzut aseară, făcu el. Am luat cina împreună.

— A murit azi-noapte, suspină fata. Din cauza inimii… A încercat să mă sune, dar nu eram acasă… Eram la prietenul

meu… Oh! *It’s terrible!* Un om atât de bun!

— Cine spune că a murit de inimă? întrebă Derek neîncrezător.

— Doctorul. Tocmai l-a văzut adineauri. Bela Derek intră în hol.

— Aş putea să-l văd?

— Cum doriţi.

El se îndreptă direct spre camera care avea uşa deschisă. Un bărbat era aplecat asupra unui trup aşezat pe duşumea. Capul lui Benedek Ferenszi se odihnea pe mocheta albastră. Medicul aranja cadavrul. Bela Derek se apropie şi îl privi cu groază. Îi crescuse barba şi asta îl îmbătrânea şi mai mult.

— Ce-a păţit? întrebă el cu o voce slabă. Doctorul nu răspunse imediat.

— Accident cardiac. Probabil o ruptură de anevrism. A murit în câteva minute. Se pare că a încercat să sune. Se întâmplă adesea oamenilor singuri. Îl cunoşteaţi bine?

— Da.

— Fuma mult?

— Nu ştiu, spuse Bela Derek.

Ferenszi era mort. Era de necrezut… Privirea lui cercetă camera în căutarea unui indice suspect. Nu văzu însă nimic. Poziţia corpului era perfect naturală, iar doctorul părea senin. Se apropie de el.

— Doctore, credeţi că este vorba de un accident?

Celălalt îl privi mirat.

— Un accident? O, da, un accident cardiac. Din păcate, se întâmplă destul de frecvent…

Derek bătu în retragere. Medicul redacta deja buletinul de deces. Adio, Ferenszi. Trebuia să se descurce singur. Se gândi la operaţiunea în curs de desfăşurare şi deodată simţi nevoia să-i dea un picior cadavrului. Nu mai putea să apeleze la nimeni. Când vru să iasă, se izbi de sânii grei ai bonei irlandeze, scăldate în lacrimi.

— Atunci?

— Atunci, ce? Doar nu credeţi că va învia! Asta se întâmplă doar în Biblie.

El ieşi trântind uşa. Era furios de „festa” pe care i-o făcuse amicul său.

Capitolul III.

Ralph Sloman înainta cu mâna întinsă spre vizitatorul său. Ambasadorul Statelor Unite la Budapesta traversă biroul său ca să-şi întâmpine omologul sovietic, Alexis Tarakov, care tocmai îi ceruse o întrevedere urgentă. Era abia ora zece dimineaţa şi americanul era puţin surprins de graba cu care venise acesta. El parcursese *Nepszabadsag,* cel mai important cotidian din Budapesta, fără să găsească nimic ce ar fi putut justifica un demers atât de presant. În această zi de 5 decembrie 1979, Budapesta nu reprezenta vreo problemă deosebită, raporturile dintre sovietici şi americani fiind mai degrabă bune. Alexis Tarakov lua adesea prânzul cu el şi aveau o relaţie destul de amicală. Rusul apucă mâna întinsă, fără să o strângă ca de obicei. Chipul său era ca de gheaţă. Fără să ia în seamă invitaţia de a lua loc, el spuse cu o voce mai rece decât un aisberg:

— Domnule ambasador, guvernul meu m-a însărcinat să vă vorbesc despre o problemă extrem de gravă şi foarte urgentă.

Cum era cu mult mai scund decât Ralph Sloman, el era obligat să-şi ţină capul dat spre spate ca să i se adreseze, fapt care-l enerva destul de tare.

— Despre ce este vorba? întrebă americanul destul de intrigat.

El tocmai se pregătea să plece la Viena pentru câteva zile de odihnă şi nu avea chef de complicaţii.

— Este vorba de o afacere care ar putea afecta în mod grav bunele relaţii între ţările noastre, spuse rusul cu un glas sec. Central Intelligence Agency ne creează probleme aici. La Budapesta. Protejează o acţiune criminală, de care vă vom face răspunzători. Toată lumea ştie că ambasada dumneavoastră este un cuib de spioni, spuse el îndreptând un deget ameninţător către omologul său.

— *My God!* făcu Ralph Sloman. Ce vreţi să spuneţi? Surpriza sa era sinceră şi totală. La ambasadă era doar o modestă „staţie” CIA compusă din trei membri: şeful şi doi

analişti. Şeful staţiei, bărbos şi jovial, nu era interesat decât de China şi de analizele politice. Nimeni nu se ocupa de contactele directe cu o posibilă opoziţie ungară. CIA se mulţumea să se ocupe cu cititul ziarelor şi cu sarcinile de rutină, cum ar fi protecţia cifrului ambasadei. De altfel, aceasta nu ocupa decât două etaje într-un imobil aflat în piaţa Szabadsag, vizavi de sediul Partidului Muncitoresc Ungar. CIA, oropsită de trei administraţii succesive, abia mai respira. Ambasadorul se întrebă dacă nu cumva omologul său glumeşte, deşi sovieticii nu prea obişnuiau aşa ceva.

— Domnule ambasador, răspunse el cu o anumită emfază, dacă aveţi de formulat anumite reproşuri, eu voi avea grijă să le transmit imediat guvernului meu, care le va acorda atenţia necesară. Ştiţi doar că preşedintele Statelor Unite doreşte să întreţină o politică de destindere.

Jimmy Carter avea într-adevăr acest merit. Adevărul era că americanii aveau absolută nevoie de votul ruşilor pentru Consiliul de Securitate. Ostaticii de la ambasada din Teheran putrezeau deja în Iran de cinci săptămâni.

— Nu este vorba de reproşuri, răspunse cu brutalitate rusul. Este vorba de un ultimatum. Guvernul meu cere să-l eliberaţi imediat pe tovarăşul ministru Valeri Ilici Suslov, care a fost răpit noaptea trecută la Budapesta de gangsteri aflaţi în solda CIA. În această răpire şi-a pierdut viaţa un membru al organelor noastre de securitate.

Ambasadorul Statelor Unite simţi cum i se înmoaie picioarele. Timp de o fracţiune de secundă, el văzu chipul plăcut şi bărbos al şefului staţiei CIA. Nu era posibil ca… Nu, într-o asemenea situaţie, l-ar fi ţinut la curent. Era absolut imposibil să acţioneze fără să-l înştiinţeze… Rusul fusese greşit informat. Ralph Sloman auzise vorbindu-se de vizita ministrului de Interne sovietic şi chiar trimisese un raport referitor la aceasta. Era o vizită de rutină.

— Dar ce s-a întâmplat? Am citit doar ziarele de azi-dimineaţă şi…

— Ziarele au primit instrucţiuni de la organele de securitate ca să nu aducă prejudicii anchetei, îi tăie vorba diplomatul sovietic.

Cu glasul gâtuit de furie, el relată împrejurările în care

fusese făcută răpirea. Ambasadorul american era de-a dreptul îngrozit. Într-adevăr, era vorba de o afacere extrem de gravă. Răpirea unui funcţionar sovietic de rang superior era un lucru care nu se mai întâmplase niciodată. Şi încă într-o ţară din Est!

Cei doi bărbaţi stăteau încă faţă în faţă în mijlocul biroului.

— Dar de ce anume ne acuzaţi? Pot să vă încredinţez că nici CIA şi nici o agenţie federală nu este implicată în această răpire pe care o dezaprob cu vehemenţă.

— Îmi daţi voie să nu vă cred, făcu rece diplomatul sovietic. Noi ştim că CIA este în stare de orice ca să-i ajute pe transfugi. Cum nu a găsit voluntari, a aranjat ea unul. Este o crimă de primă mărime. Chiar dacă nu toţi participanţii fac parte din CIA, toată responsabilitatea este purtată de aceasta. De altfel, criminalii şi-au pus semnătura. Priviţi…

El băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un cartonaş pe care îl întinse ambasadorului american. Acesta încercă să descifreze cele două cuvinte scrise în ungureşte. Alexis Tarakov nu-i lăsă timp.

— Am găsit această notă la locul atentatului, spuse el cu o voce tăioasă. *Ruski haza*[5]*.* Nu cred că e nevoie să vă traduc…

Ralph Sloman îşi ridică ochii spre interlocutorul său:

— Nu văd ce legătură are cu noi.

— Toată lumea cunoaşte legăturile pe care le întreţine CIA cu rebelii contrarevoluţionari din 1956, spuse rusul. Cei care au comis această faptă îngrozitoare sunt supravieţuitorii acelei contrarevoluţii. Ştim că finanţaţi toate aşa-numitele mişcări de eliberare din Ucraina sau din Polonia. La fel procedaţi şi în Ungaria. Aţi semnat crima.

Americanul rămase mut în faţa acestei argumentări. Până acum nu auzise vorbindu-se de vreo mişcare ungurească în exil. Şi apoi, chiar dacă ar fi existat aşa ceva, cu siguranţă că nu ar fi fost „sponsorizată” de CIA.

El băgă în buzunar cartonaşul, apoi clătină din cap şi spuse cu răceală:

---

[5] Afară cu ruşii (n.a.).

— Domnule ambasador, eu nu pot să accept această argumentare. Cu toate acestea, voi transmite guvernului meu acuzaţiile dumneavoastră. Este inutil să mai adaug că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să vă ajut. Deşi sunt sigur că autorităţile ungare…

— Ele au intrat deja în acţiune, spuse tăios diplomatul. Amintiţi-vă însă că guvernul meu vă va face răspunzător dacă i se întâmplă ceva lui Valeri Ilici Suslov şi va proceda în consecinţă.

El făcu stânga-mprejur şi se îndreptă către uşă. Fără să-i mai strângă mâna ambasadorului american. Acesta îl conduse totuşi până pe palier. Când se înapoie în birou, contemplă de la fereastră piaţa Szabadsag. Ambasada era situată în plin centrul oraşului, la câţiva metri de Dunăre şi de superba construcţie gotică a Parlamentului. Cine oare putuse răpi un ministru sovietic? Şi de ce? El se îndreptă către biroul secretarei sale.

— Vă rog să-l căutaţi pe Allen, ordonă el. Am nevoie de el imediat.

— Ce s-a întâmplat, *sir?* întrebă secretara. Păreţi extrem de tulburat.

— Este vorba de o poveste idioată, oftă diplomatul. Puteţi să anulaţi biletele mele pentru Viena, nu mai plec nicăieri. Sunaţi apoi la State Department pe o linie „protejată”. Căutaţi-l pe Secretarul de Stat.

Secretara se uită la ceas.

— Dar, *sir,* la Washington este abia ora patru dimineaţa.

— Ştiu, făcu diplomatul. Dar sunt sigur că se va trezi imediat când va auzi ce-i spun.

*

* *

Mate Balăzs, directorul general al MVA, închise dosarul lui Szuszi Sibrik cu o mână tremurătoare şi ridică privirea speriată către colonelul Igor Antonov. Aerul dispreţuitor obişnuit al rusului era acum înlocuit de o furie imensă.

— Nu ştim nimic în plus despre ea, îi spuse el ungurului. Ca şi celelalte persoane care lucrau aici, a fost verificată în mod serios.

— În mod serios!

Pumnul enorm al colonelului sovietic izbi în biroul directorului general al Serviciului de Informaţii maghiar. Lampa de pe el se clătină şi căzu spărgându-se de parchet. Un teanc de dosare alunecă şi descoperi o revistă de fotbal, pasiunea lui Mate Balăzs. El făcu un gest speriat, de parcă ar fi fost pălmuit. Colonelul Antonov urlă:

— Păi dacă a fost atât de serios verificată, unde este acum ticăloasa asta? Spuneţi-mi, unde-i?

Mate Balăzs nu răspunse, încercând să-şi ascundă tremurul mâinilor. Szuszi Sibrik nu se mai întorsese acasă după atentat. Acolo o aşteptau doi poliţişti. Imediat fusese verificat trecutul ei şi controlate toate relaţiile. Nu găsiseră nimic. Mate Balăzs îi cunoştea dosarul pe dinafară. Avea treizeci şi doi de ani, era divorţată de un inginer ungur care se stabilise în Statele Unite. Mama lui Szuszi trăia în Polonia, la Gdansk. Tânăra femeie ducea o viaţă relativ liniştită la Budapesta. După ce divorţase, avusese mai multe legături, mai ales cu bărbaţi însuraţi. Locuia într-un apartament cu două camere dintr-un imobil vechi şi murdar de pe bulevardul Robert Karoly. Nu făcea nici o activitate politică. În afară de Uniunea Sovietică nu fusese în vreo altă ţară… Nu făcuse cheltuieli care ar fi putut da de bănuit. Nu exista nimic în toată viaţa ei care să lase vreo pistă sau vreo indicaţie cât de mică.

— Probabil că a fost ridicată împreună cu ministrul, îndrăzni să spună Mate Balăzs. Nimic nu indică faptul că ar fi fost complice cu cei care au comis această crimă îngrozitoare.

— Da! izbucni rusul care tăcu brusc.

Dintr-o dată realizase că Szuszi Sibrik nu fusese chiar aşa de beată precum lăsase să se creadă şi că numărul ei erotic avusese ca scop să-l ameţească şi să-l îndepărteze de ministru. Dacă ar fi urmărit maşina acestuia, cum ar fi fost datoria lui, nu s-ar fi întâmplat nimic, căci agresorii nu ar fi scăpat cu uşurinţă de vehiculul de escortă. Bineînţeles, în raportul trimis la Moscova, subliniase faptul că ministrul însuşi îi ceruse să nu-l însoţească. Cu toate acestea, nu îşi făcea nici o iluzie. Telexul său fusese bine cântărit de superiori şi, mai devreme sau mai târziu, avea să fie luat la

bani mărunţi. Va trebui să dea socoteală de tot ce se petrecuse în acea seară. O echipă specială a KGB-ului era în drum spre Budapesta. Trebuia să o întâmpine la aeroport. Dacă ministrul nu era găsit, va fi chemat la Moscova şi tras la răspundere... în cel mai rău caz, îl aştepta plutonul de execuţie. El privi cu dispreţ cearcănele negre de sub ochii lui Mate Balăzs. Bătrânul ungur era imaginea însăşi a disperării... Şi cariera lui era în pericol. Poate chiar viaţa. Era însă mai în vârstă decât el. Deodată simţi nevoia să-l lovească, să-l ucidă chiar.

— Vreau rezultate! urlă el. În seara asta, trebuie să dau socoteală celor din piaţa Dzerjinski. Înainte de asta, voi trece pe aici.

El părăsi biroul, izbind cu putere uşa în urma sa. Mate Balăzs aşteptă câteva clipe să i se potolească bătăile inimii mai înainte de a-l chema pe adjunctul său prin interfon. Acesta era un tânăr funcţionar de vreo treizeci de ani, ambiţios şi descurcăreţ. Mate Balăzs ştia că partidul îl trimisese pe lângă el ca să-l supravegheze. Gyula Rakos intră în birou cu chipul impenetrabil şi închise uşor uşa în urma lui. Privirea sa alunecă peste lampa făcută ţăndări şi peste dosarele răspândite pe jos. Auzise deja zgomotele şi strigătele.

— Ce se aude, Gyula? îl întrebă directorul general.

— Nimic, *Balăzs Elvtars*[6], făcu Gyula Rakos. Şoferul a fost ucis cu un revolver cu calibrul de nouă milimetri. Am descoperit duliile goale. Au existat mai mulţi agresori, dar nu au lăsat nici o urmă.

— Unde a fost găsită maşina ministrului?

— La o distanţă de un kilometru spre nord. Chiar în faţă la Drava Utka. Nu are nici urme şi nici amprente în ea. Doar nişte pete de sânge din aceeaşi grupă sangvină ca şi a şoferului.

— Ai vreo idee despre felul în care au procedat?

— Absolut nici una. Probabil că au blocat drumul. Am trimis oameni peste tot. Până acum, nu avem nici o pistă, deşi toate serviciile noastre colaborează cu mult entuziasm...

[6] Tovarăşe Balăzs (n.a.).

— Ce spune presa?

Adjunctul făcu un semn cu mâna, respingând acest aspect.

— Nu avem nici o grijă în privinţa asta. Am publicat deja un comunicat, potrivit căruia ministrul a avut o uşoară problemă de natură cardiacă care l-a obligat să-şi întrerupă vizita şi să se întoarcă la Moscova cu un avion special. Toţi cei cu care trebuia să se întâlnească au fost deja preveniţi. Cadavrul şoferului sovietic a fost descoperit de o patrulă a poliţiei. Ei au primit ordin ca să nu vorbească cu nimeni despre această afacere. Poliţia municipală a primit ordin să oprească ancheta.

Mate Balăzs clătină din cap.

— Bine, foarte bine, Gyula. Dar asta nu este suficient. Cine a dat lovitura?

El ridică brusc privirea către adjunctul său. Părea şi mai adus de spate. Gyula se uita la arborii din piaţă. Ploua.

— Lângă cadavru era doar aceste hârtii, spuse el.

Balăzs pusese una pe birou. O examinase pe amândouă feţele fără nici un rezultat. Fusese redactată de unguri. Ei folosiseră cuvântul de argou „Ruski” în loc de „Orosz”, cuvântul oficial.

— Aţi auzit vorbindu-se de mişcarea din 1956?

— Nu, niciodată, *Balăzs Elvtars.* Tăcere.

— Ai vreo idee, Gyula? întrebă Mate Balăzs.

— Nu ştiu, *Balăzs Elvtars,* făcu adjunctul său. Nu avem nici un indiciu, nici o pistă. Eu personal nu cred că l-au scos din oraş. Cred că sunt ascunşi undeva, în Budapesta. Poate dura destul de mult până vor fi găsiţi. În nici un caz nu putem apela la public. Ancheta va trebui făcută cu cea mai mare discreţie. Altfel, sovieticii se vor înfuria. Doar nu putem percheziţiona toate locuinţele din oraş. Ar trebui să găsim măcar un indice…

— Aţi verificat toate dosarele contestatarilor?

— Tocmai asta facem. Dar nu avem nici o speranţă în această direcţie. Este vorba doar de câţiva tineri, prost organizaţi. Oricum, am dat ordin să se facă cercetări. Nu putem trata cu uşurinţă nici cel mai mic indiciu. Ştiţi doar că Serviciul pentru Activităţi Antinaţionale funcţionează foarte

bine. De ani de zile nu ne-am confruntat cu nici o problemă serioasă…

— Ştiu, ştiu, recunoscu Mate Balăzs. Dar semnatarii Petiţiei pentru Cehoslovacia?

— Îi verificăm şi pe aceştia, spuse Gyula, deşi sunt persoane care nu se cunosc între ele. Intelectuali. Aici este vorba de o acţiune tip comando, executată de profesionişti. Ucigaşi de profesie. Oricum, l-ar fi putut răpi pe ministru fără să-l ucidă pe şofer cu atâta brutalitate.

— Într-adevăr, mărturisi Mate Balăzs.

Nici el nu înţelegea nimic. De la sângeroasa revoluţie din 1956, nu se mai înregistrase nici un fel de mişcare contestatară în viaţa politică din Ungaria. Cei care contestau, regimul fugeau pur şi simplu din ţară. În închisori nu se aflau mai mult de şase deţinuţi politici. Cu câteva săptămâni mai devreme, circulase o petiţie în favoarea intelectualilor cehoslovaci închişi şi judecaţi la Praga. În ciuda colonelului Antonov, serviciile ungare nu interziseseră semnarea acesteia. În cele din urmă, sovieticii fuseseră nevoiţi să accepte. În fond, Ungaria era ceva mai aparte faţă de celelalte state din Est. Potrivit unui *„gentleman's agreement"* cu marele vecin de la Răsărit… Astfel beneficia toată lumea. Mate Balăzs desena pe sugativă.

— Aţi verificat intrările şi ieşirile din ţară?

— Am început să o facem, dar ne ia o grămadă de timp.

— Trebuie să verificăm toate intrările din ultima lună, adăugă Balăzs. Mai ales, pe cei veniţi în vizită. Vârstnicii, care au fost aici în 1956.

Gyula Rakos puse întrebarea care îi ardea buzele:

— Dar Serviciile străine, *Balăzs Elvtars?*

Mate Balăzs clătină din cap fără să ezite.

— Nu. Îi supraveghem cu atenţie pe americani, dar sunt foarte discreţi. Italienii nu ar face nimic în acest sens, iar francezii, nici atât. Bineînţeles, dacă nu au un motiv foarte puternic…

— Dar nemţii?

Balăzs avea un fix cu nemţii.

— A, nemţii, zise el. Nu, nu cred, de ce?

Da. Pentru ce? Mate Balăzs se chinuise toată noaptea ca

să găsească un răspuns la această întrebare. Ministrul sovietic de Interne nu era o persoană atât de importantă pentru Serviciul de Informaţii. Un ofiţer superior KGB ar fi fost folositor în alt mod. Nici măcar nu era o persoană politică de primă mărime. Nu-şi dădea seama cum de cineva ar fi riscat aşa de mult pentru un personaj ca el. Desigur, de mult timp, nu mai fusese înregistrat nici măcar vreun transfug important, dar ca să fie răpit vreunul, chiar că nu se mai auzise... Balăzs cunoştea foarte bine mentalitatea Serviciilor Speciale ca să creadă într-o lovitură de acest gen. Oricum, problema rămânea în picioare. Cine îl răpise pe ministrul de Interne şi de ce?

El deschise gura ca să formuleze o ipoteză, dar o închise la loc. Biroul era căptuşit cu microfoane puse de oamenii din KGB. Această pistă trebuia explorată cu cea mai mare grijă de el sau de cineva foarte sigur. Ridică privirea către adjunctul său şi spuse cu hotărâre:

— Gyula, trebuie să rezolvăm treaba asta. Aţi auzit ce a spus porcul de colonelul Antonov... Dacă nu rezolvăm problema asta, „fraţii" noştri ne mănâncă cu fulgi cu tot. Ne poate costa foarte scump şi poate suferi întreaga ţară.

— Ştiu asta, zise Gyula Rakos. Voi face tot posibilul, *Balăzs Elvtars.*

El ieşi din încăpere. Mate Balăzs deschise din nou dosarul lui Szuszi Sibrik şi rămase cu ochii la fotografia tinerei femei, care părea că-l sfidează. Îl durea capul şi i se închideau ochii. Se îndreptă încet către fereastră. Cu pantalonii săi prea scurţi, care lăsau să i se vadă gleznele şi cu costumul său de o culoare nedefinită, semăna mai degrabă cu un ţăran îmbrăcat cu hainele de duminică. Ceea ce era el acum se datora muncii neobosite de o viaţă întreagă, închinată partidului. Mate Balăzs privi casele înnegrite ce înconjurau piaţa şi scuarul mic şi trist.

Cine oare îl răpise pe ministrul de Interne sovietic?

*

* *

Telefonul sună. Malko traversă încăperea şi ridică receptorul.

— A sosit şoferul prinţului Malko Linge, anunţă

recepţionera hotelului *Sacher,* cel mai vechi hotel din Viena.

— Mulţumesc. Coborâm imediat, spuse Malko.

El închise telefonul şi se întoarse către tânăra femeie micuţă, cu chipul încadrat de părul lung şi negru, care aştepta în picioare lângă uşă, cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului din blană de vulpe şi cu geanta de voiaj pusă jos, lângă ea.

— Ilonka, dacă nu vrei să-ţi pierzi avionul, trebuie să te grăbeşti... Krisantem este jos... Avem nevoie de o jumătate de oră până la Schwechat[7]...

El privi de jur-împrejur prin cameră, asigurându-se că nu a uitat nimic, dar nu văzu decât patul răvăşit îngrozitor, cele două sticle goale de Moet et Chandon, o sticluţă cu apă de toaletă Jacques Bogart, goală şi ea şi o sticlă de Vichy St. Yorre.

Tânăra femeie brună nu făcu nici o mişcare. Malko se apropie de ea, îi puse mâinile pe coapse pe sub blană şi o întrebă zâmbind:

— Nu vrei să pleci? Ea oftă.

— Ştii bine că trebuie...

— Când te întorci?

— Nu ştiu. În aprilie sau în mai. Dar atunci poate că nu voi mai fi singură...

— Vei reuşi tu să mai scapi, sugeră Malko.

Privirile li se întâlniră complice. Tânăra femeie înălţă capul şi îl sărută pe gură. Imediat castul ei sărut de rămas bun se transformă într-o îmbrăţişare pasionată. Ilonka se lipi uşor de Malko. Ei se deplasară încet către perete, fără să se despartă.

În cele din urmă. Ilonka se smulse din îmbrăţişare şi murmură:

— Trebuie să plec.

— Te doresc, făcu Malko.

Având în vedere distanţa dintre ei, era greu să-l ignore. De abia făcuseră dragoste cu două ore mai devreme înconjuraţi de rămăşiţele de la micul dejun.

— Nu mai avem timp, protestă Ilonka.

Mâinile lui Malko alunecau deja pe corpul ei, atingându-i

[7] Aeroportul din Viena (n.a.).

sânii mici, coapsele, pântecele, prin ţesătura din lână a rochiei. Mâinile femeii se încolăciră pe după gâtul lui, iar apoi îi încercuiră fesele. La început, rămaseră nemişcate, ca pentru a putea măsura trezirea dorinţei amantului ei. Apoi, într-o mişcare, unduioasă, Ilonka se lăsă să cadă la picioarele lui Malko. Fără să-şi scoată paltonul de pe ea. Cu o privire tandră şi tulburată, ea îi eliberă sexul şi îl strânse cu amândouă mâinile.

Malko închise ochii. Simţea cum limba îl atinge, apoi mângâierea deveni mai precisă, iar buzele se strânseră în jurul lui. Urmă o aspiraţie lentă şi prelungită.

Paltonul se vedea ca o corolă în jurul capului brun, care se mişca din ce în ce mai repede. În ciuda erotismului acestei poziţii, chipul Ilonkăi rămânea la fel de pur, de înţelept în aparenţă. Era ca o fetişcană. Totuşi, mişcările ei din ce în ce mai rapide îi produseră lui Malko un spasm plăcut şi brutal. Ea rămase în aceeaşi poziţie. Îngenuncheată în faţa lui.

— Eşti minunată, făcu el după ce îşi veni puţin în fire. Ilonka avea o luminiţă ciudată în ochi şi era îmbujorată la faţă.

— Mi-e cald, zise ea. Acum chiar că trebuie să plec. Treizeci de minute mai târziu, ei închideau uşa camerei şi alergau pe coridor ţinându-se de mână.

— Sper să te întorci cât mai repede, zise Malko apăsând pe butonul ascensorului.

— Ce nesătul eşti, râse Ilonka.

Cu doi ani mai devreme, Malko se aflase din întâmplare la o serată aşezat alături de o tânără brunetă, foarte micuţă, cu chipul fin, senzual şi melancolic. Cocul niţel demodat îi dădea un aer de cuminţenie. Îi fusese prezentată, Ilonka Ungvar, o unguroaică pe care o abandonase soţul ce fugise în Statele Unite cu secretara lui. Locuia la Budapesta, dar venea din când în când la Viena. Vorbea la perfecţie germana. Malko fu imediat sedus de ea. Ilonka era pasionată după modă şi croitorie şi spunea că nu se poate îmbrăca la Budapesta. Cu lux de amănunte, îi descrisese lui Malko o rochie pe care o văzuse într-o vitrină a lui Saint-Laurent din Viena. Au dansat, au flirtat puţin, iar

el a condus-o până la micul ei hotel în Rollsul său. Înainte de a se despărţi, au flirtat în maşină ceva mai serios. În clipa în care Malko a vrut să împingă lucrurile ceva mai departe, Ilonka Ungvar îşi strânsese pulpele şi suspinase tulburată. Apoi fugise ca o şcolăriţă. A doua zi, Malko. Încins la culme, îi cumpărase rochia visurilor ei şi i-o trimisese la hotel. El îşi luase o cameră la *Sacher* pentru câteva zile.

Ilonka Ungvar a sunat după o oră cu vocea topită de emoţie. Malko a invitat-o la cină. Au mâncat undeva, lângă Dunăre, la lumina lumânărilor. După aceea au dansat împreună la *Playboy Club,* discoteca cea mai la modă din Viena. Bineînţeles, Ilonka era îmbrăcată cu rochia cumpărată de Malko. Era un furou din catifea neagră, despicat adânc pe şolduri, Ilonka a fost cea care a spus prima „Să plecăm”. În camera elegantă de la *Sacher,* ei au făcut dragoste cu naturaleţe, ca şi cum s-ar fi cunoscut de o viaţă. Cu tandreţe, cu pasiune, Ilonka gâfâi, îl zgârie şi la sfârşit, plânse. A doua zi, plecă la Budapesta.

De atunci, Malko a întâlnit-o de mai multe ori. De îndată ce punea piciorul în Austria, ea îl suna. Malko alerga într-un suflet la Viena. Unde, timp de două sau trei zile, făceau dragoste ca doi adolescenţi, Ilonka deschisese un atelier de modă şi îşi câştiga existenţa destul de bine graţie rochiei primite de la Malko, pe care o reprodusese în zeci de exemplare.

Întâlnirile lor episodice aduseseră în viaţa lor ceva special, emoţionant, ca o recreere. Acum însă, relaţia era spre final.

Nu ştiau când aveau să se mai întâlnească.

*

* *

Walter Pear, al treilea consilier al Ambasadei americane din Londra, se dădu la o parte ca să-l lase să intre pe vizitatorul său. Era un anume Bela Derek. Acesta îi dăduse numele unui înalt funcţionar din State Department din Washington şi nu putuse să-l refuze. Habar n-avea care este motivul acestei vizite. Oricum, avea la dispoziţie zece minute până să intre într-o reuniune.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule Derek? întrebă el cu

amabilitate.

Vizitatorul său era un bărbat mic de statură şi rotofei, ca un reprezentant comercial, cu părul destul de rar şi ochii foarte albaştri. Acesta surâse timid.

— Aş vrea să stau de vorbă cu cineva din CIA, zise el. Zâmbetul de pe chipul celui de al treilea consilier dispăru imediat, apoi apăru din nou destul de crispat. Cu o voce amuzată, el spuse:

— Ştiţi prea bine, domnule Derek, că CIA nu există… Noi suntem într-o ţară prietenă şi…

Ochii albaştri ai interlocutorului său nu mai zâmbeau deloc. El se înclină înainte.

— Domnule Pear, nu îmi arde de glume. Trebuie neapărat să am o întrevedere cu un reprezentant al CIA.

Walter Pear, îl examina cu o privire rapidă. Tipul nu părea nici nebun, nici drogat. Se decise să facă un pas prudent.

— De ce doriţi să vă întâlniţi cu un funcţionar din CIA? întrebă el cu un ton neutru. Vă daţi seama că trebuie să păstrăm o anumită discreţie…

— Desigur, răspunse simplu Bela Derek. Dar sunt sigur că îl va interesa foarte mult ce-i voi spune. Foarte mult.

Walter Pear îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă încurcătura.

— Mă tem că mai întâi ar trebui să-mi dezvăluiţi mie totul. Pentru ca să pot lua anumite măsuri.

— De acord, făcu Derek. Eu reprezint grupul de rezistenţă maghiar care a răpit acum două zile la Budapesta pe ministrul sovietic de Interne… Ca din partea CIA-ei.

— Cum?

Walter Pear crezu că nu a înţeles bine. Nu auzise vorbindu-se de aşa ceva. Omul din faţa lui era nebun. Mai sunt şi din aceştia, aparent sănătoşi. Brusc, simţi că nu poate domina situaţia de unul singur… Cu un zâmbet forţat, el se ridică în picioare.

— Este foarte interesant, într-adevăr, domnule Derek. Puteţi să aşteptaţi câteva secunde? Vreau să caut pe cineva din CIA, cu care veţi putea vorbi în legătură cu acest plan…

— Nu este un plan. Am făcut-o deja. Îl corectă musafirul său cu blândeţe.

Walter Pear abia îl mai auzi. După ce închise uşa biroului său. Întoarse cheia în broască şi o luă la goană pe coridor.

Capitolul IV.

Ted Saurer, şeful Centralei CIA din Londra, pătrunse în birou, urmat de Walter Pear. El înainta spre Bela Derek cu mâna întinsă şi îl smulse literalmente din fotoliul în care stătea, înainte ca ungurul să poată deschide gura, el îi spuse repede.

— Domnule Derek, vă rog să mă urmaţi într-un birou mai liniştit, unde vom putea discuta despre problema dumneavoastră.

El îl conduse pe musafirul puţin mirat. Intrară într-un ascensor micuţ, păzit de un puşcaş marin şi coborâră până la subsolul enormei clădiri a Ambasadei SUA, care domina Grosvenor Square. Camera în care intrară era destul de ciudată. Semăna cu un cub din beton cenuşiu, în mijlocul căruia se afla un gen de balon din plastic transparent, suspendat de tavan cu cabluri din oţel, având scaune în interior. Se putea pătrunde înăuntrul lui cu ajutorul unei pasarele metalice.

Cei trei bărbaţi pătrunseră în interior rând pe rând, iar şeful centralei închise uşa. El apăsă nişte butoane aflate pe un pupitru de comandă, apoi se întoarse către Bela Derek.

— Domnule Derek, spuse el, acum putem vorbi. Ne aflăm într-o cameră „surdă” şi nimeni nu ne va putea auzi vorbele. Trebuie să ne luăm anumite măsuri de protecţie. Aţi vrut să mă întâlniţi. Cine sunteţi şi ce doriţi să-mi spuneţi? Eu sunt şeful Centralei CIA din Londra.

Bela Derek se agită nervos, ca şi cum ar fi fost intimidat de propriul său curaj.

— Trebuie să vă transmit un mesaj, spuse el după un moment de tăcere. Îi reprezint pe tovarăşii care l-au sechestrat pe ministrul de Interne sovietic la Budapesta.

— O secundă, îi tăie vorba agentul CIA. Cum puteţi să dovediţi că vorbiţi serios?

Bela Derek nu-şi pierdu cumpătul.

— Cu asta, zise el.

Se scotoci în buzunar şi scoase o bucată pătrată din

plastic pe care i-o întinse americanului. Acesta examina obiectul şi deveni palid. Era vorba de o legitimaţie verde plastifiată care permitea accesul în magazinele speciale din Moscova membrilor „nomenclaturii” sovietice. Legitimaţia era pe numele lui Valeri Ilici Suslov. Fotografia color a ministrului era lipită pe ea. Ted Saurer ridică privirea spre interlocutorul său.

— Cum a ajuns aceasta în posesia dumneavoastră?

— Mi-a fost adusă azi-dimineaţă de la Budapesta, răspunse Bela Derek. Ca dovadă a faptului că operaţiunea a reuşit.

— Pot să o păstrez?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc.

Ted Saurer băgă legitimaţia în buzunar.

— Acum puteţi să-mi povestiţi toată istoria. Ce doriţi? Cine sunteţi?

— Suntem un grup de emigranţi unguri, spuse Bela Derek cu o voce monocordă. Am părăsit cu toţii Budapesta după evenimentele din 1956 şi ne-am stabilit în diferite ţări străine. Eu însumi locuiesc în ţara dumneavoastră, la Pittsburg şi acum am primit cetăţenia americană…

— Aşadar sunteţi cetăţean american, repetă ca un ecou trist vocea şefului centralei CIA.

— Da. Continuă Derek, dar eu nu sunt decât purtătorul de cuvânt al tovarăşilor mei.

— Cum se numeşte organizaţia dumneavoastră?

Bela Derek zâmbi pentru prima dată. Era un surâs palid ca şi ochii săi albaştri.

— Păi nu este chiar o organizaţie! Doar un grup de prieteni, uniţi prin ideile noastre comune. Niciodată nu am militat în mod oficial şi nici nu am luat poziţie uniţi într-un partid.

— Dar, în fine, pentru ca să faceţi această ispravă a fost nevoie de oameni antrenaţi, hotărâţi la orice. Există chiar şi un mort.

Şeful Centralei CIA din Budapesta avertizase toate centralele CIA, dând şi cele mai mici detalii asupra atentatului comis cu două zile mai devreme şi asupra

revendicărilor sovieticilor.

Bela Derek nu se tulbură.

— Cei care au acţionat, zise el, s-au luptat cu trupele sovietice acum douăzeci şi patru de ani. Ceilalţi au învăţat să-i urască pe ruşi rămânând în ţara aflată sub ocupaţia lor. Este vorba de oameni dispuşi să-şi sacrifice chiar şi viaţa.

— Cine sunt aceşti oameni? insistă americanul. Niciodată până acum nu auziseră vorbindu-se despre vreo grupare de rezistenţă maghiară. Armenii, ucrainenii, croaţii şi chiar polonezii constituiseră grupuri cunoscute. Se părea că CIA îşi slăbise mult vigilenţa în ultima vreme dacă putuse avea o asemenea lacună.

— Regret că nu pot să vă spun mai mult pentru moment, zise Bela Derek. Nu sunt autorizat să dezvălui numele celor implicaţi în această acţiune.

— Atunci, ce doriţi?

Ungurul părea de-a dreptul şocat.

— Vreau să vă demonstrez că noi, ungurii, nu suntem deloc ranchiunoşi şi că ne ţinem promisiunile făcute. Totuşi, în 1956, ne-aţi lăsat de izbelişte. Mulţi dintre noi au murit cu arma în mână sperând că americanii le vor sări în ajutor... Nu am uitat acest lucru, dar dorinţa noastră de a ne răzbuna pe ocupanţii sovietici este mai mare. Din acest motiv, tovarăşii mei au acceptat propunerea agentului dumneavoastră de a-l răpi pe Valeri Ilici Suslov. Acum, operaţiunea a fost dusă la îndeplinire. Am venit să vă înştiinţez că serviciile dumneavoastră îl pot lua în primire pe Valeri Suslov... Aşa cum a cerut agentul dumneavoastră. Noi nu ştim ce să facem cu el.

O tăcere de plumb se lăsă în încăpere... Şeful Centralei CIA îl cerceta pe ungur. Încercând să ghicească dacă nu glumeşte. Dar Bela Derek era serios ca un ayatolah. Americanul se înclină către el şi-l întrebă:

— Un agent... Dar despre ce agent tot vorbiţi, domnule Derek?

Ochii albaştri ai ungurului îl fixară fără să clipească.

— Ferenszi Benedek este cel care ne-a cerut să organizăm acest *kidnapping,* ne-a ajutat să procurăm armele şi ne-a dat banii necesari. Ne-a spus că este un

agent foarte important în Central Intelligence Agency.

Americanul nu auzise niciodată în viaţa lui vorbindu-se de Benedek Ferenszi. El se strădui să zâmbească.

— Întrucât domnul Ferenszi a fost atât de precis, de ce nu v-aţi dus la el în loc să veniţi aici?

— Ferenszi Benedek este mort, spuse Bela Derek. A murit chiar în noaptea în care a avut loc răpirea. De o criză cardiacă cu totul neprevăzută. Cum dumneavoastră vă aflaţi în acelaşi oraş. M-am gândit că sunteţi la curent cu totul. Va trebui să vă menţineţi contractul, altfel, mă văd obligat să dezvălui totul presei…

Şeful Centralei CIA simţi cum se învârteşte pământul cu el.

— *Wait a minute!* Chiar sunteţi sigur că a murit şi că nu este o înscenare?

— Am văzut cadavrul cu ochii mei, spuse simplu Bela Derek. Pot să vă spun şi unde a fost înmormântat. La cimitirul Highgate.

Cei doi bărbaţi se priviră fix câteva clipe, apoi şeful Centralei CIA îşi spuse că trebuie să se stăpânească pentru a nu o lua razna.

— Vreţi să spuneţi că un anume Ferenszi Benedek, un aşa-zis agent CIA, v-a îndemnat să răpiţi un ministru sovietic la Budapesta şi că, imediat după asta, a dat ortul popii? Iar acum. Vreţi să-l preluăm noi?

— Exact, spuse cu seninătate Bela Derek.

— Unde locuia acest Ferenszi?

— Pe Princess Gate, la numărul 61. Americanul îşi notă adresa repede şi întrebă:

— Mai ştiţi ceva în legătură cu el? Bela Derek clătină din cap.

— Da. Avea paşaport american. El însuşi a părăsit Ungaria, însă înainte de evenimentele din 1956. Mi-a arătat paşaportul. Obişnuia să călătorească mult. Mai ales, la Washington şi la Moscova. Mi-a explicat că guvernul american îi încredinţa adesea misiuni confidenţiale. Părea un om plin de bani. Mi-a dat treizeci de mii de dolari în bancnote fără să-mi ceară vreo chitanţă pentru ei.

Americanul asculta cu inima strânsă cum ungurul înşiră

aceste fapte incredibile. Reţinuse mai cu seamă un amănunt: paşaportul american. În cele din urmă, îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— O.K., domnule Derek, în afacerea asta există ceva ce nu reuşesc să înţeleg. Eu nu eram deloc la curent cu această operaţiune şi nici cu prezenţa la Londra a acestui Ferenszi. Dar vom lămuri totul şi lucrurile se vor aranja. Aţi putea să-l însoţiţi în birou pe domnul Pear şi să aşteptaţi puţin în timp ce eu voi încerca să verific anumite date?

— Ne veţi ajuta? întrebă brusc îngrijorat Derek.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, zise Ted Saurer care stătea ca pe jar.

Bela Derek îl fixa cu o privire aproape rugătoare.

— Vă jur că spun adevărul, făcu el. Noi am acţionat în numele dumneavoastră.

— Sunt sigur de asta, zise Saurer. Trebuie să vă cer să nu abordaţi acest subiect cu nimeni altcineva. Această afacere trebuie să rămână absolut secretă.

El întrerupse bruiajul şi cei trei bărbaţi ieşiră din încăperea în formă de balon. Walter Pear era mut de groază. Cum ar fi putut crede că acest omuleţ, atât de inofensiv în aparenţă, putea deţine un secret atât de exploziv? înainte de a părăsi camera din beton, mai puse încă o întrebare:

— Cine v-a dat numele celui prin care aţi luat legătura cu noi?

— Ferenszi Benedek, răspunse imediat ungurul. Ştiu că erau foarte apropiaţi. Am fost odată de faţă când au vorbit la telefon...

Cei doi americani se priviră consternaţi. Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Nu mai scoaseră nici un cuvânt în ascensorul care îi ducea la etajul patru. Walter Pear îl conduse pe ungur până în biroul lui, vorbind de una şi de alta ca să-i mai abată atenţia. Dacă acesta s-ar fi gândit să părăsească brusc ambasada, n-ar fi avut cum să-l împiedice. Dar ar fi fost ca şi cum ar fi lăsat o bombă amorsată în mijlocul Londrei. Mulţumea lui Dumnezeu că omul părea obosit şi se bucura de cele câteva momente de odihnă.

— Doriţi o cafea? propuse Walter Pear.

— Cu multă plăcere, acceptă ungurul, prăbuşit într-un fotoliu. Credeţi că lucrurile se vor aranja?

— Sunt sigur de asta, spuse cu un ton plin de încredere cel de al treilea secretar. Ted Saurer este un tip extrem de eficient.

*

* *

Ted Saurer traversă cu viteza sunetului culoarul ce ducea la biroul însărcinatului cu afaceri. Ambasadorul era plecat la Washington. Evită să treacă prin biroul secretarei şi bătu direct la uşa diplomatului, apoi intră imediat.

Însărcinatul cu afaceri, cu picioarele puse pe birou, citea cu un interes demn de o cauză mai bună ultimul număr din *Penthouse.* El ridică privirea surprinsă către şeful Centralei CIA.

— Ce s-a întâmplat, Ted? Ne atacă japonezii?[8] încântat de această glumă, el izbucni într-un hohot zgomotos de. Râs. Repede înăbuşit, când văzu expresia de pe chipul lui Ted Saurer. Acesta trase un scaun şi se aşeză.

— Sir, am la mine în birou o ditamai încărcătura de dinamită.

[8] Aluzie la atacul japonez asupra bazei americane Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941. (n.a.).

Capitolul V.

Pe măsură ce asculta relatarea lui Ted Saurer, chipul însărcinatului cu afaceri devenea din ce în ce mai livid. Fusese deja avertizat de către State Department în legătură cu incidentul petrecut la Budapesta şi cu acuzaţiile aduse de sovietici, dar clasase telegrama, gândindu-se că nu era treaba lui. Nici prin gând nu-i trecuse că tocmai această afacere avea să-i explodeze sub nas.

Încerca să-şi imagineze consecinţele venirii lui Bela Derek în ambasada lui. State Department protestase vehement împotriva acuzaţiilor adresate de sovietici. Dacă aceştia ar fi auzit că tipul care revendica răpirea lui Valeri Ilici Suslov se află în Ambasada americană din Londra, pretinzând că acţionase din ordinul dat de CIA, prefera să nu se gândească la ceea ce ar fi urmat...

— Trebuie să facem ceva, zise Ted Saurer. Nu putem să-l lăsăm liber pe tipul ăsta. Este capabil să se ducă direct la redacţia lui *Daily Minor...*

— Doar nu putem să-l ucidem, oftă însărcinatul cu afaceri. Trebuie să cer instrucţiuni de la Washington.

— Până atunci, veniţi să-l vedeţi, îl sfătui Ted Saurer. Nu trebuie să-şi piardă răbdarea şi să o şteargă de aici... Când veţi dispune de toate elementele va fi altceva.

— Chiar credeţi că trebuie să-l întâlnesc? Treaba asta riscă să angajeze State Department. Şi dacă află presa...

— Trebuie neapărat, făcu vehement şeful centralei. Poate spune mai multe. *Shit!* Are un aer atât de bonom, atât de liniştit. Dar povestea lui nu pare a fi o glumă. Are o legitimaţie care îi aparţinea lui Suslov... Haideţi, veniţi.

Însărcinatul cu afaceri se ridică anevoie din fotoliul său şi îl urmă târându-şi picioarele. Bela Derek apăruse ca un căţeluş drăgălaş care duce o grenadă în bot. De ce trebuia să vină tocmai aici, la el?

*

* *

Cu mâinile puse cu palmele pe genunchi, însărcinatul cu

afaceri asculta atent povestea lui Bela Derek, sub privirea vigilentă a lui Ted Saurer. Erau din. Nou în camera „surdă”. Cel de al treilea secretar profitase ca plece să dea alarma. Derek îşi aţinti ochii plini de candoare în ochii diplomatului şi încheie:

— Aşa cum era prevăzut, am venit să vă spunem că suntem gata să vi-l predăm pe Valeri Ilici Suslov.

„*My God*” făcu în sinea lui însărcinatul cu afaceri. Era un adevărat coşmar!

— Ce frumos din partea dumneavoastră, făcu el prosteşte, cu creierul gol. (Principalul lucru era să nu se compromită, să nu angajeze în treaba asta pe State Department.) Din păcate, este vorba de o acţiune criminală săvârşită într-o ţară cu care noi întreţinem relaţii de prietenie, nu-i aşa? Nu mi se pare posibil să luăm poziţie mai înainte de a raporta la Washington. Trebuie să mă informez ceva mai bine…

Ochii albaştrii ai lui Derek se întunecară puţin.

— Asta nu trebuie să dureze prea mult. Este extrem de primejdios pentru tovarăşii mei să ţină ostatic un ministru sovietic.

— El se află încă în Budapesta? nu se putu abţine diplomatul.

— Da.

Urmară câteva momente de tăcere, tulburată doar de sunetul bruiajului. Prudent, Ted Saurer mută un pion.

— În cazul în care intervin dificultăţi în realizarea acestui transfer, adică nu am putea să-l preluăm pe ministru, presupun că îi veţi da drumul, nu?

Expresia ce apăru pe chipul ungurului îl făcu să regrete imediat că a pus o asemenea întrebare.

— Glumiţi! De două luni ne chinuim să pregătim această acţiune ca să le dovedim ruşilor că nu ne-am abandonat cauza pentru care o mulţime de bărbaţi şi de femei şi-au sacrificat vieţile şi libertatea. Acest rus este un criminal. Dacă nu-l mai vreţi, vom face cunoscut întregii lumi că l-am răpit, că-l vom judeca şi că îl vom executa…

— Ce vreţi să spuneţi cu „îl vom judeca şi îl vom executa”?

— Când Adolf Eichmann a fost judecat, toată lumea ştia că va fi condamnat la moarte... Trebuia doar ca toate crimele lui să fie arătate, dar rezultatul nu lăsa nici o îndoială. Acest ministru de Interne îşi merită de zece ori moartea, la fel cu toţi ceilalţi conducători sovietici care trimit oamenii nevinovaţi în Gulag.

Însărcinatul cu afaceri tăcu, în lipsă de argumente, cu creierul în flăcări. Cu orice preţ trebuia să evite publicitatea. Ruşii nu trebuiau să afle de această vizită. Ar fi interpretat-o greşit...

— Domnule Derek, zise el, voi lua imediat legătura cu Washingtonul. Din păcate, acum este prea devreme acolo. Pot să vă rog să nu discutaţi cu nimeni despre vizita aceasta şi să mă contactaţi în jurul orei şaisprezece şi jumătate? Puteţi să-mi lăsaţi un număr de telefon?

Bela Derek se ridică în picioare.

— Voi fi aici la ora şaisprezece şi jumătate.

Cei trei bărbaţi ieşiră din camera „surdă" în şir indian şi intrară în ascensor. Bela Derek îşi ridică ochii albaştri către diplomat.

— Vă sfătuiesc să nu mă urmăriţi, zise el. Altfel, presa va fi imediat prevenită.

Fără să mai aştepte răspunsul, el traversă holul, coborî pe peron şi se îndepărtă printre arborii ce străjuiau Grosvenor Square.

— *Holy shit!* De ce l-aţi lăsat să plece? izbucni şeful centralei.

— Deoarece, cu cât vor exista mai puţini martori care să-l vadă aici, cu atât mai bine, spuse posomorât însărcinatul cu afaceri. N-aveţi grijă, se va întoarce. Are nevoie de noi.

— Bine ar fi, zise cu o voce sumbră Ted Saurer. Întrebarea este, ce-o să-i spunem când se va întoarce?

*

* *

Mate Balăzs îşi lăsă privirea să hoinărească peste imensul şantier noroios, aflat la marginea şoselei se ducea la aeroportul din Budapesta. Cădea o ploaie rece şi deasă, iar ştergătoarele maşinii oficiale abia reuşeau să înlăture apa de pe parbriz.

Lângă el, colonelul Antonov nu deschisese gura de când se urcaseră în maşină. Mergeau să întâmpine un general KGB care sosea de la Moscova ca să coordoneze ancheta legată de dispariţia ministrului sovietic. Se scurseseră trei zile de la producerea atentatului şi nu făcuseră nici cel mai mic progres. În afară de hârtiile găsite lângă cadavrul şoferului, nimeni nu revendicase răpirea. Un întreg etaj din hotelul *Volga* fusese ocupat de agenţii KGB veniţi în ajutor, iar Serviciile Secrete maghiare puseseră la dispoziţia lor telefoane, birouri şi maşini. Colonelul Antonov se întoarse către ungur cu privirea încruntată şi ieşi din starea de muţenie ca să-l întrebe:

— Încă nu ştiţi nimic?

Mate Balăzs îşi îndesă mâinile în pardesiu. Ca şi cum rusul nu ar fi ştiut care era realitatea…

— Dacă aş fi avut vreo noutate, v-aş fi spus, făcu el. Am împânzit tot oraşul. Oamenii noştri au început să controleze toate bungalow-urile neocupate de lângă lacul Balaton în cazul în care agresorii s-ar fi ascuns acolo. La fel şi apartamentele libere. Verificăm de asemenea vizitatorii sosiţi în ultimele treizeci de zile. Toate astea cer însă timp. Din nefericire, nu putem conta pe ajutorul populaţiei din cauza faptului că totul este ţinut în cel mai sever secret.

Reuşise să spună totul cu aerul cel mai serios. Nouăzeci şi nouă la sută din populaţie i-ar fi ajutat cu plăcere pe răpitori.

— Dar fata? Szuszi Sibrik?

— Continuăm să o căutăm. Nimic nu lasă să se creadă că este complicea criminalilor.

— *Şto*? mormăi rusul. Sunteţi cu toţii nişte incapabili…

— Eu sunt sigur că oamenii dumneavoastră veniţi de la Moscova vor obţine rezultate excelente, răspunse plin de perfidie ungurul.

Ei ajunseră la aeroport, care era trist ca o gară de provincie cu neoanele lui livide. Echipele întărite de grăniceri şi de miliţieni verificau cu atenţie actele celor care plecau din Ungaria, scotocindu-le bagajele. În zadar însă. Răpitorii ministrului sovietic păreau că s-au evaporat pe o altă planetă.

— Trebuie să-l interogăm pe violonistul de la restaurant, sugeră brusc colonelul sovietic. Avea aerul că o cunoaşte pe fată.

Era absurd, dar Mate Balăzs nu îndrăzni să se revolte.

— Vom cerceta, spuse el cu o voce slabă.

Nu muzicianul îl va ajuta să-l găsească pe ministrul dispărut. El îi mobilizase deja pe cei mai buni agenţi ai săi şi pe toţi informatorii din oraş, mai ales pe cei care trăiau printre travestiţii din piaţa Rakoczi şi prostituatele din Szabadsag. Cartierele cele mai rău famate erau pline cu astfel de indivizi. Cu toate astea, nu reuşiseră încă să descopere nici cel mai mic indiciu.

În primul rând, era de mirare că nimeni nu revendicase până acum acest *kidnapping.* Apoi, nu fusese semnalat nici cadavrul ministrului. Prefera să nu se gândească la această eventualitate. Bătrânul Janos Kadar, Secretarul general al Partidului, pus la curent cu cele întâmplate, se arătase extrem de îngrijorat. Era convins că ruşii vor profita de acest lucru ca să strângă şi mai mult laţul în jurul Ungariei. Aşadar, trebuia făcut orice ca Valeri Ilici Suslov să fie găsit. Viu.

Capitolul VI.

O tăcere apăsătoare domnea în sala de şedinţe care ocupa o aripă întreagă a etajului şapte al clădirii principale în care era sediul lui Central Intelligence Agency din Langley. Prin ferestre se putea vedea zăpada aşezată în strat gros, deşi cerul era de un albastru strălucitor. Cei şase înalţi funcţionari care fuseseră convocaţi de urgenţă de Dennis Capucci, directorul companiei, se uitau unii la alţii în jurul mesei verzi, aplecaţi peste dosarele aşezate în faţă.

Erau acolo: un reprezentant al Casei Albe, un specialist al lui *„Eastern Europe”,* şeful Directoratului *„Counter-Intelligence*[9]*”*, un *„Security Officer”* însărcinat cu verificarea agenţilor, însoţit de adjunctul său şi adjunctul lui David Wise, care reprezenta Directoratul Operaţiuni, cu alte cuvinte, operaţiuni clandestine. Acesta din urmă era cel mai nervos dintre toţi. Dennis Capucci rupse tăcerea adresându-se lui *Security Officer.*

— Spuneţi că acest Ferenszi era un membru al Companiei?

Fără să scoată o vorbă, *Security Officer,* aşezat în faţa lui, îi întinse o fişă de culoare roz, extrasă dintr-un dosar gros.

— *Yes, Sir.* Din 1956, până în 1959. A fost angajat de…

— Puţin îmi pasă de cine a fost angajat, izbucni Capucci. Vreau să ştiu de ce a fost dat afară?

— Adevărul este că nu a fost dat afară, făcu celălalt cu o voce răbdătoare. A plecat el, pur şi simplu. Graţie Companiei, a realizat o afacere extraordinară cu zahăr, folosind informaţiile confidenţiale obţinute despre Cuba cu ajutorul sateliţilor ELINT. A băgat în buzunar mai multe milioane de dolari.

— *My God!* oftă Capucci. Şi după aceea?

— Potrivit informaţiilor pe care le deţinem, el a continuat să prospere, zise cu seninătate *Security Officer.* S-a ocupat de afaceri extrem de complicate şi dificile. Vânzări de fabrici

[9] Contraspionaj (n.a.).

în Est, livrări ilegale de armament în ţările aflate în embargo, ca Rodezia. A fost adesea bănuit, dar nu a putut fi prins niciodată.

— Spuneţi-mi, de unde ştiţi toate acestea? întrebă Capucci.

— Compania a păstrat contactul cu el, răspunse liniştit interlocutorul său. Din când în când, Ferenszi ne oferea informaţii interesante asupra Europei de Est, pe care o cunoştea foarte bine. Era foarte legat de un înalt funcţionar sovietic. De asemenea, era în termeni foarte buni cu şefii israeliţii. Poate pentru că şi el era evreu, nu? În orice caz, cele comunicate de el au contribuit mult la realizarea sintezelor noastre. Cred că anul trecut chiar a fost primit la Casa Albă de către unul din adjuncţii Preşedintelui…

Capucci îşi încleşta degetele atât de tare, încât încheieturile i se albiră. Dacă ruşii ar fi aflat toate acestea… Sau poate că deja aflaseră! El se întoarse către şeful lui *Counter Intelligence.*

— Dumneavoastră ce ştiţi despre Ferenszi?

Bărbatul bătu cu palma dosarul din faţa lui.

— Ştiu destul de multe lucruri, *sir.* Noi îl considerăm ca fiind un „agent de influenţă” important, manipulat probabil de către sovietici. *„Le Pomi”* i-a consacrat recent un articol întreg ce vorbea în acest sens.

— Manipulat de către sovietici? repetă îngrozit Capucci.

— Ar trebui să adaug, preciza bărbatul din *Counter Intelligence,* că potrivit anumitor informaţii – mai ales franceze – ruşii l-au considerat mereu pe Ferenszi ca pe un agent al Companiei…

Dennis Capucci dădu din cap descurajat.

— Până la urmă, îmi poate spune cineva pentru cine lucra de fapt acest tip?

Specialistul în contraspionaj surâse slab.

— Părerea mea e că lucra doar pentru el, *Sir.* Banii erau totul pentru el şi s-a folosit de toată lumea. Până acum, i-a reuşit…

Capucci mâzgăli ceva pe sugativă, apoi întrebă cu o voce groasă ca o supă de varză, uitându-se fix în ochii adjunctului lui David Wise:

— Există vreo posibilitate cât de infimă ca cineva din centrala noastră să-i fi dat acestui om ordinul aberant de a-l răpi pe ministrul sovietic?

În faţa tăcerii apăsătoare ce urmă după această întrebare, *Deputy Director* continuă apăsând pe fiecare cuvânt:

— Nu vă mai întreb a doua oară. Dacă vreunul dintre dumneavoastră a făcut această monstruoasă tâmpenie, să spună. *God damn it!* Sau dacă bănuieşte cine a făcut-o. Nu este momentul să ne jucăm de-a *boy-scout…*

El se uită atent la cei din jurul său. Rând pe rând, privirile se aplecară şi câte un „nu” înăbuşit ieşi de pe buzele fiecăruia. Ultimul, adjunctul lui David Wise, spuse cu o voce care se dorea hotărâtă:

— Pot să vă asigur, *sir,* că nimeni din Directoratul nostru nu este amestecat în această afacere.

Dennis Capucci simţi o oarecare uşurare. Lăsându-se pe spate, spuse:

— O.K. Atunci să luăm alte ipoteze. De ce Ferenszi ar fi procedat astfel? A acţionat din proprie iniţiativă?

— Nu este chiar imposibil, remarcă şeful Serviciului de Contraspionaj. Probabil că a vrut să ne pună în faţa lucrului împlinit. Sau poate că a fost convins că ne va face o plăcere foarte mare…

— *Bullshit!* făcu Capucci. Tipul ăsta era incapabil să facă ceva cu sinceritate. Adevărul este că nu deţinem nici un element sigur. Putem doar să facem presupuneri…

Din nou, el se adresă şefului Serviciului de Contraspionaj:

— Şi dacă este vorba de o lovitură dată chiar de ruşi?

Celălalt ridică sprânceana dreaptă şi spuse prudent:

— Există şi această posibilitate, *sir.*

— Ştiu bine că este şi posibilitatea asta, mormăi Capucci. Ceea ce vreau să ştiu e ce părere aveţi dumneavoastră.

Înaltul funcţionar ezită puţin înainte de a spune cu o voce coborâtă:

— Este posibil, dar nu văd motivul…

Capucci se adresă atunci specialistului în problemele Europei de Est.

— Dumneavoastră vedeţi vreun motiv?

— Drept să vă spun, nu. Asta ar însemna riscuri mari ce nu se potrivesc cu mentalitatea ruşilor. La urma urmelor, dacă Ferenszi ar mai fi trăit, lucrurile s-ar fi limpezit rapid…

— Da, dar a murit, mormăi Capucci. Apropo, ştie cineva în ce fel ne-a părăsit?

Privirea sa îl întreba pe şeful lui R 2, de la Informaţii Externe. Acesta se grăbi să răspundă:

— Pare să fi fost moarte naturală, *sir.* Medicul a eliberat fără dificultate certificatul de deces, iar poliţia a acceptat şi ideea de accident. Unul dintre agenţii noştri a fost acolo, prefăcându-se că este un vechi prieten şi a vorbit cu servitoarea şi cu portăreasa. Circumstanţele morţii sunt extrem de clare… Criză cardiacă în plină noapte. A vrut să telefoneze servitoarei, dar aceasta îşi petrecea noaptea la amicul ei… Desigur că ar fi trebuit să se facă autopsia, însă aşa ceva nu se face decât la cererea familiei. Ferenszi era însă singur.

Capucci se juca cu creionul.

— Pare cam mare coincidenţa… Mă cam deranjează un lucru. Cum putea un individ atât de mort după bani să dea treizeci de mii de dolari la alţii? Este cam ciudat, nu?

— Poate că spera să câştige mult mai mult, făcu adjunctul lui David Wise. Pot să fac o anchetă mult mâi serioasă dacă doriţi. Vom încerca să găsim probe care să ateste o intervenţie din afară. Dar va mai dura câteva zile.

— În regulă, zise Capucci. Problema rămâne însă aceeaşi. Să zicem că ruşii nu sunt amestecaţi în răpire. Întrebarea de bază care se pune este: în ce fel ne poate fi folositor amărâtul ăla de ministru?

Nimeni nu se înghesui să răspundă. Nu se auzea nici musca. Având în vedere consecinţele posibile ale unui răspuns pozitiv, fiecare prefera să tacă, lăsând pe umerii celorlalţi bucuria de a-şi asuma o asemenea responsabilitate. Privirea lui Dennis Capucci întârzie puţin asupra specialistului în problemele Europei de Est, iar acesta se simţi dator să-şi spună părerea cu o voce fermă:

— Este sigur că ministrul de Interne sovietic deţine informaţii extrem de preţioase datorită funcţiei pe care o ocupă.

Reprezentantul Casei Albe se foi nervos pe scaunul său şi ridică mâna ca să ia cuvântul.

— Este absolut imposibil ca ţara noastră să profite de crima comisă de extremiştii politici. Mai ales în acest moment. Va trebui ca acest înalt funcţionar să fie imediat eliberat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Administraţia noastră va face orice ca lucrurile să se rezolve în acest sens...

Tăcerea se lăsă iar. Specialistul în problemele Europei de Est se întoarse către el puţin contrariat.

— Pentru moment, alternativa este simplă, remarcă el. Peste o oră va trebui să dăm un răspuns trimisului acestor oameni. Dacă refuzăm să ne amestecăm, vor face o publicitate maximă întregii afaceri şi îl vor executa pe ministru. Or, ruşii cred sau par să creadă, că noi suntem amestecaţi în toată afacerea asta. Dacă mai află şi de vizita ungurului la Ambasada noastră din Londra, iar acesta declară că au acţionat la ordinele noastre, consecinţele vor fi extrem de negative.

Situaţia era într-adevăr cam albastră. Participanţii la întâlnire erau împărţiţi în două tabere. Era destul de tentant să pui mâna pe un ministru sovietic în carne şi oase... Pe de altă parte, în acest moment în care SUA se străduiau să-i elibereze pe ostaticii din Teheran, adeziunea lor la acţiunea de sechestrare a unui grup de răpitori ar fi declanşat o adevărată catastrofă, dacă ar fi ieşit la iveală. State Department ar fi fost pus la pământ...

— Eu cred că există o unică soluţie, zise deodată Capucci. Vă spun imediat ce părere am şi vom trece la vot.

Cu meticulozitate, el îşi expuse planul în faţa asistenţei mute şi, în mare parte, reprobatoare. Când termină de vorbit, specialistul în problemele Europei de Est ridică mâna.

— Aveţi oameni cu care să realizaţi acest plan?

— Prietenii noştri din Divizia Operaţiuni au, făcu Capucci. Vreţi să trecem la vot?

Mâinile se ridicară pe rând. Patru pentru, opt contra. Votase şi Capucci. Acesta îi privi pe cei recalcitranţi. El se apropie de cel mai maleabil dintre ei, reprezentantul

Preşedintelui. Acesta aplecă ochii sub privirea insistentă a lui Capucci, care spuse cu o voce blândă:

— Să ne gândim la interesul naţional.

Cu regret, „recalcitrantul” ridică mâna. Acum erau cinci. *Deputy Director* îşi lăsă imediat mâna în jos. Era inutil să mai prelungească tensiunea.

— Bine, zise el cu un ton mai blând. Eu mă voi ocupa de detaliile practice cu Divizia Operaţiuni. Vom fi ţinuţi la curent zilnic cu mersul lucrurilor.

Participanţii se ridicau în picioare cu o vădită uşurare. Nu li se ceruse imposibilul. Dennis Capucci îl opri cu un gest pe adjunctul lui David Wise. De îndată ce rămaseră singuri, *Deputy Director* se aşeză.

— Acum, mai avem de rezolvat o mică problemă, spuse el.

— Care?

— Cine va scoate castanele din foc? Sunt sigur că nu se vor înghesui prea mulţi voluntari... în primul rând, este exclus să folosim un cetăţean american. Oficial, noi trebuie să rămânem nepătaţi. Cine ştie cum vor evolua lucrurile...

— Nouăzeci şi cinci la sută, rău, făcu adjunctul lui David Wise.

Dennis Capucci îl privi drept în ochi.

— Nu ştiu. Nu este pentru prima oară când trimitem la masacru oameni la care ţinem foarte mult şi pe care îi respectăm. Aşa-i la război. Genul acesta de probleme este specialitatea dumneavoastră. Vă gândiţi deja la vreun *spooky*[10]*?*

Bărbatul de la Divizia Operaţiuni rămase tăcut un timp ce îi păru lung lui Capucci. Când ridică privirea, zâmbea fără veselie.

— Dacă aş fi un tip de bine, nu v-aş nominalizare nimeni, spuse el.

— Nu sunteţi un tip de bine, i-o reteză Capucci. Altfel nu aţi fi fost pus în fruntea unei bande de asasini... Atunci?

— Nu văd decât o singură posibilitate, spuse adjunctul lui David Wise. Este vorba de cineva de primă mână. În care putem avea toată încrederea. Tipul este destul de dur ca să

[10] Asasin, în argou (n.a.).

aibă o mică şansă de a scăpa cu viaţă. În plus, vorbeşte ruseşte.

— *Your arrogant Prince?*

— Da.

Dennis Capucci clătină din cap.

— Din partea mea, este O.K. Am auzit vorbindu-se de el.

— Un singur lucru m-ar putea reţine, oftă adjunctul lui David Wise. El ar putea să ne facă încă multe servicii... Lucrează de mulţi ani pentru „Com*pany"...*

Capucci înălţă din umeri.

— Cunoaşteţi foarte bine meseria asta a noastră. Trebuie să rezolvăm problema de azi, nu pe cea de mâine. Luaţi cât mai repede posibil legătura cu el. Nu-l speriaţi prea tare. Dacă are şansa să scape, îl voi primi personal şi-l voi felicita.

— Şi în caz că nu scapă?

Deputy Director arboră un zâmbet cinic şi trist totodată.

— Cei mai buni prieteni au mei sunt cei morţi.

*

* *

— Intraţi, intraţi, domnule Derek.

Ted Saurer era cu mult mai călduros decât fusese dimineaţă. Ungurul se lăsă condus în camera sferică şi aşteptă să fie pusă în funcţiune instalaţia de bruiaj. Şeful Centralei CIA se întoarse către el cu un zâmbet pe faţă.

— Am veşti bune, domnule Derek. Administraţia noastră a hotărât să vă accepte generoasa ofertă. Bineînţeles, acest lucru ridică anumite probleme practice, pe care, cu siguranţă, le vom rezolva.

Bela Derek îl privi cu indiferenţă.

— Îl veţi lua pe acel criminal de război şi îl veţi folosi?

— Desigur, desigur, afirmă cu jovialitate americanul. Trebuie însă să înţelegeţi că nu este deloc uşor. Am nevoie de un anumit număr de informaţii. Mai întâi, trebuie să ştim unde se află prizonierul dumneavoastră.

Bela Derek se uită ţintă la el. Zâmbea.

— Doar nu aveţi impresia că vă voi spune? zise el cu o voce dulce.

Ted Saurer se întunecă uşor, apoi îşi reveni imediat.

— Credeam că vom lucra mână în mână.

— Da, dar nu să fim la cheremul dumneavoastră. Dacă într-adevăr vreţi să faceţi ce spuneţi, va trebui să urmaţi instrucţiunile noastre. Mai întâi îmi veţi răspunde la nişte întrebări… Valeri Ilici Suslov se află încă la Budapesta, într-un loc sigur. Cum aveţi de gând să-l scoateţi din Ungaria?

Şeful Centralei CIA deschise gura şi o închise la loc. Nu prevăzuse un contraatac atât de brutal.

— Încă nu am rezolvat problema asta, mărturisi el, dar există mai multe posibilităţi. Dispunem de mijloace considerabile.

Bela Derek clătină din cap.

— Sunt sigur de asta. De aceea am apelat la dumneavoastră. Dar şi ruşii dispun de mijloace enorme şi sunt şi la ei acasă. Presupun că veţi trimite agenţi din afară sau că îi veţi utiliza pe cei din Ungaria. Cum vor reuşi aceştia să înşele vigilenţa KGB-ului şi a Serviciilor Secrete ungare?

Privirea albastră era absolut limpede. Ted Saurer înţelese că trebuie să dea drumul lestului.

— De fapt, avem deja un plan, mărturisi el. Destul de detaliat. Trebuie însă să juraţi că nimic din ce vă voi dezvălui acum nu va ieşi din această cameră.

— Vă ascult, spuse ungurul.

Şeful centralei CIA se scarpină pe gât.

— Pentru început, va trebui să-i păcălim pe ruşi, ca să-i lase pe agenţii noştri să pătrundă în Ungaria. Le vom spune că negociem cu dumneavoastră şi le promitem că îl vor avea pe Valeri Ilici Suslov de îndată ce îl vom recupera. În acest mod, oamenii noştri vor putea acţiona liber în Budapesta, intrând în legătură cu dumneavoastră şi pregătind fuga. Fără aceste măsuri, operaţiunea este foarte greu de îndeplinit. Practic, imposibilă. Bineînţeles, în ultimul minut, întreg dispozitivul se va răsturna, iar ruşii vor lua plasă… Trebuie să aveţi o absolută încredere în noi…

După expresia de pe chipul lui Derek, treaba nu părea deloc aşa. Cu sprâncenele încruntate, acesta întrebă încet:

— Vreţi să spuneţi că veţi colabora cu KGB-ul?

— Cam aşa ceva, admise Ted Saurer. Tocmai ca

dumneavoastră să puteţi scăpa.

— De ce? întrebă ungurul. Ar fi cu mult mai simplu să nu le spuneţi nimic. Este extrem de periculos.

Cu siguranţă, tipul era destul de neîncrezător. Ted Saurer se aplecă din nou spre el, explicându-i răbdător:

— Efectivul agenţiei noastre federale din Ungaria este foarte redus. Nu au cum să ducă la bun sfârşit această operaţiune. La drept vorbind, nu avem pe nimeni acolo din Divizia Operaţiuni. Sunt doar nişte analişti. Ne-ar trebui săptămâni întregi ca să infiltrăm acolo agenţi de acţiune. Mai ales acum, când ungurii şi sovieticii sunt cu ochii-n patru. Ideea de bază este să-i introducem acolo cu aprobarea lor, în calitate de colaboratori. După aceea…

Bela Derek scutură din cap.

— Eu nu pot să-mi asum responsabilitatea de a vă da acordul tovarăşilor mei, zise el. Trimiteţi-vă oamenii. Lucrurile se vor aranja între ei la vremea potrivită, deşi acest lucru mi se pare nespus de greu. Dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe cei din KGB şi nici mijloacele de care dispun.

— Din păcate, îi cunoaştem prea bine, spuse Ted Saurer, doar ne luptăm de douăzeci de ani cu ei.

Această afirmaţie îl înseninã puţin pe ungur. Şeful Centralei CIA adăugă imediat, ca pentru a confirma optimismul său:

— Bineînţeles, vom face ca, pe lângă ministrul de Interne sovietic, să iasă din Ungaria şi toţi colegii unguri care doresc acest lucru. Acum aş vrea să ştiu cum vor putea oamenii noştri să ia legătura cu dumneavoastră.

Urmă o tăcere ca de plumb. Asta era problema cea mai spinoasă.

— Simplu, spuse Bela Derek. Aţi păstrat legitimaţia lui Valeri Ilici Suslov?

— Desigur.

— O veţi da unuia dintre agenţii dumneavoastră. Îndată ce va ajunge la Budapesta, va trebui să facă în aşa fel ca să nu fie urmărit de nimeni. Apoi va merge în Regi Posta Utca. Este vorba de o mică fundătură ce se află în faţa hotelului *Duna Intercontinental.* Acolo, într-un părculeţ, este un mic magazin cu cristaluri şi vitralii. Va aştepta până ce

magazinul se goleşte. Pe patron îl cheamă Bujak Laszlos. Îi va arăta acestuia legitimaţia ministrului sovietic şi-i va comanda şase pahare de coniac cu iniţialele acestuia gravate în cristal. Atunci va primi instrucţiuni în legătură cu modul în care îi va contacta pe oamenii noştri. Aceştia se vor asigura în privinţa seriozităţii propunerilor sale şi vor stabili dacă le consideră utile...

Ted Saurer rămase fără grai. Nu se aşteptase la o asemenea rezistenţă din partea unui ins atât de şters. Dar ungurul cu ochi albaştri nu părea abilitat să discute mai mult cu ei. El se ridică în picioare. Înainte de a ieşi din balonul transparent, mai spuse:

— Dacă în interval de trei zile, prietenul nostru nu va fi contactat, vom considera că nu aţi putut duce la bun sfârşit promisiunea făcută şi atunci va fi înştiinţată presa iar ministrul va fi judecat.

— Desigur, desigur, făcu americanul cu o voce albă.

— A, încă ceva! spuse ungurul. Dacă prietenului nostru de la magazinul de cristaluri i se întâmplă ceva, este de la sine înţeleasă agentul dumneavoastră va suporta consecinţele.

— Înţeleg, zise Ted Saurer. Dar...

— Acesta va alege hotelul *Hilton* din Budapesta, mai spuse ungurul. Acum, trebuie să-mi iau rămas bun. Nu ne vom mai întâlni. Rolul meu s-a încheiat aici. Sper că totul se va petrece cu bine. Fiţi prudenţi.

*

* *

Valeri Ilici Suslov încercă să se rostogolească pentru a scăpa de căldura insuportabilă care îl făcea să se simtă ca un pui la rotisor. Era lungit direct pe parchet, într-o cameră mare, cu mâinile şi picioarele legate cu un cablu electric, cu căluş în gură şi cu ochii acoperiţi cu o bandă adezivă. Din nefericire, urechile îi erau libere. Un vacarm înfiorător se auzea din încăperea vecină. Cineva bătea la baterie fără încetare, acompaniat de o orgă ce scotea nişte sunete stridente. Rusul ar fi preferat să fie bătut decât să fie torturat cu acest zgomot neîntrerupt. Pierduse şirul orelor de când fusese dus acolo. Ştia doar că fusese răpit cu trei

zile în urma. În fiecare dimineaţă, îi scoteau căluşul şi era dezlegat ca să poată mânca nişte carne cu orez pipărat. I se dădea şi nişte vin acru. Asta era tot. Nu-l interogase nimeni şi nici nu fusese maltratat. După ce şoferul său fusese ucis, el fusese transferat într-o altă maşină sub ameninţarea unui revolver. Nu ştia dacă se află în Budapesta sau în altă parte şi nici cine erau agresorii. Nu ştia nici care era motivul răpirii sale. Dar atât timp cât mai era în viaţă…

Încercă să-şi dezlipească banda adezivă de pe ochi, frecându-şi capul de parchet. Încetul cu încetul, reuşi să îndepărteze o parte. Putu să vadă un colţ al încăperii, apoi o fereastră şi, în cele din urmă, sursa căldurii la care se prăjea.

Era o sobă din faianţă albastră, enormă, aşa cum aveau încă ungurii. Cu excepţia acesteia, interiorul camerei era banal, într-un colţ era un televizor. El începu să se rostogolească, încercând să se apropie de fereastră. Parcursese aproape jumătate din încăpere când muzica se opri. El se imobiliza, dar nu putu să-şi acopere din nou ochii. Un tânăr bărbos, în blugi, intră şi se opri brusc când dădu cu ochii de el şi-i întâlni privirea. Imediat se năpusti la el, lovindu-l cu picioarele, apoi îi împinse din nou lângă soba încinsă. Când se aplecă să-i acopere din nou ochii cu banda adezivă, rusul observă ochii negri şi furioşi ai tânărului.

Necunoscutul deschise o portiţă a sobei de faianţă. Căldura deveni şi mai insuportabilă. Tânărul îi îndepărtă puţin banda de pe ochi şi rusul putu să vadă un strat gros de jar încins. Necunoscutul spuse cu o voce plină de ură:

— *Lofasz*[11], dacă vin după tine nemernici din KGB, te pârlim ca pe un porc nenorocit ce eşti. Înainte ca ei să poată deschide uşa o să avem destul timp ca să te băgăm cu capul în sobă.

El închise portiţa de la sobă, îi acoperi iar ochii dându-i un picior în spate şi plecă. Imediat după aceea muzica începu din nou. Rusul încercă să rabde supliciul punând toate ameninţările pe seama tinereţii interlocutorului său.

Ungurii nu erau totuşi nişte sălbatici.

[11] Balegă de cal (n.a.).

Capitolul VII.

Malko închise ziarul *Le Point* şi îşi desfăcu centura de siguranţă cu o mică strângere de inimă. Era pentru prima oară când punea piciorul în Ungaria în mod oficial.

Zgomotul făcut de reactoarele vechiului aparat lliuşin se stinse uşor. Prin hublou putu să observe manevrele unui imens avion Tupolev al Companiei Aeroflot. Era ora şase, dar noaptea se lăsase deja. O ploaie fină şi densă inunda aeroportul Ferihegy. Cu regret, Malko se ridică şi îi urmă pe ceilalţi pasageri. În ciuda tuturor asigurărilor date de şeful Centralei CIA din Viena, el nu se simţea mai liniştit decât un dresor care îşi vâră capul în gura leului. Marxiştii nu aveau o reputaţie prea bună în privinţa solidităţii angajamentelor luate.

Un miliţian în uniformă kaki cu garnituri verzi îi examina atent paşaportul şi îi confiscă ziarul *Le Point.* Era vorba doar de un ziar cu informaţii din Vest. Malko figura în document sub propria sa identitate: Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge. Agent secret colaborator al CIA şi, în mod provizoriu, aliat al KGB... Atât la rău cât şi la bine.

Printre figurile anonime din jur, el încercă să-i ghicească pe agenţii ruşi veniţi să-l întâmpine... Era o mulţime cenuşie, prost îmbrăcată şi tăcută, ca în toate ţările din lagărul comunist. Aeroportul avea un aer sinistru şi era prost întreţinut. Malko ar fi putut veni de la Liezen cu propriul său Rolls Royce şi cu Krisantem, dar asta ar fi părut o provocare din partea sa. Ca să-şi facă curaj, în ajun dăduse o mare serată la castel, la lumina sfeşnicelor şi stătuse lângă o superbă aristocrată vieneză, de douăzeci şi trei de ani, ameţită de Dom Perignon şi de romantism. Sub pretext că vrea să-i arate aparatul video Akai, instalat în camera lui, el o dusese acolo, iar ea se lipise de el ca de un magnet, fără să spună vreun cuvânt. Au făcut dragoste cu furie şi intensitate în patul cu baldachin, în camera descuiată. Apoi ea şi-a netezit rochia şi a coborât iar în mijlocul invitaţilor. Logodnicul ei discuta în bibliotecă cu un

grup de prieteni.

— *Herr Malko Linge?*

Malko se întoarse brusc. Un bărbat fără vârstă, în genul unui mărunt funcţionar, îmbrăcat cu un impermeabil din piele, îl observa, cu mâinile băgate în buzunare. Erau în sala de bagaje.

— Sunt chiar eu, spuse Malko. Bărbatul se grăbi să-i ia geanta de voiaj.

— Sunt un angajat al hotelului *Hilton* şi am primit ordin să vă conduc acolo. Unde sunt bagajele dumneavoastră?

Afară îi aştepta o maşină Lada. Când se urcă în ea, Malko observă că pe bancheta din spate se mai afla cineva. Era un colos care atingea cu capul tavanul. Acesta îi strânse mâna strivindu-i falangele. Mirosea puternic a apă de toaletă de calitate şi avea o faţă total inexpresivă.

— Sunt maiorul Igor Vasili Tenin, se recomandă el. Mă bucur că aţi sosit la Budapesta.

Bărbatul vorbise în limba rusă. Fişele KGB-ului erau bine puse la punct. Maşina porni imediat. Malko îl examina cu interes pe ofiţerul sovietic. Era de parcă ar fi ieşit din West Point. Tipul ştia cu certitudine cine este el. Era acum în puterea lui. Putea să-l ducă direct în Uniunea Sovietică fără ca să poată ridica un deget... Rusul îl observa fără să zâmbească. Malko i se adresă în ruseşte:

— Am venit în calitate de colaborator, la cererea şefilor mei. Maşina străbătea un *no man's land* noroios, plin cu macarale şi clădiri în construcţie. Sovieticul îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Venirea dumneavoastră aici este o probă a încrederii pe care v-o acordăm. Bineînţeles, dacă această operaţiune va fi dusă la bun sfârşit, ţara mea vă va fi recunoscătoare.

Desigur, îl vor împuşca cu şase gloanţe în loc de douăsprezece. Asta după ce îl vor decora cu Ordinul Lenin. Preferă să nu răspundă. Rolul de agent dublu sau triplu, nu era niciodată uşor.

— Aveţi noutăţi?

Sovieticul dădu din cap.

— Nimic. Criminalii se ţin bine. Nu este de mirare, căci speră să poată fugi au ajutorul dumneavoastră... Cred că

vom face progrese de acum încolo…

Şeful Centralei CIA din Budapesta îl pusese la curent pe omologul său sovietic în legătură cu strania propunere făcută celor de la CIA de răpitori. Pentru a-şi dovedi buna credinţă, americanii se prefăceau că acceptă. Valeri Ilici Suslov trebuia salvat.

Douăzeci de minute mai târziu, trecură pe lângă leii din piatră de pe podul Szecheny. Aici Dunărea era mai lată decât la Viena. Cele două oraşe gemene, Buda şi Pesta, erau într-adevăr pline de farmec. Cele câteva picături de sânge unguresc ce curgeau prin venele lui Malko se înfierbântară. El se decise să-l pună la încercare pe rus.

— Dacă veţi continua să vă ţineţi tot timpul după mine, nu va fi deloc uşor să lucrez, iar oamenii pe care trebuie să-i contactez nu vor avea încredere în mine.

Maşina ocoli un mare tunel ce traversa colina Buda, viră la dreapta şi începu să urce vechea şi încântătoarea străduţă care ducea la *Hilton.*

— *Herr Linge,* zise ofiţerul sovietic, doream numai să vă urez noroc şi să vă dau numărul meu direct de telefon. Astfel veţi putea să mă găsiţi în momentul în care veţi afla locul unde se ascund acei criminali. Vom acţiona de comun acord cu colegii noştri unguri. Rolul dumneavoastră este mai mult unul pasiv.

Hotelul *Hilton***,** construit în incinta unei vechi mănăstiri, apăru la stânga lor. Clădirea domina întregul oraş. Malko era din ce în ce mai stingherit. Bărbatul de lângă el nu avea să se lase prostit ca un copil într-un oraş în care se simţea ca la el acasă şi unde era atotputernic. Se uită la mâinile lui. Erau mâini de asasin. Ochii lui cenuşii erau lipsiţi de orice expresie. Era un *aparatcik* perfect. Lada se opri în faţa hotelului. Mai multe fete se plimbau prin faţa lui. Erau studente care se prostituau ca să facă rost de ceva valută pentru casieria statului. Ofiţerul KGB-ist se întoarse către Malko.

— Am dat ordin ca să nu vă urmărească nimeni, spuse el. Asta ca să vă uşurez activitatea. Vă acord încredere deplină. Sper să nu mă dezamăgiţi.

Era greoi ca un soţ gelos. Înainte să coboare din maşină.

Malko nu se putu abţine să nu arunce o săgeată.

— Încrederea este reciprocă, colonele Igor Antonov…

Sovieticul nici măcar nu clipi. Să ştie cel puţin că şi fişele de la CIA era la fel de bine puse la punct ca cele de la KGB. Toţi „rezidenţii" lucrau sub nume false, dar CIA avea informatorii ei.

Ceea ce îl frapa pe Malko cel mai tare în holul hotelului *Hilton* fură târfele. Stăteau instalate confortabil în fotoliile elegante şi discutau vesele, examinând cu priviri cercetătoare pe virtualii clienţi. Din când în când, câte una se ridica şi trecea la atac, intrând în ascensor pe urmele vreunui om de afaceri neamţ, neînsoţit. Erau destul de frumoase, îmbrăcate bine, poliglote şi acceptau orice, chiar şi cărţi de credit.

Camera lui Malko era luxoasă. El se relaxa câteva momente după ce făcu un duş. Ce aventură ciudată… Fusese nevoie de toată puterea de convingere a şefului Centralei din Viena ca să-l facă să intre în acest viespar. Să vină într-o ţară din Est, el, un agent atât de cunoscut! Şi, mai ales, pentru o misiune atât de încâlcită. Era timpul ca CIA să se trezească. De când cu evenimentele din Iran şi Afganistan, era şi cazul. Ceea ce îl neliniştea cel mai tare era faza finală a misiunii: întoarcerea. Cum avea el să-l scoată pe ministrul rus dintr-o ţară închisă ca o scoică, pe sub nasul ruşilor şi al ungurilor? Un tip de calibrul lui Antonov nu putea să nu se gândească şi la această alternativă. Şi să-şi ia măsurile de rigoare.

Bineînţeles, nu venise înarmat. Nu avea la el nici măcar micul său pistol extraplat. Era clar că nu putea să le ceară o armă ruşilor… Orice colaborare are limitele ei. El se uită la legitimaţia ministrului sovietic. Oare cine va fi trimis ca să-l contacteze? Nu ştia absolut nimic despre cei care făcuseră această ispravă plină de îndrăzneală, în afară de faptul că erau nişte unguri ce scăpaseră cu viaţă din evenimentele din 1956, erau oameni care, timp de un sfert de secol, păstraseră în inimi ura şi găsiseră această extravagantă formă de a se răzbuna, riscându-şi viaţa. Era normal ca să nu aibă încredere în nimeni, însăşi viaţa lor se afla în joc. Ruşii nu le-ar fi iertat niciodată un asemenea afront.

Malko era nerăbdător să ştie ce anume le pregătise şeful Centralei CIA din Budapesta ca să poată părăsi ţara… întrucât era venit în mod oficial, trebuia să profite. A doua zi, urma să-l viziteze pe şeful Centralei din Budapesta, omologul colonelului Antonov. Parcă toată lumea se răsturnase cu fundu-n sus.

— Bun venit la Budapesta, sper că aţi călătorit bine! George Hamilton îi strânse mâna lui Malko. Cu mâna stângă arătă către plafon cu un semn elocvent: microfoanele… Şeful Centralei CIA era un tip bărbos, în stilul hippy, cu o constituţie solidă şi privirea inteligentă. Prin ferestrele biroului său se puteau vedea arborii din piaţa Szabadsag.

— Am făcut o călătorie scurtă. Vin de la Viena.

— Ce-ar fi să mergem să bem o cafea? propuse americanul.

Cei doi părăsiră biroul. Abia când se văzu sub cerul liber, americanul se destinse niţel. În maşină, el explică:

— Ambasada este împânzită cu microfoane. Cel puţin două sunt instalate în biroul meu. Pentru efectul stereo şi pentru recunoaşterea vocilor. De câte ori le scoatem, ei le instalează iar, porcii!

Traficul era aproape la fel de intens ca la Paris sau la Viena, cu autobuze mari şi silenţioase. În rest, micuţele maşini din Germania de Est, Warburg sau oribilele Trabanturi, precum şi automobile ruseşti Lada.

George Hamilton urcă marele bulevard Nepkoztarsasag până în Piaţa 7 Noiembrie. El parcă maşina în faţa unei mari cafenele amplasate pe un colţ, *Abbazia.* Cei doi pătrunseră înăuntru. Malko nu putea să-şi creadă ochilor. Localul era plin cu arabi.

— Curios, nu? remarcă Hamilton. Sunt studenţi libieni şi irakieni. Am contacte printre ei.

El comandă o Pepsi-Cola şi o uriaşă ceaşcă de cafea pentru Malko care întrebă:

— Ştiţi în ce scop am venit aici?

— Desigur, făcu americanul. De trei zile nu mai dorm. M-au înnebunit cei de la Washington. De unde să ştiu eu ce au de gând să facă ticniţii aceea? Nici măcar ungurii n-aveau habar, ca să nu mai vorbesc de ruşi. Iar populaţia continuă

să ignore…

— Nu s-a aflat încă?

— În mod practic, nu. Există numai nişte zvonuri despre un atentat îndreptat împotriva unei personalităţi sovietice. Serviciile Secrete ungare caută discret prin oraş. Toţi membrii opoziţiei au fost controlaţi. Dar degeaba. Cei care au dat lovitura au venit din afară. Chiar dacă au complici locali. Dacă populaţia ar şti despre ce este vorba, ar chiui de bucurie. Îi urăşte al naibii pe ruşi.

— Să admitem că luarea de contact cu extremiştii se va desfăşura în bune condiţii, zise Malko. Ce aţi prevăzut pentru scoaterea din ţară a ministrului?

— În mod oficial, noi am promis să dăm de ştire agenţilor KGB, datele despre întâlnirea finală, în cursul căreia îi vom prelua pe ministrul sovietic şi pe răpitorii lui. Va fi deosebit de dificil să scăpăm din ghearele lor, dar vom face tot posibilul să reuşim… Eventual, cu colaborarea anumitor servicii străine.

— Care anume? întrebă Malko mirat.

Americanul părea cam tulburat.

— Franceze şi germane, cred. Noi nu dispunem de oamenii necesari în Europa.

Întreaga afacere mirosea de la o poştă a amatorism. Hărmălaia din cafeneaua *Abbazia* nu era propice unor reflexii profunde, dar Malko începu să realizeze că între teorie şi practică era o mare prăpastie…

— Adevărul este că nu putem să dispărem la bordul unei nave spaţiale, zise el. Aţi auzit vorbindu-se de Cortina de Fier? Chiar în clipa în care vom lua legătura cu teroriştii. În cazul în care îi trădăm pe ruşi, vom avea şi KGB-ul şi pe unguri în cap. Mai precis, va fi imposibil să folosim aeroporturile sau punctele de ieşire oficiale.

— Ştiu asta, admise americanul, dar cei de la Viena au conceput o acţiune extrem de isteaţă. Aţi auzit vorbindu-se de lacul Ferto?

— Este undeva la frontiera austriacă, nu?

— Exact. Lacul se află la nord de drumul Kapuvar-Sopron. Desparte cele două ţării. Iar frontiera este marcată în partea de sud a sa. Cea mai mare parte se află în Austria.

Ne-am gândit să treceţi pe acolo.

— Cum?

— Cu bărcile pneumatice Zodiac, care au motoare silenţioase. În sezonul acesta, pe lac este destulă circulaţie, dar puţine patrule. A fost deja utilizat de mai multe ori.

— Nu există dispozitive de tir automat care să fie declanşate de camere cu raze infraroşii, aşa cum există peste tot de-a lungul Cortinei de Fier?

— Nu am auzit de aşa ceva, zise George Hamilton. În orice caz, ambarcaţiunile astea sunt foarte rapide şi foarte scunde.

— Şi gloanţele sunt rapide, remarcă Malko. Cum vom ajunge până la lac? Presupun că întreaga regiune este burduşită cu baraje şi puncte de control.

— Aşa este. Ideea este să plecaţi din Budapesta către lacul Balaton pe Drumul 70 care nu este supravegheat, căci nu duce către nici o frontieră. De acolo, se poate pătrunde pe Drumul 84 care urcă spre nord. Până la joncţiunea acestuia cu Drumul 85, Kapuvar-Sopron. În acest loc, lacul se află la patru kilometri la nord, într-o regiune împădurită unde nu trece nici un drum şi nu este supravegheată. Va trebui străbătută pe jos, nu înainte de a fi stabilit cu precizie punctul de întâlnire. Nu se pune în discuţie folosirea radio-emiţătoarelor din cauza pericolului de detectare.

— Într-adevăr, locul de întâlnire va trebui stabilit cu o foarte mare precizie, remarcă Malko. Presupun că v-aţi gândit la faptul că acţiunea se va desfăşura în timpul nopţii. În plus, s-ar putea să fie şi ceaţă. Le va fi greu gărzilor de frontieră să ne repereze, dar acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi celor veniţi să ne întâlnească.

— Malul lacului este destul de despădurit, lăsând liberă o zonă de aproximativ cincizeci de metri, unde ar putea avea loc întâlnirea, spuse americanul. Cei care se vor ocupa de asta, adică nemţii, cunosc bine locurile. Pământul este mlăştinos, dar se poate ajunge cu uşurinţă la lac. Apoi, trecerea frontierei se face doar în câteva minute. Este prevăzut un grup de protecţie care vă va aştepta pe lac, care să-i elimine pe eventualii urmăritori.

În teorie, planul părea destul de seducător. Cu toate

acestea, Malko ştia că în acest gen de operaţiuni, existau sute de situaţii neprevăzute ce puteau provoca o catastrofă. El cunoştea lucrurile din practică nu de la un birou…

Îi privi pe arabii şi pe ungurii ce se îndopau cu prăjituri în imensa cafenea. Avea la dispoziţie doar câteva zile. Mai întâi de toate, trebuia să stabilească contactul. Nu avea să acţioneze decât dacă va fi sigur că totul este bine pus la punct.

— Nu voia să-i trădeze pe disidenţii maghiari. Nici măcar în mod involuntar. El se uită la ceas.

— Bine, mă voi ocupa acum de contactele mele. Sper să nu existe neînţelegeri.

Nu îi precizase şefului centralei modul în care va întră în contact cu răpitorii. De altfel, informaţia îi parvenise de la CIA, iar George Hamilton era cu siguranţă la curent.

— Eu plec la Viena mâine dimineaţă, spuse americanul. Trebuie să vă organizez „recepţia”. Vă voi întâlni după ce mă întorc. Cât timp lipsesc, puteţi lua legătura cu „rezidentul” din KGB…

— De acord, spuse Malko. Tipul nu şi-a pierdut timpul.

El îi povesti despre întâlnirea lui cu colonelul Antonov. Americanul spuse:

— Îl cunosc. Este un tip periculos. A lichidat pe mulţi dintre informatorii noştri. De aceea nu mi-au mai rămas decât câţiva, cei mai lipsiţi de importanţă. Am putut intercepta nişte convorbiri cu Moscova. Tipul este dispus să distrugă Budapesta ca să-şi găsească ministrul. Aveţi însă mare grijă cu Serviciile maghiare. Bătrânul Mate Balăzs îi detestă pe ruşi, dar se teme ca ţara lui să nu aibă prea mult de suferit. Este în stare de orice ca să-l găsească pe Suslov. Chiar dacă îşi va pierde onoarea. Sunt convins că ungurii sunt cu ochii pe dumneavoastră, chiar dacă nu vă toarnă ruşilor. În toată sarabanda asta, fiecare joacă pe cont propriu.

— O.K., spuse Malko.

Ei se îndreptară pe marele bulevard Nepkoztarsasag, pe care era o circulaţie dementă. Clădirile negricioase dădeau un aer trist oraşului, dar exista o mare animaţie şi peste tot erau pomi de Crăciun.

Un troleibuz fu cât pe-aci să-i facă zob. Ei opriră maşina în faţa clădirii albe în care se afla ambasada. Un drapel era arborat la una din ferestrele etajului patru. Era amplasat exact în faţa enormei stele roşii ce se înălţa pe sediul Partidului Muncitoresc Ungar. Malko îşi recupera maşina de închiriat şi se îndreptă către podul Szecheny. Zarurile erau aruncate. În toată afacerea asta, fiecare părea că îşi bate joc de ceilalţi. Ce interes ar fi avut disidenţii maghiari, care îi detestau pe americani din 1956 când aceştia îi trădaseră, să le aducă pe tavă din argint pe ministrul sovietic?

Şeful Centralei din Viena îi explicase lui Malko că avea de preluat din mers o operaţiune în curs de desfăşurare, din cauza morţii naturale a celui ce o concepuse. Şi că împrejurările îl obligau să colaboreze cu KGB-ul în mod temporar. Chiar şi ungurii erau ţinuţi în afara acestei operaţiuni.

Era vădit faptul că nu-i dezvăluise toate dedesubturile, dar Malko era obişnuit deja cu acest mod de lucru.

Proiectele CIA erau de cele mai multe ori atât de încurcate, încât chiar şefilor ei le era greu să le înţeleagă…

Oare CIA chiar avea de gând să-i păcălească pe sovietici? Treaba asta nu prea semăna cu spiritul „angelic” al preşedintelui Carter. Evident, la mijloc se afla Dennis Cappuci, care era un tip venal.

Cât despre ruşi, ar fi fost destul de amuzant pentru ei să doboare trei iepuri dintr-o singură lovitură: să-şi recupereze ministrul, să-şi bată joc de americani, făcându-i să creadă că sunt complicii lor datorită prezenţei lui Malko şi să-l prindă şi pe el în plasă. Malko nu îşi făcea nici o iluzie. Dacă preşedintele Carter se mulţumea să se roage pentru cei patruzeci şi nouă de ostatici din Teheran, cu siguranţă că nu va declanşa cel de al treilea război mondial ca să recupereze un agent al CIA, chiar dacă prin venele lui curgea sânge albastru.

Cât despre unguri, aceştia îi urau pe ruşi, dar îi dispreţuiau pe americani şi nu puteau decât să-i admire pe cei ce dăduseră lovitura. Erau cu siguranţă dornici să le dea chiar şi o mână de ajutor.

Cineva avea să plătească toate oalele sparte. Dacă voia

să-şi mai vadă castelul, Malko trebuia să fie foarte atent. Simţea un chef nebun să o ia la sănătoasa şi să se oprească la Liezen, cât mai era încă în luna de miere cu ruşii. Era obligat să-şi aducă întruna aminte că era la fel de liber ca un peştişor roşu aflat într-un borcan... Doar dacă nu spărgea borcanul...

El parcă maşina în faţă la *Hilton.* Cel puţin, la Buda, nu erau probleme cu staţionarea.

În hol, o roşcovană splendidă, cu crupa mulată într-un pantalon cu floricele, se apropie de el cu ochii arzători.

— Aveţi ceva timp liber? îl întrebă ea în limba engleză.

— Nu, răspunse Malko.

— Ce păcat, făcu roşcovana cu un puternic accent polonez, căci n-am fi pierdut deloc vremea. (Ea aruncă o privire către cheia pe care Malko o ţinea în mână) Când mă voi plictisi, voi şti unde să vă găsesc. Pe altădată, deci!

Ciudat hotel... El intră în ascensor. Mai avea doar un mic răgaz până la „contactul" decisiv...

Capitolul VIII.

Malko se opri în faţa micuţei vitrine pline cu cristaluri superb şlefuite şi cu vitralii. Firma scrisă cu caractere gotice anunţa: BUJAK LASZLOS, *Maşter of Diamond Point and Glass Designer*[12].

O săgeată indica un mic scuar de unde se vedea Regi Posta Utca, chiar vizavi de *Australian Airlines,* în plin centru pietonal din Buda. Cheiul Dunării rămăsese la o sută de metri în spate.

Malko simţi că îl cuprinde frigul. De mai bine de o oră colinda străzile pietonale cuprinse între Parlament şi bulevardul Rakoczi, centrul comercial al Budapestei. Din cauza absenţei vehiculelor, cât şi a mulţimii tăcute, ambianţa părea fantomatică, aproape ireală. Ici şi colo, ghirlandele şi pomii de Crăciun înveseleau vitrinele triste, amintind că Ungaria era o ţară catolică. Intrase într-un magazin cu cristaluri din Vaci Utca, apoi vizitase vreo trei sau patru dintre marile magazine din piaţa Jozsef-Nador. Peste tot, numai nişte orori. Cum apărea câte un obiect mai frumuşel, era imediat vândut. Lumea se înghesuia, gata să cumpere orice. Conştiinţa profesională îl împinse pe Malko să cumpere de la *Intercontinental* un salam unguresc, pe care îl abandonă apoi în maşină. El privi în jurul său. Puţinii trecători mergeau grăbiţi. Făcu câţiva paşi prin părculeţ. Prăvălia cu cristaluri era extrem de mică, plină până la refuz cu pahare de tot felul şi vitralii. Inima începu să-i bată mai repede. Era punctul de unde nu mai avea cum să mai dea înapoi. El deschise uşa şi intră.

În magazin nu mai era nimeni, în afară de bărbatul aplecat deasupra unei mese. El ridică privirea şi îi zâmbi lui Malko, apoi îi vorbi în engleză:

— Închideţi repede uşa, altfel pot fugi păsărelele.

El îi arătă mai mulţi papagali lăsaţi în libertate în magazin, care stăteau pe cristaluri. Priveliştea era destul de ciudată. Bărbatul avea nişte ochi foarte albaştri, plini de candoare şi inteligenţă. Malko închise uşa, iar sticlarul

[12] Maestru în şlefuirea şi fabricarea sticlei (n.t.).

continuă să şlefuiască un pahar, de parcă ar fi fost singur. Malko se apropie de câteva vitrine şi examina modelele expuse, apoi îşi făcu curaj:

— Aş dori nişte pahare frumoase de coniac, zise el. Cu iniţialele mele gravate pe ele. Este posibil aşa ceva?

Ungurul îşi înălţă privirea. Surâdea.

— Cum să nu? Aveţi în minte vreun model?

— Da, zise Malko.

El se căută în buzunare şi scoase legitimaţia acoperită de o folie din material plastic a ministrului de Interne sovietic. O puse pe tejghea, având grijă să nu fie văzut din stradă. Artizanul nici nu tresări măcar. El cercetă legitimaţia câteva secunde, apoi i-o înapoie lui Malko şi spuse cu cel mai natural glas:

— Da, am văzut. Cred că am ceea ce doriţi. Este vorba de un model extrem de complicat.

El se ridică în picioare, deschise o vitrină şi îi arătă lui Malko un pahar greu, cu un desen extrem de încărcat. Nu se putea totuşi compara cu un Baccarat.

— Este cam scump, spuse el. Un singur pahar costă şaizeci şi cinci de forinţi.

— Vreau să cumpăr şase, zise Malko. Ar fi mai bine să-mi gravaţi însemnele blazonului în loc de iniţiale. Chiar dacă acest lucru mă va costa ceva mai scump.

Cu această ocazie, avea motiv să se reîntoarcă. Artizanul ridică privirea.

— Sigur că da. Acest lucru va dura însă ceva mai mult. Aţi putea să mă sunaţi peste două zile. Trebuie ca mai întâi să iau mulajul stemei dumneavoastră de pe şevalieră. Nu durează decât câteva secunde.

Malko îşi scoase inelul cu sigiliu şi i-l întinse sticlarului. Acesta scoase un baton din ceară pe care îl încălzi la o flacără lăsând să cadă câteva picături pe o bucată de carton. Apoi apăsă inelul lui Malko în ceara fierbinte. Când Malko îşi puse inelul pe deget, acesta era cald încă. Tot ce făcuse până acum era de o prudenţă demnă de Sioux... Sticlarul îi întinse cartea sa de vizită.

— La ce hotel locuiţi?

— La *Hilton,* camera 424.

— Pe mine mă găsiţi aici chiar şi duminica, preciza Laszlos. Am foarte mult de lucru. Sau puteţi să mă găsiţi acasă. Aveţi numărul meu de telefon.

El îl conduse pe Malko până la uşă, pe care o închise repede în urma lui, din cauza papagalilor. Odată ajuns pe trotuar, Malko fu mai liniştit. Mingea era deja în cealaltă parte a terenului.

Nu-i mai rămânea decât să se bucure puţin de răgazul ivit. Putea să facă un lucru plăcut, care nu avea nimic de-a face cu misiunea primită. Să-i facă o vizită Ilonkăi Ungvar. Cu siguranţă că-i va face o imensă surpriză. După lungul „rămas bun" de ultima dată, ea ratase cu siguranţă avionul. La Budapesta, vor avea ceva mai mult timp la dispoziţie.

*

* *

Cele trei rochii expuse în vitrină valorau fiecare între şapte şi opt mii de forinţi. Aproape cinci sute de dolari. Cu broderii sofisticate şi de o croială extrem de elegantă, nu ar fi făcut de ruşine colecţia unui mare creator parizian. Era de necrezut pentru o ţară socialistă! O vânzătoare grasă trona singură în magazin. Malko deschise uşa şi intră.

— *Fraulein Ungvar?* întrebă el.

— Pe cine să anunţ? întrebă vânzătoarea cu un aer neîncrezător.

— *Prinz Malko Linge.*

— Mă duc să văd dacă este aici.

Ea dispăru pe o scară în formă de spiralală, lăsându-l pe Malko în elegantul butic decorat în tonuri de gri. Peste câteva secunde, pe scară apărură nişte picioare lungi, apoi, silueta graţioasă a Ilonkăi. Purta o roche mov, iar la gât avea o cruce din aur. Era pieptănată cu cărare le mijloc. Ea i se aruncă în braţe fericită.

— Malko! Ce faci aici? Nu m-ai anunţat că vii. Este minunat!

Ea se lipi fără ruşine de el, sub privirea reprobatoare a vânzătoarei.

— Afacerea ta pare destul de înfloritoare, zise Malko. Eşti la fel de scumpă ca Saint-Laurent!

Ilonka izbucni în râs.

— Abia reuşesc să fac faţă cererilor! Liberi-profesioniştii câştigă aici bani grei şi nu prea au pe ce să-i cheltuiască. Atunci nevestele lor se ocupă de treaba asta. Sunt aproape la fel de elegante ca la Viena.

Ea îl apucă de braţ şi spuse:

— Vino să-mi oferi un ceai la *Vorosmarly.* Putem merge pe jos până acolo.

Ilonka Ungvar nu cunoştea adevărata profesie a lui Malko, fiind convinsă că acesta trăieşte din rentă şi din ce obţine de pe moşiile sale.

Îşi puse haina din blană de vulpe şi ieşiră amândoi în strada pietonală.

*

* *

Mate Balăzs, visător, răsucea în mâinile deformate de artrită, formularul completat de Malko la poliţie. Acesta fusese scos din dosarul comunicat de Serviciile secrete din ţara sa, privitor la acest vizitator neaşteptat. Mai erau şi câteva fotografii, însoţite de un *curriculum vitae* destul de elocvent. Un lucru îl uimea şi îl neliniştea Fişele poliţiei erau în mod automat comunicate şi KGB-ului. Acesta avea cu siguranţă un dosar identic. Îşi făceau bine treaba şi era exclus ca un om ca prinţul Malko Linge să treacă neobservat. În mod normal, colonelul Antonov ar fi trebuit să dea buzna în biroul său, înfuriat la culme. Or, el îl văzuse pe rus cu câteva momente mai devreme, iar acesta nu făcuse nici cea mai mică aluzie în legătură cu sosirea agentului CIA la Budapesta. Cineva bătu la uşă.

— Intră!

Erau doi dintre cei, mai siguri agenţi ai săi. Aveau sarcina să-l urmărească pe Malko. Ei îi dădură raportul. Nu aveau nimic special de semnalat în afară de o vizită la Ambasada Statelor Unite şi o dimineaţă petrecută după cumpărături, ca orice turist. Se temeau că el observase că este urmărit.

— Nimeni altcineva nu-l mai urmărea?

— Nimeni. *Biztos*[13]*.*

— Continuaţi. Nu-l pierdeţi nici o secundă din ochi. *Szervusz.*

[13] Sigur (n.a.).

Cei doi plecară, lăsându-l pe Mate Balăzs şi mai perplex. Un agent de primă mână al CIA nu venea la Budapesta ca să cumpere suveniruri. Ştia că riscă enorm de mult. Aşadar era protejat. Şi nu de Serviciile ungare, ci de ruşi. Asta explica tăcerea colonelului Antonov… îşi aprinse pipa şi se aşeză lângă fereastră, privind circulaţia. De ce ar fi protejat ruşii pe un agent CIA, ca să pătrundă în Ungaria? Şi de ce CIA ar fi acceptat să pună în pericol viaţa unuia dintre cei mai buni agenţi ai săi?

Răspunsul nu putea fi decât unul singur. Pentru că cele două servicii se puseseră de acord. Nu putea fi la mijloc decât recuperarea ministrului rus. Aşadar, nu americanii dăduseră lovitura, altfel ruşii nu ar fi colaborat cu ei. Nu-i mai rămâneau prea multe ipoteze. Aşadar ministrul fusese răpit ori de unguri, ori de cehi.

Mate Balăzs trase nervos din pipă, cu stomacul strâns de emoţie. Dacă ruşii reuşeau să-l găsească pe ministru cu ajutorul americanilor în propriul său oraş, fără să-l pună la curent, acest lucru putea avea grave consecinţe. Putea fi scos la pensie sau putea fi acuzat de trădare. Şi ceea ce ar fi fost şi mai grav, ruşii ar fi terminat cu „liberalizarea” regimului din Ungaria.

Şeful Serviciilor secrete se aşeză pe un scaun. Era traumatizat. Trebuia să afle mai mult. Apăsă pe butonul interfonului şi o chemă pe secretară.

— A apărut ceva nou la cercetarea vizitatorilor?

— Încă nu, răspunse ea. Au fost deja eliminaţi vreo sută, dar mai avem o mulţime.

— Să se ocupe cât mai mult personal de treaba asta, ordonă Mate Balăzs. Pe de altă parte, vreau un raport extrem de detaliat în legătură cu tot ce face austriacul. Să fiu informat cu fiecare loc în care se opreşte şi cu numele persoanelor cu care vorbeşte. Vreau să fiu ţinut la curent de două ori pe zi.

— Asta este tot?

— Nu, daţi-mi-l la telefon pe colonelul Antonov.

Privirea lui Malko zăbovi pe noianul produselor de patiserie, de o mare diversitate. Parcă ar fi fost la Viena. Somptuosul salon de ceai, luminat cu lustre elegante, evoca

timpurile Imperiului austro-ungar. Clientela era în mare parte formată din doamne în vârstă, îmbrăcate în lodene austere şi purtând pălării pe cap. Ele se îndopau cu tot felul de creme şi dulciuri, cu aerul unor pisici pofticioase. Malko şi Ilonka se instalaseră în sala din stânga, rezervată perechilor de îndrăgostiţi, unde clientela era mai tânără... El puse mâna pe genunchiul tinerei femei, care îl măsura cu o privire complice şi tandră...

— Atenţie, dacă suntem văzuţi, pot să am probleme serioase...

— De ce?

— Bărbatul cu care trăiesc este extrem de gelos. Are o funcţie înaltă în partid. El taie şi spânzură acolo şi este îndrăgostit de mine ca un nebun. M-a ajutat să pun pe picioare magazinul. M-a finanţat, mi-a obţinut licenţele de import pentru ţesături şi valuta necesară. În sfârşit, tot ce-mi trebuia. Aici viaţa este foarte complicată, ştii bine. Graţie lui, pot să duc o existenţă confortabilă, am un apartament frumos – pe care tu n-ai să-l vezi – am bani şi pot să merg de două ori pe an în Vest. Am o viaţă frumoasă, făcu ea cu un soi de amărăciune.

Malko o observa. Acum înţelegea multe lucruri. Furia amoroasă a Ilonkăi, tăcerea pe care o păstrase în legătură cu viaţa ei personală. Ea zâmbi.

— Vânzătoarea este plătită să mă spioneze. Nu vei putea deci să faci amor cu mine la magazin.

— Ce drăguţ, spuse Malko.

— Stai un pic, zise brusc tânăra femeie. Am o idee. Cunoşti vechiul hotel *Gellert?* Acolo se află baia turcească. Merg acolo o dată pe săptămână la saună. Bineînţeles, bărbaţii nu sunt amestecaţi cu femeile, dar cunosc bine locul. Se poate găsi uşor un colţ liniştit, o cabină unde să ne putem încuia pe dinăuntru. Nu este prea confortabil şi poate să fie prea cald, iar din cauza vaporilor, nu se poate vedea nimic...

Malko era cam uimit. Nu se aşteptase să facă dragoste cu Ilonka la Budapesta, într-o baie turcească. În sfârşit, asta era viaţa. Ei se uitară lung unul la celălalt. Cert era că, indiferent unde, erau bucuroşi să facă dragoste.

— Ai într-adevăr un amant foarte gelos, remarcă el.

— Groaznic. Nu ar accepta nici să cinăm într-o seară. Nu aş vrea să ai necazuri din cauza lui. Este suficient ca cineva să-ţi strecoare nişte droguri în valiză…

Era clar că Malko numai de aşa ceva n-avea nevoie.

— Apropo, spuse ea când chelneriţa în cizme cu tocuri înalte le turnă ceaiul. Nu mi-ai spus de ce ai venit la Budapesta. Nu este încă sezonul turistic… Asta numai dacă n-ai venit special pentru mine, adăugă ea şireată.

Malko zâmbi.

— Sunt într-o călătorie de afaceri. În Austria, mă ocup de marochinăria de lux. Am venit să văd dacă nu aş putea să o fabric aici, unde mâna de lucru este mai ieftină.

— Aş putea să te ajut, propuse Ilonka. Avem o mulţime de mici meşteşugari, care plătesc impozite şi lucrează independent.

— Da, de asemenea caut şi cristaluri, căci sunt mai ieftine ca în Occident.

— Aş vrea să facem cumpărături împreună. Unguroaica se uită la ceas.

— Trebuie să fug. Vino mâine dimineaţă la *Gellert.* La ora nouă. Voi sta la pândă.

— De acord, spuse Malko.

— Eu plec prima, zise Ilonka. Nu are rost să mă compromit. Malko aşteptă câteva minute, apoi se sculă de la masă şi ieşi în ploaia fină de afară.

Lumea se înghesuia în gura de metrou, care se afla în faţa patiseriei. Din nou, el avu neplăcuta senzaţie că este urmărit. De altfel, era de aşteptat. Ajunse la maşina închiriată de la hotelul *Hilton* şi găsi o chitanţă de contravenţie. Societatea socialistă luase ceva cu totul remarcabil de la sistemul capitalist: aparatele de parcare automată. Un forint pentru cincisprezece minute.

Dunărea curgea maiestuoasă între Buda şi Pesta, întretăiată de cele şapte poduri reconstruite după ce nemţii le aruncaseră în aer la sfârşitul războiului. În faţa podului Szecheny, tunelul care ducea la Buda se deschidea ca o imensă gură neagră. Malko conducea lent, întrebându-se ce avea să mai urmeze. El ajunse la hotel, trecu de barajul

făcut de târfe şi urcă în camera sa. Probabil că era deja plină cu microfoane şi camere de luat vederi.

*

* *

Două lovituri uşoare în uşă îl făcură pe Malko să iasă din baie. El deschise. Nu era însă băiatul de serviciu, ci o superbă brunetă cu ochii de un albastru mineral şi cu gura cărnoasă. Şapca făcută din blăniţă cenuşie încadra o figură armonioasă. Femeia era înfăşurată într-o blană de lup. Fără să aştepte vreo invitaţie, ea intră în cameră.

Înainte ca Malko să poată reacţiona, îşi lăsă haina să alunece pe covor şi rămase într-o fustă neagră şi dreaptă, despicată pe o parte şi într-un pulover mulat pe trup. Avea cizme înalte, bine cambrate pe picior. În faţa uimită a lui Malko, ea se tolăni pe pat şi spuse într-o engleză destul de proastă:

— Ce noroc aveţi! Aici, cald, eu am bronşită.

De parcă se cunoşteau de când lumea. Malko o întrebă scandalizat:

— Ce doriţi?

Ea râse, ridicându-şi fusta neagră deasupra coapselor grele şi apetisante. Din nefericire, ciorapii negrii erau cam scurţi... Ea îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Eu fac dragoste cu tine.

Pentru ca Malko să nu-şi ia prea mult nasul la purtare, ea ţinu să adauge:

— Tu dai la mine o sută dolari, eu dau la tine plăcere multă.

— Cine v-a dat numărul camerei mele? făcu Malko destul de mirat.

— Este o prietenă, zise intrusa în engleza ei stâlcită. Ea spune tu nu eşti porc gras ca alţi turişti. Tu, sexy. Ochi frumoşi.

Îl mai şi flata acum. Malko se aplecă peste pat şi o prinse de mână cu fermitate, silind-o să se ridice în picioare.

— Mai bine s-o lăsăm pe altă dată, zise el. Când mă duc la restaurant, îmi place să-mi aleg singur meniul. El îi ridică haina de pe jos şi i-o întinse. Fata se îmbrăcă ascultătoare. Apoi oftă.

— Tu nu are dreptate. După ce făcut dragoste putem merge la shopping. Eu ştiu loc frumos cu cristaluri.

O luminiţă roşie se aprinse în creierul lui Malko. El privi în ochii albaştri. Privirea acestora era impenetrabilă. Văzându-l că ezită, ea se apropie, îl cuprinse în braţe, frecându-se fără ruşine de trupul lui cu o mişcare de pendulă a şoldurilor. Apoi îl sărută cu artă. După ce-i sondă gura, limba ei îi intră în ureche, în timp de cu degetele făcea un masaj destul de special. Malko răspunse cu greu avansurilor ei. Era târfă sau mesageră? în cel mai rău caz, risca să piardă o sută de dolari şi să se aleagă cu vreo boală venerică…

El încă se mai întreba ce hram poartă tipa, când ea îi scoase virilitatea afară din pantalon. Apoi îngenunchind în faţa lui cu graţia unei femei de menaj, începu să-i administreze o felaţie rapidă şi eficientă. Apoi se ridică în picioare şi îl întrebă:

— Vrei fac amor cu cizme, sau să mi le scot?

— Poţi să rămâi cu ele, zise Malko.

Unguroaica era deja pe pat, într-o poziţie ce nu lăsa nici un dubiu asupra intenţiilor ei. Cum Malko făcu o mişcare către ea, tânăra zise fără să zâmbească:

— Întâi, eu primesc o sută dolari.

Malko scoase o bancnotă de o sută dintr-un teanc şi o puse pe pat. Conform bunei tradiţii a folklorului târfelor, aceasta o împături şi o strecură în cizma dreaptă!

— Eşti foarte generos, făcu ea. Eu îţi dau plăcere multă acum.

Era o treabă destul de grea având în vedere tensiunea nervoasă a lui Malko. Cu toate acestea, unguroaica se achită destul de bine de îndatoririle ei. Luând în gură sexul lui Malko, reuşi să-l facă să-şi uite un pic grijile. Satisfăcută de treaba făcută, unguroaica trecu la lucruri ceva mai serioase.

Malko rămase destul de surprins când o penetra, descoperind că este destul de bine pregătită. Bazinul ei începu să se mişte ca un yo-yo cuprins de nebunie. Ea se agita murmurând cuvinte ungureşti, evident, nişte obscenităţi. Îşi îndoi picioarele şi îşi încleşta cizmele la spatele său. În aşa-zisa poziţie a misionarului.

— Da, aşa este bine, făcu ea, eu simt la tine până în stomac. Ce bine este. Tu faci amor foarte bine la mine.

Somiera elastică se balansa în ritmul trupurilor încleştate atât de violent, încât el ieşi din ea. Unguroaica îl luă cu un mormăit de nemulţumire. Malko nu mai ştia ce să creadă. Dintr-o dată, ea începu să-l izbească şi mai tare în spate cu tocurile cizmelor. Necunoscuta juisa, sau se prefăcu, scoţând nişte ţipete de toată frumuseţea, chiar în clipa în care Malko explodă.

Imediat picioarele ei căzură pe pat. Unguroaica scoase un oftat prelung, apoi îşi trase ciorapii, îşi lăsă fusta în jos, se sculă şi îşi aprinse o ţigară.

— Tu regulează ca un zeu, spuse ea cu simplitate. Tu, client bun. Dar eu trebuie să lucrez.

Ea se închise în baie. Apoi ieşi, îşi puse haina şi depuse un sărut uşor pe buzele lui Malko, apoi închise uşa în urma ei.

El rămase locului, cu pântecele la fel de golit ca şi creierul. Avea impresia că a visat. Oare interpretase în mod greşit aluzia la sticlar? Dar dacă fata nu era decât o târfă ca şi celelalte? De ce nu-i spusese nimic? Sau poate nu era decât o primă verificare. Oricum, Malko nu avea decât să aştepte. La rândul său, făcu ceva ordine în jur. Apoi intră în baie ca să facă un duş, dar se opri în loc.

Pe oglindă se vedeau câteva cuvinte scrise cu rujul de buze. Erau în engleză.

Tomorrow. Three PM. Liberation Monument[14]*.*

[14] Mâine. Ora trei după-amiază. Monumentul Eliberării, (n.a.).

Capitolul IX.

Un val de bucurie îl inundă pe Malko. Aşadar nu fusese o târfă. Ea îşi luase absolut toate măsurile de precauţie. Nu rostise nici măcar un singur cuvinţel şi nu făcuse nici un gest care ar fi putut fi surprins de vreo cameră de luat vederi. Era de dorit să nu existe nici una în baie... El şterse cât putu de repede inscripţia, frecând oglinda cu grijă ca să nu rămână vreo urmă.

Amintindu-şi de ce i se spusese la Viena, îşi dădu seama că semnalmentele fetei corespundeau cu cele ale teroristei amestecate în răpirea ministrului sovietic. Probabil că era foarte sigură de ea, sau pur şi simplu, foarte curajoasă, ca să vină să-şi rişte pielea la *Hilton.* Locul era cu siguranţă supravegheat. El făcu un duş, se stropi cu apă de toaletă Jacques Bogart şi coborî la parter.

Inspecta în mod mecanic holul, micuţa cafenea ascunsă în galeria comercială şi chiar şi barul, dar nu o văzu pe vizitatoarea sa. El împinse conştiinţa sa profesională până într-acolo, încât se uită şi afară. Acolo aşteptau mai multe fete, dar femeia se făcuse nevăzută. Malko era fericit că ea venise la *Hilton.* Vădit tulburat, el se urcă din nou în cameră. Misiunea sa putea să înceapă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Era ca o partidă de ruletă ungurească, la care putea să-şi piardă chiar viaţa. Nu voia să ia cina de unul singur. Aşa că se urcă în maşină şi plecă în oraş, mânat de hazard. Trecu cu viteză redusă prin faţa vechii fortăreţe, acum transformată în muzeu, ce fusese ciuruită de gloanţe în luptele din 1956. Acolo, unde rezistaseră ultimii revoltaţi care au aşteptat ajutorul americanilor, până ce au fost nimiciţi de artileria tancurilor sovietice.

La un moment dat, văzând că a greşit drumul, fu nevoit să pună o frână bruscă. În timp ce făcea cale-ntoarsă, un mic Warburg intra în marşarier pe o străduţă îngustă.

În mod instinctiv, el se îndreptă în aceeaşi direcţie şi văzu că la bordul acestuia se aflau doi bărbaţi. Malko intră

în tunelul ce ducea la podul Szecheny. Warburgul îl urmărea la o distanţă de sută de metri. Malko simţi nişte înţepături în stomac. Era deci urmărit. Oricum, nu se putea pune problema amânării întâlnirii de a doua zi.

Trebuia să găsească un mijloc de a-i păcăli pe urmăritorii săi, oricare ar fi fost aceştia.

*

* *

Uriaşul soldat sovietic din piatră cenuşie, ce strângea la piept o veche mitralieră, părea insensibil la vântul îngheţat care mătura esplanada din faţa Monumentului Eliberării. Malko cuprinse cu privirea superba panoramă. Oraşele gemene Buda şi Pesta se întindeau la picioarele sale, separate de panglica cenuşie a Dunării. Un drum în serpentine urca începând cu bulevardul Hegyalja până ia monumentul ridicat alături de o veche fortăreaţă părăsită.

În acest anotimp, nu se vedea aici nici ţipenie de om, în afară de doi nemţi care se giugiuleau într-un Volkswagen, o bătrână care-şi plimba câinele şi un paznic, rezemat de balustrada ce domina o pantă extrem de abruptă. Colina Geller se afla la cea mai mare altitudine din Budapesta. Malko se întrebă de ce oare i se dăduse întâlnire în acest loc ce simboliza puterea ruşilor asupra Ungariei.

El se uită la ceasul său Chrono Alarm Seiko. Era ora trei şi douăzeci. Nu se putuse înşela asupra sensului mesajului. Doar dacă nu cumva răpitorii ministrului nu avuseseră vreo problemă.

El începu din nou să meargă ca să nu îngheţe stând pe loc, cu gulerul din blană ridicat până în dreptul ochilor. Făcuse o grămadă de manevre ca să scape de urmăritori. După ce părăsise hotelul *Hilton,* garase maşina în spatele zonei pietonale din Buda. De acolo se îndreptase spre staţia de metrou din piaţa Vorosmarty. De acolo luase metroul până la Piaţa 7 Noiembrie, de unde luase un taxi. Acesta îl adusese înapoi la maşina sa. În continuare, se îndreptase spre *Hilton,* dar, în loc să se întoarcă la hotel, întoarse maşina ca să iasă pe sensul interzis, pe drumul cu serpentine ce ducea către Dunăre. Nu avusese nici o neplăcere în afară de câteva claxoane. Din fericire,

circulaţia era foarte redusă. În continuare, el mai întoarse o dată în tunel, la dreapta. După aceste manevre complicate, mai rulase vreo jumătate de oră, intrând adesea pe sens interzis, sub privirile mirate ale automobiliştilor legaţi în mod obligatoriu cu centura de siguranţă. Înainte să pătrundă pe ruta ce ducea la monument, el nu mai putea să facă nimic altceva.

Pierdut în gândurile sale, el abia auzi nişte paşi. Se întoarse şi văzu un bărbat care se apropia de el cu mâinile vârâte în buzunare. Avea între cincizeci şi şaizeci de ani, era cărunt şi, în spatele unor ochelari cu lentile groase şi cu rame de baga, se vedeau nişte ochi albaştri şi inteligenţi. Era solid, fără a fi însă gras. La distanţă, în urma lui, mai veneau doi bărbaţi. Malko nu auzise zgomotul vreunei maşini.

— Sunteţi domnul Malko Linge?

— Da, răspunse Malko.

— Aveţi legitimaţia?

Malko scoase legitimaţia ministrului sovietic şi i-o întinse interlocutorului său. Acesta şi-o vârî în buzunar după ce-i aruncă o scurtă privire. Apoi făcu câţiva paşi către parapetul ce domina Budapesta. Malko observă că bărbatul şchiopăta uşor. Acesta îl privi indiferent.

— V-aţi hotărât în sfârşit să ne veniţi în ajutor, spuse el rar în limba engleză. Ce frumos din partea dumneavoastră. Aţi venit doar cu douăzeci şi cinci de ani întârziere, adăugă el cu amărăciune. Aţi văzut fortăreaţa din faţa hotelului la care locuiţi? Am rămas acolo până ce tancurile sovietice au ajuns la câţiva metri de noi, cu obuzele lor incendiare. Nu voiam să plec. Dar am fost doar rănit. Tovarăşii mei m-au dus până la frontieră şi, în ciuda voinţei mele, m-au salvat... La Viena, mi-a fost amputat piciorul stâng. (El se bătu peste coapsa stângă cu inelul de pe deget şi se auzi un sunet edificator.) Am acum un frumos picior din material plastic şi oţel, cu care merg destul de bine. De altfel la fel de bine ca şi biata mea ţară...

Malko îl privea fascinat pe ungur.

— Dumneavoastră l-aţi răpit pe ministrul sovietic?

— Exact, făcu ungurul. Mă numesc Janos Toth. Locuiam în

Anglia. N-aş fi putut reveni niciodată în ţara mea. Din fericire, am întâlnit un compatriot care gândea la fel ca mine şi care avea mijloacele de care eu nu dispuneam. Mi-am zis că este păcat să mor fără să mai văd vreodată Budapesta. Dar am dorit ca în urma vizitei mele să las o amintire sovieticilor. O amintire de neuitat…

Era bărbatul cel mai căutat din Budapesta. El îl sfida pe Malko cu ochii albaştri surâzători.

— Nu vă e teamă că v-ar putea prinde?

Janos Toth zâmbi amuzat.

— În primul rând, sunt foarte bine protejat. Apoi, nimeni nu ştie că eu sunt cel ce l-a răpit pe ministru. În afară de dumneavoastră, bineînţeles… dar sunt sigur că nu mă veţi trăda…

— Vă mulţumesc pentru încredere, spuse Malko.

— Nu-mi mulţumiţi, răspunse ungurul fără alte explicaţii. Mai bine să vorbim despre problema noastră. Dumneavoastră aţi vrut să mă vedeţi. Mi s-a spus că sunteţi gata să mă scoateţi din Ungaria împreună cu porcul pe care îl am în detenţie. Şi că după aceea îl veţi face să vorbească într-una din fermecătoarele dumneavoastră ferme din Carolina de Nord.

— Exact, zise Malko.

Ungurul zâmbi ironic.

— Cu siguranţă, americanii s-au schimbat mult. Nu mai sunt atât de laşi. Nu credeam că veţi primi oferta noastră. Tocmai mă pregăteam pentru un scandal de toată frumuseţea, cu proces, cu mesaje trimise presei din toată lumea, în care să denunţăm crimele făcute de ruşi. Dar iată că mă privaţi de această plăcere. Poate că este mai bine. Mai uman, chiar.

— Ce aţi face dacă ar apărea poliţia? îl întrebă Malko.

— Nimic, făcu Toth. Dar dacă eu nu mi-aş face apariţia în răstimp de o oră într-un anumit loc, ministrul Suslov s-ar pomeni cu gâtul tăiat. Oamenii din KGB nu sunt chiar atât de idioţi…

Iată deci de ce era atât de sigur de el. Pe Malko începuse să-l cam agaseze acest joc de-a şoarecele cu pisica. Era aproape îngheţat şi nu-i plăcea tensiunea din glasul lui

Janos Toth. El îşi ridică gulerul paltonului şi întrebă:

— Sunteţi gata de plecare?

— Da, făcu ungurul. Care este planul dumneavoastră pentru a părăsi Budapesta? Aveţi helicoptere? Avioane? Nu ştiu, ceva serios, în orice caz…

— Nu, mărturisi Malko. Este ceva mai simplu. Dar trebuie să ştiu mai întâi anumite lucruri…

O lumină periculoasă trecu prin ochii albaştri ai ungurului.

— Ah, poate vreţi să ştiţi unde l-am ascuns…

— Nu, tăcu Malko de-a dreptul alarmat.

— Păcat, căci am de gând să vă spun! zise jovial ungurul. Suntem instalaţi într-un apartament confortabil, situat aproape de ambasada dumneavoastră, în Oktober-6 Utca, la numărul 26. La una din vechile noastre militante din Partidul Muncitoresc Ungar, care în acest moment se află la Moscova… Ea ar fi extrem de mirată – chiar flatată poate – dacă ar şti că are un ministru rus în casă. (El râse.) Evident, nu i se acordă chiar toate onorurile potrivite rangului său. Nu i-am scos încă ochii… Ei, sunteţi satisfăcut?

— Nu, spuse Malko cu un glas rece. Nu v-am cerut toate astea. Este periculos să le ştiu.

— De ce?

Malko nu mai avu timp să răspundă. Ungurul ridicase un deget acuzator către el.

— Să vă spun eu de ce. Nu aţi venit aici ca să ne ajutaţi, ci ca să ne trădaţi. Ca de obicei. Ca să ne daţi pe mâna ruşilor.

— Nu este adevărat, protestă Malko.

El înţelegea acum de ce Toth îi dezvăluise secretul. Nu avea intenţia să-l lase să plece în viaţă de la această întâlnire… Trebuia deci să-l convingă de buna sa credinţă. Cele două siluete se apropiaseră. Erau cu mâinile în buzunare. Paznicul dispăruse. Nu avea nici o şansă să poată fugi. De cealaltă parte a balustradei, în spatele lui Malko, era prăpastia. El auzi vocea batjocoritoare a ungurului.

— Aţi sosit în ţară sub adevăratul dumneavoastră nume. Nu aţi încercat să vă ascundeţi. Asta din cauză că lucraţi mână în mână cu duşmanii noştri.

— Adevărul este că am fost obligaţi să-i minţim pe ruşi, spuse Malko. Altfel, nu aş fi putut niciodată să intru în Ungaria. Dar…

— Minţiţi! strigă ungurul. Ei au început deja să-i dea târcoale lui Bujak… Doi sticleţi nenorociţi de-ai lui Balăzs, care sunt pe urmele dumneavoastră.

Malko simţi că-i îngheaţă şira spinării. Aşadar, ungurii erau şi ei pe-aproape. Intrase într-un viespar afurisit.

— Ascultaţi… începu el. Nu putu să continue.

Mâna dreaptă a lui Toth ieşea din buzunar strângând un revolver mare şi negru. Ar fi trebuit să-l apuce imediat de pumn pe mutilat, dar oamenii săi stăteau la pândă la doi metri distanţă. Nu putea să lupte cu toţi. Nici măcar nu era înarmat.

— Ticălosule strigă ungurul. V-am chemat aici ca să muriţi lângă stăpânii pe care-i slujiţi.

Revolverul era îndreptat spre el. În prelungirea ţevii avea un amortizor. Malko văzu piedica trasă şi privirea de nebun a ungurului. Nu putea să mai discute. El întoarse capul. Balustrada din piatră domina vidul, dincolo de ea era o pantă aproape verticală, cu câţiva arbori închirciţi, iar la poale se întindea un teren viran. Era la o înălţime de vreo sută de metri. Malko îşi luă avânt şi, sprijinindu-se cu o mână de parapetul din piatră, sări în gol. Auzi strigătul furios al lui Toth, împreună sunetul înfundat al împuşcăturii şi simţi un şoc în tâmplă. Se izbi cu spatele de peretele stâncos şi începu să se rostogolească din ce în ce mai repede către poalele colinei. Nu avea nimic de care să se apuce. Timp de o fracţiune de secundă, privirea îi fu atrasă de silueta lui Janos Toth, care avea braţul întins spre el, încercând încă să-l omoare.

Malko se rostogolea din ce în ce mai repede de-a lungul pantei îngheţate. Văzu îngrozit o stâncă plată de care avea să se izbească. Apoi căzu cu o ultimă viziune a Dunării şi totul explodă în faţa ochilor.

Capitolul X.

Colonelul Igor Antonov îşi puse paharul cu votcă pe masă cu un gest cam nesigur. Golise deja sticla pe trei sferturi, iar viziunea sa asupra lucrurilor era vădit modificată. Se lăsase noaptea, iar birourile Ambasadei sovietice rămaseră rând pe rând goale. Alcoolul nu reuşea însă să-i risipească nervozitatea. Pentru a treizecea oară, el ridică receptorul telefonului şi ceru să vorbească cu hotelul *Hilton,* camera 424.

— Nu răspunde nimeni, îi răspunse operatorul.

Rusul închise telefonul şi rămase pe gânduri. Agentul american dispăruse din zorii zilei. Uşorul dispozitiv de supraveghere pus la punct de către Antonov îl pierduse din ochi în cursul după-amiezii, lucru normal de altfel. După aceea el nu mai apăruse. Or, acum era deja ora zece noaptea şi era de mirare că agentul încă nu se arătase la hotel. Cu siguranţă că asta nu însemna o catastrofă, dar colonelul Antonov învăţase să se teamă de lucrurile ieşite din comun. Acestea însemnau aproape întotdeauna probleme.

Ceva se întâmplase. Austriacul avusese un contact care se petrecuse mai mult sau mai puţin bine. Dar dacă se petrecuse cu mult *prea bine,* colonelul avea asigurată trimiterea în Gulag! Dacă americanii l-au tras pe sfoară? Dacă s-au folosit de el doar ca să intre liniştiţi în colivie şi să iasă cu păsărică, pe barba lui? Acest gând îl înfurie atât de tare, încât îşi umplu din nou paharul cu votcă, gândindu-se cum să se răzbune. Cel mai rău lucru era să simtă că nu poate face nimic, el care era atât de puternic. Fixă cu ochii goi un colţ al camerei, jurându-se să-l jupoaie de viu pe cel răspunzător de chinurile prin care trecea acum. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Instinctiv, mâna lui deschise sertarul biroului şi apucă pistolul automat Tokarev. Apoi ridică receptorul.

— Tovarăşe colonel, vă caută tovarăşul Mate Balăzs, îl anunţă soldatul de gardă.

— Să urce, făcu uşurat colonelul.

Micuţa siluetă a lui Mate Balăzs apăru în pragul uşii peste câteva minute. În^ochii şefului Serviciului secret ungar lucea o luminiţă jucăuşă. Închise uşa după el şi spuse cu un aer jovial:

— Aşadar, *Antonov Elvtars,* văd că nu numai eu lucrez până seara târziu…

Igor Antonov mormăi ceva despre nişte urgenţe. Ce voia ungurul de la el?

Mate Balăzs luă un scaun şi se aşeză în faţa biroului.

— Aveţi un aer cam tracasat, *Antonov Elvtars,* zise el. Rusul îl privi stupefiat: Niciodată celălalt nu-i spusese „tovarăşe”… Ungurul continuă cu o atenţie exagerată:

— Aţi pierdut cumva pe cineva foarte… preţios?

Deşi era mort de beat, Igor Antonov nu era tâmpit. Dintr-o străfulgerare, înţelese două lucruri. Mai întâi, că ungurii erau la curent cu contactele sale cu agentul CIA. În al doilea rând, ştiau ceva ce el ignora. Acest lucru îl punea într-o poziţie de netă inferioritate. Ascunzându-şi furia, el spuse cu brutalitate:

— *Tavarişci director,* nu este momentul să glumim. Ministrul nostru poate că a părăsit deja Budapesta. Cu agentul americanilor…

Metoda era clasică. Să te prefaci că nimic nu s-a întâmplat… Mate Balăzs trase adânc din pipă. Se hotărî să intre în jocul rusului.

— Bineînţeles, dumneavoastră nu aveţi nici o idee unde s-ar putea afla.

Rusul căzu în cursă.

— Absolut nici una.

Mate Balăzs scoase un oftat zgomotos.

— Vedeţi, dacă mi-aţi fi spus şi mie mai devreme despre iniţiativa dumneavoastră, poate că am fi pus deja mâna pe criminali. Oricum, eu am întocmit deja un lung raport în legătură cu acest fapt şi veţi primi şi dumneavoastră o copie, în mod oficial. Asta pentru ca să stabilim responsabilităţile fiecăruia dintre noi.

Era un ultim cui bătut în sicriul lui Antonov. Acesta hotărî că a sosit timpul să treacă la contraatac.

— Aveţi deja vreo pistă, *tavarişci director?*

— S-ar putea, s-ar putea, mărturisi ungurul. Oamenii mei l-au ţinut sub observaţie pe acest agent american. Ei au notat absolut toate persoanele pe care acesta le-a întâlnit în Budapesta. Una dintre ele s-ar putea să ne intereseze. Este vorba de un micuţ artizan care a desfăşurat în trecut anumite activităţi contrarevoluţionare.

— Cine este? urlă rusul.

— Prefer să păstrez secretul pentru moment, atât timp cât ancheta continuat răspunse cu un ton dulceag ungurul. Dar vă voi ţine la curent. În mod oficial.

Situaţia era acum răsturnată. Igor Antonov rămase tăcut. Dar era ceva mai uşurat.

— Şi dacă va fi prea târziu?

— Nu cred, spuse cu prudenţă Balăzs. Un paznic de la Monumentul Eliberării a găsit pe esplanada de lângă monument două dulii de revolver goale. Cei din serviciul meu au fost anunţaţi. Agenţii unguri au descoperit nu departe de acolo maşina folosită de agentul american. Se pare că i-a întâlnit pe autorii răpirii şi că această întâlnire nu s-a desfăşurat prea bine.

— L-au omorât?

— Habar n-am. Poate că doar l-au intimidat. Sau poate că l-au luat ostatic. Dacă l-ar fi ucis, ar fi lăsat cadavrul acolo. Or, noi nu am găsit nimic, nici măcar o pată de sânge.

Colonelul Antonov avu impresia că are în stomac o bucată de plumb. Dacă agentul american a pactizat cu răpitorii ministrului său? Orice era posibil. Fu cuprins de o groaznică presimţire.

— Şi dacă a fost doar o înscenare? întrebă el.

— Eu personal nu cred că şi-ar fi dat o asemenea osteneală, zise Mate Balăzs. Nu aveau de unde să ştie că noi vom găsi duliile.

Această precizare îl asigură definitiv pe rus. El se ridică în picioare şi strânse cu căldură mâna ungurului.

— Bravo! Voi avea grijă să transmit la Moscova cât de eficace aţi fost în această problemă.

Mate Balăzs trăgea din pipă fără să spună nimic. Acum, el era în avantaj. Dar era obligat să rezolve problema… Să

dea de acel sticlar şi să fie extrem de prudent. Colonelul Antonov nu-şi lua ochii de la el.

— Trebuie să ne ocupăm de acel suspect, făcu el. Noi avem metodele noastre ca să-l facem să vorbească.

— Să aşteptăm puţin, spuse cu blândeţe Balăzs. Poate ne va ajuta să ajungem unde trebuie.

*

* *

Malko deschise ochii şi îşi zise că a orbit. Un întuneric de nepătruns şi o linişte absolută îl înconjurau. Se simţea destul de bine şi nu-l durea nimic, de parcă ar fi fost un cocon. Era lungit lângă un perete de piatră, pe un sol cu pietriş, acoperit de nişte crengi. El îndoi cu greutate un braţ, îşi frecă obrazul cu palma şi nu simţi nimic. Îi trebui ceva timp până să-şi dea seama că este pe cale să se congeleze de viu! Mişcarea îi produse durere şi începu să simtă mii de ace prin tot corpul, precum şi o arsură puternică la tâmpla stângă. Încetul cu încetul îi reveni memoria. Îşi aduse aminte cum sărise de pe parapet ca să scape de gloanţele ungurului. Apoi, îşi aminti de cădere şi de faptul că leşinase. Acum era noapte, deci stătuse acolo peste două ore. Cu preţul unui efort îngrozitor, el reuşi să se ridice în şezut. Paltonul îi era sfâşiat şi îl durea groaznic ceafa. O crustă de sânge se închegase pe obrazul stâng. Se afla în mijlocul unui tufiş des care îi amortizase şocul căderii şi îl salvase de la moarte. De undeva se auzea un huruit. Nu se afla prea departe de Szt. Gellert Rakpart, şoseaua extrem de circulată, construită de-a lungul Dunării, la poalele colinei Monumentului Eliberării. Se auzeau claxoanele maşinilor, îi trebui ceva timp până reuşi să se ridice în picioare. Îi clănţăneau dinţii în gură şi îi venea să urle de frig. Blana sa groasă părea făcută din foiţă de ţigară. Făcu câţiva paşi şi căzu în patru labe.

Mai trecu un sfert de oră până ce reuşi să iasă din boschet, împleticindu-se ca un, om beat, în întunericul absolut din jur. În cele din urmă, reuşi să zărească luminile podului Szabadsag. Panta era atât de abruptă, încât alunecă în mai multe rânduri. Nu avea în minte decât un singur lucru: să se încălzească. După un timp ce i se păru o

eternitate, el sări peste un ultim parapet şi se trezi pe un drum forestier ce cobora în vale. Începu să alerge şi văzu un indicator: *Kelenhegyi Utca.* Drumeagul dădea în marele bulevard pe care se putea ajunge la hotelul *Gellert,* Bartok-Bela Utca... Picioarele sale, îngheţate toacă, îl făceau să sufere ca un martir. Avea impresia că i se vor rupe în fiecare clipă. În cele din urmă, după o cotitură a şoselei, o firmă luminoasă anunţa: *Bisztro.* Era o cafenea.

Malko se repezi într-acolo. Sala era goală, iar băiatul de serviciu îl privi mirat. Malko îi înţelese reacţia când îşi văzu imaginea reflectată în oglinda de după tejghea: toată jumătatea stângă a feţei îi era acoperită cu o crustă de sânge închegat. Haina de blană era şi ea sfâşiată şi murdară.

— Am avut un accident, explică el în limba germană. Aş dori un *barrak palinka*[15]*.*

El dădu pe gât patru pahare, până simţi că-i este mai bine. Alcoolul îi ardea stomacul, dar muşchii care îl duruseră atât de tare începură să se încălzească. Nu se punea problema să găsească aici whisky J&B sau coniac Gaston de Lagrange. Spatele îl durea la fel de tare ca şi ceafa. Dacă nu ar fi fost îmbrăcat cu haina din blană şi-ar fi fracturat cu siguranţă oasele. Scântei orbitoare îi tulburau din când în când vederea. El văzu că primul glonţ îi smulsese pielea de la tâmplă, arzându-l ca un fier roşu. Câţiva milimetri în plus şi ar fi fost un om mort.

Încet-încet, creierul începu să-i funcţioneze normal. Putea să măsoare amplitudinea catastrofei. Pentru răpitorii ministrului, el reprezenta acum un pericol mortal. Chiar dacă ei ar fi avut timpul necesar ca să-l transporte în altă parte, el cunoştea o pistă extrem de importantă. Sau îl credeau mort, sau nu reuşiseră să-l găsească între tufişuri. În acest caz, îl aşteptau cu siguranţă la hotel şi la maşina lui.

Evident, putea căuta un alt hotel, dar nu ştia ce relaţii aveau disidenţii. Risca să se trezească cu un glonţ în cap... Exista o soluţie extrem de simplă: să meargă la KGB şi să se pună sub protecţia acestuia. Dar acest lucru reprezenta un

[15] Ţuică de caise (n.a.).

dublu risc. Ar fi fost obligat să mărturisească faptul că luase contact cu răpitorii. Sovieticii vor încerca să afle tot ce ştie. Aveau metodele lor speciale... Chiar dacă Antonov nu mai smulgea unghiile... Mai era Ambasada SUA, dar şi în acest caz, eşecul era asigurat.

El se gândi atunci la întâlnirea de a doua zi. Ilonka Ungvar rămânea ultima lui alternativă. Era cineva în care putea avea încredere deplină. Ea putea să-l ajute. Dar până atunci trebuia să se descurce singur. Atunci se gândi la o biserică. Cândva, un transfug din Berlin petrecuse câteva zile ascuns într-o criptă[16]. Malko putea aşadar să petreacă o noapte.

El îşi plăti consumaţia şi se îndreptă către *Gellert.* Acolo, va găsi cu siguranţă un taxi care să-l conducă la biserica *Mathyas.* Aceasta era amplasată chiar vizavi de sediul KGB-ului. Când ajunse în faţa vechiului hotel, fu aproape să se ciocnească de o tânără care stătea nemişcată pe trotuar. Ea îi zâmbi şi îl întrebă în nemţeşte, cu o voce timidă:

— Nu doriţi să veniţi cu mine?

Malko era încă atât de înţepenit de frigul pe care îl îndurase, încât avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că este vorba de o prostituată care mirosise valuta... Era extrem de tânără.

— Unde? o întrebă el.

— Acasă la mine. Este foarte plăcut. Arde focul şi voi pregăti micul dejun. Nu vă costă decât două sute de dolari...

Fata aproape că îl implora. Avea ochi frumoşi, deşi nu era prea atrăgătoare. Malko îşi spuse că, la urma urmelor, era soluţia ideală. Îi ardea lui de amor ca de mere pădureţe... Dar putea în schimb să se culce şi să doarmă...

— De acord, zise el. Ea îl apucă de braţ.

— O, mersi. Mi-e frig. Abia aştept să mă întorc acasă. Nu stau departe.

— Să luăm un taxi, zise Malko, sătul de atâta mers pe jos. În maşină, ea se strânse lângă el, mângâindu-l neîndemânatică.

— Cu ce anume vă ocupaţi? o întrebă Malko. Ea se înroşi.

— Sunt studentă. Fac asta ca să câştig nişte bani pentru

[16] Vezi SAS „Check-point Charlie”. (n.a.).

că vreau să fug din ţară. Nu pot obţine paşaport fără să am un depozit în valută la bancă. Aş vrea să merg în Germania, în Franţa, nu contează, dar să fiu liberă…

— Ce-ai zice dacă ne-am opri să luăm masa la un restaurant? Mi-e foame.

— Cunosc un loc destul de amuzant, zise fata. Va fi o adevărată surpriză pentru dumneavoastră.

Era pentru prima oară în viaţa lui Malko când cina într-un butoi! „Restaurantul” *Borkata Komba* se compunea din nişte enorme butoaie de câte zece mii de litri fiecare, tăiate în două, în care fuseseră instalate mese cu bănci, unde se servea mâncarea tipic ungurească, grea şi pipărată, enorme bucăţi de carne, acoperite de un strat gros de rântaş. Însoţitoarea lui Malko, pe nume Lea, îşi scoase haina şi lăsă să i se vadă bustul superb şi picioarele fine. Vinul *Tokay*[17] o făcea să se simtă îndrăgostită de-a binelea!

Orchestra umplea localul cu o muzică siropoasă. Malko plăti consumaţia şi plecară. De astă dată, în taxi, ea îl sărută. Apoi urcară pe scări cinci etaje. Într-o casă veche ce mirosea a pipi de pisică şi intrară într-un apartament mititel, în care, pe lângă imensa sobă din faianţă, trona numai un pat impunător… Lea îşi scoase hainele cât ai clipi din ochi. Avea un corp greoi şi alb, pe care se vedea blăniţa neagră ca tăciunele.

Ca să o liniştească, Malko puse cele două bancnote de o sută de dolari pe comodă. De cum se lungi pe pat, el simţi cum îl cuprinde ameţeala şi fu nevoit să închidă ochii. Era efectul zilei extrem de dure prin care trecuse. Simţea vag cum fata îl dezbrăca, încercând să-i trezească dorinţa. Avu plăcuta senzaţie a trupului ei, lipit de al său, apoi căzu într-un somn adânc.

Hotelul *Gellert* era o imensă patiserie austro-ungară, cu balcoane masive, încărcate cu piatră cenuşie. Din păcate, interiorul fusese modernizat. Malko intră în baia turcească, plăti taxa de zece forinţi, primi un prosop şi se duse să se dezbrace. Dimineaţa se trezise cu mare greutate. Lea îi pregătise un mic dejun copios şi o baie fierbinte. Îi îngrijise rana care era acum acoperită cu un plasture. Era extrem de

[17] Vin roze (n.a.).

mirată de faptul că el nu se înfruptase din ea.

Malko se înfăşură în prosopul său şi se îndreptă pe culoarul îmbrăcat în faianţă albă către baia rezervată bărbaţilor. Aburii calzi ce începură să-l învăluie îi creară o senzaţie binefăcătoare. Trupul îi era plin de vânătăi şi îl dureau toţi muşchii.

Culoarul deservea cele două secţii rezervate femeilor, la stânga şi bărbaţilor, la dreapta. Prin ceaţă, el văzu doi bărbaţi goi jucând şah pe o planşetă improvizată. Scena părea suprarealistă. Alţi bărbaţi stăteau lungiţi pe stelajele din lemn. Se vedea din ce în ce mai greu din cauza densităţii crescânde a stratului de vapori. Ceva mai încolo se vedea trecerea către baia doamnelor... Vaporii albi dădeau un aer fantomatic culoarului. Brusc el observă o siluetă ce se detaşă din valul de aburi. Părul lung şi desfăcut al Ilonkăi Ungvar punea o pată obscură pe halatul ei alb. Tânăra unguroaică se apropie şi i se aruncă în braţe. Timp de câteva secunde, ei se îmbrăţişară cu ardoare. Ilonka îl strângea atât de tare, încât fu cât pe-aci să-i frângă oasele. Halatul i se deschise, iar pielea ei netedă alunecă pe trupul lui Malko. Muntele lui Venus se freca puternic de pântecele lui. Cu greu îşi dezlipi gura de gura lui.

— Ce-ai păţit? exclamă ea când îi văzu tâmpla.

— O, nimic, îţi explic eu, o linişti Malko.

— Cât de tare te-am dorit alaltăieri, la *Vorosmarty,* suspină ea. Eram gata să te violez.

Ea îşi însoţi cuvintele cu un gest semnificativ. Mâna ei se strecură sub prosopul lui. Malko. Apoi se opri şi îl apucă de braţ.

— Nu putem rămâne aici, s-ar putea să ne vadă îngrijitoarea, spuse ea.

Ei străbătură culoarul înfăşuraţi în vălătucii aburilor şi ajunseră la o nişă aflată alături de baia bărbaţilor. Acolo erau doar nişte banchete simple din lemn. Ar fi fost nevoie să te apropii la o distanţă de cincizeci de centimetri ca să distingi un bărbat de o femeie. Ilonka se lungi pe o banchetă după ce îşi scoase halatul. Malko o imită, aşezat în faţa ei ca să o ascundă mai bine. Trupurile lor se încleştară. El uită să se mai gândească la toate problemele

sale, gustând din plin bucuria întâlnirii cu tânăra femeie.

Deodată ea se opri, privind fix undeva în spatele lui.

— Priveşte!

Malko se întoarse, gata să sară în picioare.

Reuşi să zărească două siluete, la mai puţin de trei metri de ei. Un bărbat stătea în picioare, rezemat de plăcile de faianţă. Un altul era îngenuncheat înaintea lui, într-o atitudine care nu lăsa nici un fel de dubiu asupra îndeletnicirii sale. Ilonka râse.

— Îţi dai seama pentru ce nu ne vor deranja, nu? Aici este colţul homosexualilor... a tuturor travestiţilor din piaţa Rakoczi... Ei cred că suntem doi bărbaţi...

Cu bustul ei mic, oricine se putea înşela de la distanţă, dacă nu ar fi fost părul lung şi negru şi crupa superb cambrată.

Ilonka se ghemui şi îl imită pe bărbatul îngenuncheat. Părul ei liber îi atingea trupul gol. Din când în când, Ilonka ridica ochii în sus ca să măsoare plăcerea pe care i-o provoca. Malko pierdu noţiunea timpului. După o vreme, o ridică spre el, o lungi pe spate pe bancheta din lemn şi o pătrunse cu o mişcare lentă.

Imediat, braţele Ilonkăi îl încercuiră cu o forţă de necrezut şi unghiile ei îi pătrunseră în ceafă şi în spate. Coapsele ei îl ţineau ca într-un cleşte, împiedicându-l să intre în ea prea repede. Gemetele îi erau întretăiate de gâfâieli.

— O, ce bine e! Ce bine!

Apoi, ea începu să ţipe un timp ce lui Malko i se păru prea lung. El încerca din răsputeri să lungească clipa asta şi să profite de fiecare secundă care îl rupea de lumea din afară. Ilonka reuşi să se elibereze şi, alunecând ca un tipar, se rostogoli cu faţa în jos. Ea îl privi pe Malko dintr-o parte, cu un surâs senzual.

— Nu ştiu dacă vei mai putea, a trecut atât de mult timp... Cei doi bărbaţi de lângă ei gâfâiau în altă poziţie. Acum, unul îl sodomiza pe celălalt cu putere. Malko se apropie cu blândeţe de fesele Ilonkăi, care se înălţaseră ca să-l primească mai repede. Când o penetra, ea scoase un ţipăt scurt, apoi el se înfipse adânc în crupa ei. Femeia

întoarse capul către el.

— A trecut un an de când nu am mai făcut asta.

El nu-i răspunse, prea ocupat cu noua sa îndeletnicire. Era înnebunit după acest tip de posesiune totală, atât de nepotrivită cu aparenta înţelepciune a Ilonkăi Ungvar. Malko se gândi că dacă amantul ei ar fi văzut-o lăsându-se sodomizată cu atâta plăcere, ar fi ucis-o cu siguranţă. Ea începu să se strângă în jurul lui, cu mişcări spasmodice, zicând:

— Juisează, juisează!

El nu putea să o refuze, Ilonka îl mai reţinu câteva momente, apoi se întoarse din nou în braţele lui. Atunci văzu din nou hematoamele şi plasturele de pe tâmplă.

— Spune-mi, ce-ai păţit? Ai avut un accident?

— Ceva în genul acesta. Era cât pe-aci să nu mă mai vezi! Acum nu mai putea să-i ascundă motivul vizitei sale la Budapesta, Ilonka îl ascultă cu ochii dilataţi de surpriză. Malko încheie zicând:

— Tu eşti singura persoană care poate să mă mai ajute… Dacă îmi fac apariţia, risc să fiu doborât imediat. Iar dacă fug, misiunea mea va fi ratată. Ei îl vor ucide pe ministru şi vor fi prinşi cu siguranţă.

Ilonka îl privea cu un interes extraordinar. În ochi îi lucea o lumină tulbure. În cele din urmă, ea oftă.

— Dumnezeule, auzisem eu o grămadă de lucruri despre tine, dar nu am crezut că sunt adevărate. Aşadar, chiar eşti spion? Dar este foarte periculos! Nu aş vrea să păţeşti ceva. Ar fi îngrozitor… Ce trebuie să fac?

— Nu ştiu încă, răspunse Malko sincer. Problema mea este să reiau legătura cu grupul de terorişti. Cu Janos Toth, şeful lor, sau cu fata care a venit la mine şi care a participat la răpire, acea Szuszi Sibrik. Sunt aproape sigur că este vorba de ea…

— Szuszi Sibrik! exclamă Ilonka. Este fata de la hotel. O prostituată. O brunetă frumoasă cu ochi albaştri şi cu picioare cam groase.

— O cunoşti?

— Da. Doar mi-a fost clientă. Ea a trăit cu amantul meu, înaintea mea. Ne-am întâlnit şi ne-am simpatizat imediat.

Este o fată extrem de dulce, chiar dacă pare cam dură. Şi foarte sensibilă...

Aburii, acum compacţi, îi creau lui Malko o senzaţie de claustrofobie. Aceasta se risipi însă imediat cum auzi spusele Ilonkăi. Ce coincidenţă providenţială! Cu siguranţă că norocul era de partea lui.

— Ziarele nu au anunţat nimic, remarcă ea. Eu habar n-aveam că este amestecată într-o răpire.

— Ai putea să dai de ea? Trebuie însă să fii foarte atentă. Serviciile ruseşti şi maghiare ştiu că este amestecată în această poveste, dar nu ştiu dacă a fost victimă sau instigatoare. Sunt sigur că nu mai stă acasă.

Ilonka zâmbi.

— Din cauza tipului meu, mă aflu mai presus de orice bănuială. Dar te asigur că voi fi atentă. Chiar dacă nu stă acasă, eu îi cunosc pe mulţi dintre prietenii ei.

— Ai vreo idee în legătură cu motivele ce au împins-o să facă aşa ceva? întrebă Malko. Este prea tânără ca să fi putut participa direct la evenimentele din 1956...

— Nu, nu ştiam că este amestecată în politică. Trăieşte liberă, ca un bărbat, având scurte aventuri. Cândva i-am oferit un post de vânzătoare, dar mi-a spus că nu este prea bine plătit. Poate că se plictisea şi acest gen de viaţă o amuză.

— Eu cred că este vorba de altceva, zise Malko. A acţionat ca o adevărată profesionistă.

— Nu înţeleg nimic, oftă Ilonka, îndepărtându-şi de pe faţa fină şuviţele de păr lipite din cauza aburului. Era atât de dulce. Este ceva timp de când nu am mai văzut-o. Dar sunt sigură că pot să o găsesc. Trebuie să risipesc orice neînţelegere între tine şi aceşti oameni. Altfel, pericolul este prea mare.

— Măcar dacă ar fi doar asta, oftă Malko. El o privi pe tânăra femeie cu ochii săi aurii.

— Poate că ar exista o metodă mai rapidă ca să intri în legătură cu Szuszi, zise el. Dar este foarte periculoasă.

— Ce anume?

— Janos Toth mi-a dat adresa unde se ascunde. Oktober-6 Utca. S-ar putea ca să fi plecat deja de acolo, dar nu ar

strica să verificăm... Casa ar putea fi supravegheată de KGB, sau Toth ar putea să te primească foarte rău, mai ales dacă află că vii din partea mea.

Ilonka îşi împleti părul în două cozi. Zâmbea.

— Szuszi Sibrik mă va crede.

Ea mângâie părul ud al lui Malko, atingându-i tâmpla rănită.

— Poţi să iei maşina mea, spuse ea. Nimeni nu o cunoaşte. Te poţi duce la hotelul *Sylvanus,* la Visegrâd, pe ţărmul Dunării, la treizeci de kilometri de Budapesta. Îl cunosc pe şeful recepţiei. O să-l sun ca să-i dau de ştire că soseşti. Nimeni nu te va căuta acolo. Îndată ce stabilesc contactul, te anunţ la telefon...

— Serviciile secrete ungare mă vor găsi. Controlează toate fişele de la hoteluri.

— Până atunci, tu vei fi deja înapoi la Budapesta.

Prin perdeaua deasă a aburilor se vedeau siluetele bărbaţilor dornici să profite de puţinele clipe prielnice jocului de-a dragostea. Malko o îmbrăţişa pe Ilonka şi rămaseră aşa, nemişcaţi mai mult de o jumătate de oră. Apoi, femeia se uită la ceasul ei Seiko.

— Trebuie să plec! Îmbracă-te şi tu. Am să te aştept în parcare.

Cei doi schimbară un ultim sărut, apoi Malko se înfăşură în prosop, iar Ilonka îşi puse halatul. Pauza se terminase.

*

* *

Un *„wind-surfer”* îmbrăcat cu un costum din cauciuc negru, mulat pe trup, apăru în fugă şi dispăru ca o fantomă în ceaţa cenuşie ce acoperea apele Dunării.

Autostrada cu numărul unsprezece era înecată în ceaţa ce se ridica de pe fluviul care practic nici nu se mai vedea. Doar câte o barcă se distingea din când în când. De cealaltă parte a şoselei, colinele acoperite cu brazi erau şi ele înghiţite în ceaţă. Malko conducea cu grijă Lada Ilonkăi Ungvar. După întâlnirea de la saună se simţea secătuit de forţe.

El se gândea la tânăra unguroaică. Fără ea ar fi fost pierdut. Observă panoul ce indica *Sylvanus* şi văzu un fel de

cabană de munte, construită din bârne. Malko îşi parcă maşina. Nu avea nici un fel de bagaje. Simţea doar o imensă nevoie de somn. Nu îndrăznea să o sune pe Ilonka, de frică să nu o compromită. Trebuia să aştepte apelul ei.

Numai că se puteau întâmpla o mulţime de lucruri neprevăzute. Janos Toth putea să nu fie la acea adresă, sau putea să fie acolo, dar să o manipuleze pe Ilonka. Era un lucru destul de tentant pentru terorist să fie condus la Malko de către tânăra femeie, sub pretextul că vrea să reînnoade dialogul cu el. Ca să termine ceea ce începuse la Monumentul Eliberării…

Dintr-odată, pădurea de brazi i se păru sinistră lui Malko. Nimeni nu ştia dacă la *Sylvanus* nu îl aştepta moartea.

Capitolul XI.

Ilonka Ungvar se opri în mijlocul curţii interioare a vechiului imobil şi ridică privirea. Era casa cea mai murdară de pe Oktober-6 Utca, ultima stradă înainte de piaţa Szabadsag. Galeriile exterioare care înconjurau, micul patio deserveau apartamentele întocmai ca în Neapole. Zidurile erau scorojite, cu pete mari de igrasie, deşi era în inima Budapestei, la numai câţiva paşi de clădirea Parlamentului şi de Dunăre.

Tânăra începu să urce scara îngustă, cu inima bătând puternic de emoţie. Acum, îşi dădu seama că Malko nu menţionase numărul apartamentului. La fiecare etaj, se aflau câte şase apartamente! Era imposibil să ceară informaţii. Janos Toth vorbise de o activistă de partid. Pe scară mirosea a gulaş acrit. Nu putea să facă decât un singur lucru: să se facă văzută.

Din interiorul fiecărui apartament, se vedea cine merge în galerie. Cei pe care îi căuta vor fi atenţi. În momentul în care o vor vedea, îşi vor da seama că ea caută o adresă. Era un pariu cam riscant. Căci, dacă Szuszi Sibrik nu era acolo, ceilalţi o puteau lua drept o agentă a Securităţii şi puteau să reacţioneze în mod periculos.

Cu stomacul strâns de teamă, ea începu să străbată cu grijă galeria exterioară de la primul etaj. Nu se declanşa nici o reacţie. Urcă un etaj şi făcu acelaşi lucru, fără să obţină alt rezultat. Continuă, până la etajul al patrulea. Imobilul părea fără viaţă, nelocuit. Majoritatea locatarilor săi erau plecaţi la serviciu. Ilonka Ungvar era înfrigurată şi descurajată. Înainte de a veni aici, încercase în zadar să-i dea de urmă lui Szuszi Sibrik, dând mai multe telefoane. Nimeni nu o mai văzuse în ultima vreme. Când termină de cutreierat şi ultima galerie, începu să coboare pe o scară secundară. Era convinsă că răpitorii ministrului sovietic au părăsit casa după revelaţiile compromiţătoare făcute de Toth lui Malko.

Ilonka era atât de absorbită de gândurile ei, încât

aproape că se ciocni de cineva care urca. Cu un gest automat, ea se întoarse ca să-şi ceară scuze. Brusc, simţi cum un braţ ferm o prinde şi o întoarce şi o voce aspră o întrebă:

— Ce cauţi tu aici?

Ea înălţă capul şi văzu ochii de un albastru incredibil ai lui Szuszi Sibrik, care avea o şapcă neagră trasă până la urechi şi o haină de muton.

Vocea acesteia era dură, aproape ostilă. Apăruse ca din senin.

— Te căutam, spuse Ilonka în cele din urmă.

— De ce?

Încă o mai ţinea strâns de braţ, de parcă s-ar fi temut că o să fugă.

— Îţi explic imediat, zise Ilonka. Putem merge undeva? Nu ştiam că locuieşti aici…

Privirea albastră era rece ca gheaţa.

— Ştii prea bine că eu nu locuiesc aici.

— Şi mai ştiu câteva lucruri, oftă Ilonka Ungvar. Altfel nu aş fi venit. Am un mesaj extrem de important pentru Janos Toth…

— Janos Toth! repetă cu glasul stins Szuszi Sibrik, ca şi cum pereţii leproşi ai casei ar fi avut urechi. Cum de ai aflat tu de acest nume?

De astă dată, părea înspăimântată. Ilonka încercă să o liniştească şi-i spuse zâmbind:

— Este o poveste cam lungă. Eu îl cunosc de multă vreme pe bărbatul pe care Toth a încercat să-l ucidă crezând că este un trădător. Se înşeală însă. El nu este…

— Tu nu ştii despre ce este vorba, îi tăie vorba cu brutalitate Szuszi. Trăieşti în altă lume. Acest bărbat…

Ilonka o întrerupse cu blândeţe.

— Dacă ar fi ceea ce credeţi voi, acum casa asta ar fi fost plină de agenţii KGB-ului şi de MVA, crede-mă. Doar noi două nu ne cunoaştem de ieri, de alaltăieri. Am venit aici ca să vă ajut. Şi eu risc foarte mult.

Szuszi Sibrik îi lăsă braţul, continuând să blocheze scara, ezitând încă să ia vreo hotărâre.

— Ce faci cu acel bărbat? o întrebă în cele din urmă.

— Este amantul meu, spuse Ilonka simplu. De multă vreme.

Habar n-aveam cu ce se ocupă, dar pot să pun chezăşie pentru buna sa credinţă. Trebuie să vorbesc cu Toth, neapărat. Am să-i transmit un mesaj important. Sunt sigură că dacă aţi ti crezut că este într-adevăr un trădător, nu aţi mai fi rămas nici o secundă aici.

— N-am avut altă alternativă, spuse cu amărăciune Szuszi Sibrik. Suntem prinşi ca într-o gaură de şobolan.

Ea se hotărî brusc.

— În regulă. Vino cu mine. Cred că ştii ce risc îţi asumi. Agenţii KGB îţi vor smulge sânii cu cleştele ca să le spui unde ne ascundem, dacă au vreo îndoială în privinţa ta. Iar tipul tău te va ucide dacă află că eşti încurcată cu acel bărbat. La fel şi noi te vom ucide, dacă aflăm că ne trădezi, chiar şi în mod involuntar.

— Ştiu toate astea, se auzi Ilonka spunând.

Era verde la faţă, conştientă de pericolul prin care era gata să treacă de dragul unui bărbat pe care abia îl cunoştea. Mucoasele lor se înţelegeau de minune, iar legătura lor avea ceva magic în ea, dar nimic altceva. Era un fel de act gratuit... Szuszi Sibrik se întoarse şi începu să coboare scările. Coborî două etaje, apoi se opri în faţa unei uşi care se deschise imediat. Ilonka fu trasă înăuntru de un uriaş cu barbă, înarmat cu o mitralieră scurtă. Acesta o împinse într-un culoar strâmt până într-o cameră aproape goală, mobilată doar cu un fotoliu în care stătea un bărbat cu ochelari cu ramă de baga. Potrivit descrierii făcute de Malko, era vorba de Janos Toth. Szuszi intră după ea.

— *Szervusz.* Cine este femeia asta? întrebă ungurul cu o voce încordată.

— O cunosc bine, spuse repede Szuszi. Este o veche prietenă de-a mea.

— N-ar fi trebuit să o aduci aici, izbucni Toth.

Nervos, el izbi cu piciorul valid în duşumea. După cele întâmplate în ajun, era extrem de neliniştit, cuprins de o dilemă tragică. După ce îl împuşcase pe agentul CIA, îşi trimisese oamenii după cadavrul acestuia. Ei nu putuseră găsi locul unde a căzut din cauza unui rond al poliţiei. Când

reluaseră căutările, era deja noapte. Desigur că în ziarele de dimineaţă nu se menţionase nimic în legătură cu vreo descoperire macabră. Asta nu însemna însă nimic, deoarece genul acesta de ştiri nu se difuza niciodată.

Evident nici KGB şi nici Serviciile ungureşti nu-şi trimiseseră emisarii cum era de aşteptat în cazul în care agentul acela ar fi supravieţuit şi i-ar fi trădat. Dar şi acest lucru ar fi putut avea o anume explicaţie. Serviciile ungare ar fi ţinut ştirea în secret dar ar fi putut sta la pândă ca să afle în ce apartament este ţinut ministrul sechestrat. Dacă ar fi împânzit zona, nu ar fi avut nimic de riscat. Ei operau noaptea, între trei şi cinci dimineaţa, conform bunelor metode folosite de AVA[18].

Cu toate acestea. În ciuda furiei aparente. Toth era bucuros de ivirea acestei necunoscute brune, care aducea veşti proaspete. Ministrul sovietic, înfăşurat într-o pătură, stătea în camera alăturată. Cu armele pe care le aveau, puteau rezista unui asalt câteva ore, dar nu aveau nici o şansă de scăpare. Ungurului însă puţin îi păsa. Singurul lucru pe care şi-l dorea era ca toată lumea să afle de fapta lui. El o întrebă pe Ilonka:

— Cum te numeşti?

— Ungvar Ilonka. Sunt o veche prietene de-a lui Szuszi. Ungurii pun întotdeauna numele înaintea prenumelui. Janos Toth o examina cu atenţie. Părea nervoasă, dar nu speriată. Trebuia neapărat să afle cu cine are de-a face.

— Ştii ce suntem noi. Terorişti. Am ucis oameni şi nu vom ezita să mai ucidem încă. Cunoşti lucruri extrem de periculoase pentru noi. Căutai apartamentul, nu-i aşa? De ce?

— În nici un caz ca să vă denunţ, zise Ilonka. Szuszi poate să confirme asta. Eu sunt prietenă cu ea. Dar sunt şi cu cel pe care aţi vrut să-l ucideţi. El însă nu a murit şi vrea să vă vadă.

— Ca să ne întindă o cursă cu prietenii lui din MVA, făcu Janos Toth.

Ilonka scutură din cap.

— Nu-i adevărat. A venit la Budapesta special ca să vă

[18] Vechiul nume al Serviciilor secrete ungare, (n.a.).

scoată din ţară, cu ajutorul americanilor. A fost obligat să-i mintă pe sovietici. Dar nu a ştiut că este urmărit. Trebuie să-l credeţi şi să acceptaţi încă o întâlnire cu el…

Janos Toth rămase tăcut. Ciotul amputat îl durea, ca de fiecare dată când era nervos. Szuszi Sibrik se aşezase şi asculta tăcută.

— Dacă acest bărbat ar fi făcut parte din KGB. Pleda în continuare Ilonka pentru Malko. Ruşii ar fi fost de mult aici. Ar fi scotocit tot imobilul din pivniţă până la acoperiş…

— De ce te amesteci tu în povestea asta?

Ilonka susţinu privirea tăioasă din spatele lentilelor groase. Janos Toth părea un tip integru, disperat şi teribil de complicat.

— Pentru că vreau să-l ajut pe bărbatul pe care îl iubesc, răspunse ea cu sinceritate. Noi ne vedem destul de rar şi foarte puţin, pentru că trăim în lumi diferite, dar, de fiecare dată de câte ori îl văd, sunt extrem de fericită. Poţi să înţelegi aşa ceva, Janos Toth?

Ungurul nu-i răspunse imediat, tulburat de sinceritatea tinerei femei. Teroriştii nu puteau rămâne ascunşi în acest apartament până la nesfârşit, Proprietăreasa se reîntorcea de la Moscova la sfârşitul săptămânii. Toth nu ar fi avut nimic de câştigat dacă era prins ca un şobolan în această văgăună. Cel puţin, dacă ieşea de aici, putea să-şi spună isprava, iar dacă era obligat să tacă, ar fi avut cel puţin satisfacţia că a dat o lovitură ruşilor… Se hotărî să aleagă o soluţie de mijloc.

— Ungvar Ilonka, zise el cu un glas solemn, te cred. Dar s-ar putea să fi manipulată. Doar îi cunoşti pe sovietici…

— Sunt cei mai mari ticăloşi, zise Szuszi, intervenind pentru prima oară în discuţie.

— Aşadar, te vei duce la acel bărbat şi-i vei spune că sunt de acord să-l întâlnesc din nou. Va trebui să-mi spună cum va proceda. Dar, tu vei răspunde de el. Dacă se întâmplă ceva, tu vei fi cea care va muri. Noi avem o mulţime de partizani la Budapesta care vor reuşi să te găsească. Chiar dacă amicul tău te va păzi.

— Nu mi-e frică, zise Ilonka. Dar de ce nu vii cu mine? Ar fi mult mai simplu…

Szuszi Sibrik tresări.

— Nu, este prea periculos.

Janos Toth se gândi puţin.

— Voi proceda şi mai bine, făcu el. Tu vei rămâne aici în timp ce eu împreună cu Szuszi voi merge acolo. Nu pot să conduc singur maşina din cauza piciorului…

Ilonka părea foarte tulburată.

— Ce s-a întâmplat? făcu ungurul cuprins de îndoieli. Ţi-e frică? Aşadar era o cursă, nu?

— Bineînţeles că nu, făcu tânăra. Cel pe care îl căutaţi nu se află la Budapesta. Vă trebuie cel puţin trei ore ca să ajungeţi până la el. Iar eu am plecat de acasă de jumătate de oră. Tipul meu este îngrozitor de gelos. O să se întrebe unde sunt. L-am spus că am de făcut nişte cumpărături de Crăciun, dar asta nu poate dura atât de mult. Ar trebui să-i telefonez măcar.

— Sună-l, dar cu noi de faţă, acceptă Janos Toth. După aceea, plecăm. Tu vei rămâne cu doi dintre oamenii mei. Aminteşte-ţi de ce ţi-am spus. Viaţa ta este în joc…

*

* *

Ceaţa învăluia colinele într-o pâclă cenuşie ce dădea un aspect ireal lucrurilor. Dunărea nici nu se mai zărea. Hotelul *Sylvanus,* aflat la o depărtare de vreo sută de metri, îşi pierduse contururile. Janos Toth mergea înaintea lui Malko pe micul drumeag ce ducea către zona de picnic, utilizată doar în timp de vară. Szuszi Sibrik îl ţinea de braţ, ajutându-l să meargă. Maşina lor, un Warburg galben, fusese lăsată în parching, între două autobuze enorme. Szuszi venise să-l caute pe Malko la barul cu bowling de la subsol, plin cu tineri sportivi. Acum. Că îşi mai revenise niţel, era sătul deja de acest Marienbad al sărmanilor, năpădit de turişti cehi şi germani, zgomotoşi şi urâţi. Nici măcar târfe ca lumea nu erau pe acolo. Telefonul primit mai devreme de la Ilonka, ce îi anunţase întâlnirea, venise ca o salvare.

Când ajunse aproape de liziera de brazi, Toth se întoarse către Malko. Din fericire, nu era prea frig. Cu toate acestea, nimeni altcineva nu se mai aventurase în afara hotelului bine încălzit. Ungurul îşi ţinea mâinile în buzunare. Malko

înfruntă privirea bărbatului care în ajun încercase să-l ucidă. Toth spuse cu o voce înăbuşită:

— *Szervusz!* Sunt fericit că am ratat lovitura de ieri, dacă este adevărat ce spune prietena dumneavoastră. Dar trebuie să dovediţi aceasta.

— Am dovedit deja, spuse Malko, pentru că nu v-am denunţat.

Toth clătină din cap.

— Asta nu este o dovadă. Poate că ceilalţi aşteptau un moment mai bun. Dacă ni se întâmplă ceva, Ilonka Ungvar va plăti pentru trădarea dumneavoastră.

— Nu este nici un fel de trădare, zise Malko. Am venit în Ungaria trimis de CIA. Este adevărat că am fost obligaţi să intrăm în contact cu KGB-ul şi că i-am minţit. Dar am procedat aşa, ca să vă putem scoate din ţară împreună cu… prizonierul dumneavoastră. Chiar dacă aş primi ordine contrare, nu le-aş executa, deoarece ar fi împotriva convingerilor mele. Ilonka v-a spus cu siguranţă cine sunt. Îi detest pe sovietici cel puţin la fel ca dumneavoastră.

Janos Toth mormăi un răspuns neinteligibil, apoi spuse cu o voce prietenoasă:

— Bine, vă cred. Dar trebuie să fiţi eficace. Eu vreau să părăsesc Budapesta cel mai târziu în trei zile.

— De ce în trei zile?

— Proprietăreasa apartamentului se întoarce de la Moscova. Trebuie ca până atunci să se termine totul. În caz contrar, vom fi siliţi să-l judecăm şi să-l executăm pe ministru. După aceea vom fugi singuri din Ungaria dacă vom putea. În acest caz însă, nu mai avem nevoie de dumneavoastră. Ce hotărâre aţi luat?

— Mă întorc cu dumneavoastră la Budapesta, zise Malko. Vă garantez că totul se va petrece cu bine şi că vom ieşi teferi din Ungaria. Sper ca răgazul dat de dumneavoastră să nu fie prea scurt. Ştiţi bine că nu depinde doar de mine…

El simţi privirea neîncrezătoare a lui Szuszi Sibrik şi acest lucru îl Enervă. În plus, simţea cum frigul şi ceaţa îl răzbeau până la oase. Janos Toth îl întrebă cu o voce gravă:

— Ce le veţi spune celor de la KGB?

— O parte de adevăr. Că m-am întâlnit cu

dumneavoastră şi că nu ne-am putut înţelege. Că era cât pe-aci să mă lichidaţi şi că m-aţi sechestrat până azi într-un loc pe care nu am cum să-l identific. Că m-aţi luat drept un trădător.

— Vă vor expulza din ţară, obiectă imediat Szuszi.

— Nu cred, spuse Malko. Reprezint singura sursă de informare pentru ei. Cred că mă vor supraveghea ca să vadă dacă le-am spus adevărul. Va fi greu de acţionat, dar până la urmă vom reuşi.

— Sper să aveţi dreptate, făcu Janos Toth. Ştiţi că prietena dumneavoastră, Ilonka. Garantează cu propria ei viaţă în caz că păţim ceva…

Iar şi iar şantajul… Malko nu avea ce face. Juca un joc cumplit şi feroce în care era permisă orice lovitură. În faţa lui se aflau nişte oameni care îşi riscaseră viaţa. Era normal să-şi ia măsuri de siguranţă.

— Mă veţi urma acum, îi ordonă Janos Toth. Vă veţi opri în piaţa Szabadsag, în Arany Utca şi veţi aştepta. Ungvar Ilonka va veni să vă vadă. După ce veţi primi mesajul, vă întoarceţi la magazinul cu cristaluri. Este prea riscant să veniţi la apartament. Aţi putea fi urmărit.

— În regulă, aprobă Malko.

Ei se întoarseră pe cărare în parchingul hotelului. În momentul în care urcă în maşina sa, Janos Toth se întoarse şi spuse cu gravitate:

— Aveţi norocul ca Ilonka să aibă încredere în dumneavoastră, pentru că altfel v-aş fi ucis. Aveţi în mâini vieţile noastre… Ştiţi unde ne ascundem şi că nu avem unde să mergem.

Portiera se închise înainte ca Malko să poată răspunde. El porni pe drumul cu serpentine ce cobora înspre Dunăre, urmărind Warburgul. Îl tracasa o întrebate. Ce anume declanşase acţiunea lui Janos Toth? Ungurii păreau sinceri. Trebuia să afle răspunsul la asta. Ajunse în şoseaua cu numărul unsprezece, ce şerpuia de-a lungul Dunării şi coti la dreapta, îndreptându-se spre Budapesta.

*

* *

Malko staţiona de zece minute pe mica străduţă din sudul

pieţei Szabadsag, când Ilonka dădu colţul lui Okt6ber-6 Utca, venind grăbită în direcţia lui. Tânăra unguroaică deschise portiera şi se aruncă în maşină, direct în braţele lui Malko, fără să scoată un cuvânt.

— Am crezut că mă vor ucide, şopti ea cu glasul ei de fetiţă.

Malko îi mângâie pletele lungi şi negre.

— Tu mi-ai salvat viaţa, zise el, dar problemele noastre nu s-au terminat încă. Trebuie să părăsesc Ungaria cu ei şi să-i păcălesc pe ruşi.

Ungvar Ilonka îl aprobă cu gravitate apoi izbucni într-un râs nervos.

— În plus, acum am probleme cu tipul meu! I-am înşirat o poveste complicată că să-i explic de ce am lipsit, dar nu m-a crezut. Are de gând să mă supravegheze şi mai mult şi poate că-mi va interzice sa mai ies din casă. Ne vom întâlni la magazinul cu sticlărie din faţa buticului meu. Acolo este mai sigur. Tu treci prin faţă, iar eu voi sta la pândă.

— Voi veni diseară pe la ora cinci, zise Malko. Acum am mai multe lucruri de rezolvat.

— Te voi duce până la un taxi, spuse Ilonka.

Ea îl lăsă la colţul străzii Jozsef-Attila după un sărut pasional. Tot drumul, el ţinuse mâna pe coapsa ei musculoasă. Dacă de la talie în sus Ilonka era cam băieţoasă, avea în schimb nişte şolduri şi nişte picioare de toată frumuseţea.

El găsi un taxi şi ceru să fie dus în vechiul port de lângă Monumentul Eliberării, unde îşi lăsase maşina. În timp ce taxiul urca pe serpentine, el se întreba cum avea să decurgă intrarea lui în „atmosferă”… Lada era încă acolo. Nici nu intră bine în ea, că de undeva îşi făcu apariţia o furgonetă care se opri lângă el. Portiera din spate se deschise şi văzu pe bancheta din spate silueta colonelului Antonov. Acesta îl ajută să se urce în furgonetă lângă el. Rusul îl cercetă pe Malko cu grijă, apoi îl întrebă cu o voce aproape jovială:

— Ei, ce s-a întâmplat, *tavarişci.*

— Puţin a lipsit să nu mă mai întorc, spuse Malko. Se pare că oamenii cu care a trebuit să mă întâlnesc sunt

extrem de bănuitori...

El povesti istoria pe care o pregătise. Vorbi despre tentativa de omor, despre răpire şi despre sechestrarea sa într-un loc necunoscut. Apoi îi vorbi despre cum fusese abandonat, cu ochii legaţi, pe cheiul Dunării. În clipa când putuse să-şi scoată banda lipită pe ochi, maşina răpitorilor era prea departe ca să-i mai poată lua numărul. Era un Warburg, cum erau cu miile în Budapesta. Colonelul KGB ridică privirea, în aparenţă convins.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Să părăsiţi Ungaria?

— Nici nu mă gândesc, spuse Malko. Criminalii sunt la ananghie. Asta-i impresia pe care mi-au lăsat-o. Dacă nu vor găsi o cale sigură ca să fugă din ţară. Sunt sigur că mă vor căuta din nou. Nu cred că au de gând să-l ucidă pe ostatic...

— Credeţi asta? făcu gânditor ofiţerul sovietic.

Era limpede că nu se aşteptase la propunerea lui Malko. Aceasta îl tulburase. Malko intra în joc. Se uită la rana lăsată de glonţ pe tâmpla acestuia. Avea ceva experienţă ca să ştie că nu era un trucaj.

— În regulă. Întoarceţi-vă la *Hilton.* Dar, de astă dată, să fiţi mai prudent.

— La fel şi dumneavoastră, zise Malko. Dacă doriţi să-i pot contacta din nou, nu vă arătaţi la faţă. Vă voi contacta eu la numărul pe care mi l-aţi dat.

Cei doi îşi strânseră mâinile, iar Malko avu impresia că rusul i-a frânt degetele... în cele din urmă, putu să se urce în maşina sa. Visa să facă un duş fierbinte aşa cum un câine flămând visează un os. Mai trebuia să-i mai convingă şi pe cei din CIA. Asta era o treabă şi mai serioasă.

*

* *

Acum, când se angajase total faţă de Janos Toth, avea nevoie de ajutorul logistic oferit de „Company" ca să-şi poată onora promisiunile.

Ilonka Ungvar era în mâinile teroriştilor. Chiar dacă ar fi avut numai motivul acesta şi tot era obligat să reuşească. Avea la dispoziţie un răgaz extrem de scurt. Doar trei zile. Să organizezi traversarea unui lac nu era un lucru uşor, mai

ales când aveai pe urmele tale în permanenţă pe securiştii ruşi şi maghiari. Nu-i ieşea din minte scurta frază rostită de Janos Toth. Sticlarul fusese vizitat de poliţie. Aşadar, ungurii deţineau o pistă. Cât timp le mai trebuia oare ca să o folosească?

Malko era aşezat pe craterul unui vulcan în fierbere.

Dacă CIA dădea dovadă de o slăbiciune cât de mică, totul se putea transforma într-un coşmar.

Capitolul XII.

Bărbosul rămase înlemnit în prag, cu ochii ţintă la tâmpla lui Malko, unde proiectilul lăsase o lungă dâră de culoare brună.

— *God damn it!* Ce vi s-a întâmplat?

Ca toţi funcţionarii de la CIA, George Hamilton nu intra în contact direct cu violenţa. El îl lăsă pe vizitatorul său să intre şi ascultă îngrozit a doua versiune a povestirii sale. Malko evită să pomenească de numele Ilonkăi Ungvar. Deasemenea îi comunică exigenţele lui Janos Toth.

— Aveţi la dispoziţie numai trei zile ca să puneţi la punct trecerea frontierei pe lacul Ferto. Ar trebui să fie suficient. Între timp, va trebui să scăpăm de vigilenţa prietenilor noştri unguri şi sovietici. Nu este deloc neglijabilă…

Şeful centralei CIA începu să se tragă de barbă cu un aer furios şi încurcat.

— Trebuie să fac un salt la Viena, zise el. Va fi mai simplu decât să comunic cu ei prin telex.

— Puteţi să faceţi un salt şi la dracu-n praznic, zise Malko. Trebuie să rezolvaţi problema asta cât mai urgent, altfel lucrurile vor merge extrem de prost. Pentru mine, pentru ministrul rus şi pentru cei care mă ajută.

George Hamilton dădu din cap.

— Dacă nu avem timp suficient, avem şi un *„contingency plan*[19]*”* pentru dumneavoastră. Puteţi tranzita România, unde avem organizată o filieră.

— Nu aveţi cumva şi un plan pentru tranzitarea Rusiei? făcu ironic Malko. Sper să-mi oferiţi ceva mai serios. Când plecaţi?

— Imediat ce ieşiţi din birou, spuse simplu americanul. Malko nu aşteptă să i se spună de două ori. Îi promisese lui Janos Toth că-l va ţine la curent. El se îndreptă către cartierul pietonal. După ce poposi îndelung în faţa diverselor vitrine, ajunse şi la buticul artizanului sticlar.

[19] Plan de ajutor (n.a.).

Când intră, Bujak Laszlos îl întâmpină zâmbind. Janos Toth îi trimisese mesajul.

Malko nu avu timp să deschidă gura. Căci în magazin pătrunseră două fete. Una era blondă şi cealaltă, brunetă de tip scandinav, amândouă superbe. Purtau pantaloni şi scurte din blană. Începură să discute între ele în timp ce se uitau la obiectele expuse, iar Malko recunoscu limba finlandeză. El schimbă o privire cu artizanul. Era imposibil să vorbească de faţă cu ele. El ieşi din magazin să mai dea o raită prin zonă. Când se întoarse, fetele erau încă acolo! Îşi scoseseră şi hainele. Bruneta avea nişte balcoane mortale, bine învelite într-un pulover portocaliu. Blonda avea nişte picioare interminabile şi talia îi era strânsă de o centură foarte latră. Tipele se simţeau ca la ele acasă.

Când Malko îşi făcu apariţia, ele îl întâmpinară ca şi cum s-ar fi cunoscut de o veşnicie.

Bujak Laszlos îi veni în ajutor.

— Nu am avut încă timp să termin gravarea paharelor dumneavoastră. Am să le termin imediat. Vă rog să luaţi loc...

În afară de genunchii blondei, nu văzu nici un loc liber unde să se aşeze. Malko rămase în picioare, în vreme ce sticlarul se puse pe treabă. Blonda îl întrebă ceva în engleză despre un vitraliu micuţ şi el îi răspunse. Blonda interveni şi ea în discuţie, în zgomotul făcut de discul abraziv al meşterului ungur. Cu acest prilej, Malko află că fetele erau stewardese la Finnair. Că stăteau două zile în Budapesta şi că erau găzduite la hotelul *Duna Intercontinental,* aflat chiar alături. Se putea vedea că fetele nu prea aveau chef să stea singure.

Bujak Laszlos nu părea chiar insensibil la farmecele lor. El termină de gravat şi ultimul pahar de cristal. Îl ambala şi îl aşeză într-o cutie alături de celelalte pahare.

— Iată, vă costă şaptezeci de forinţi, spuse el. Bruneta, pe care o chema Solveig, îl întrebă pe artizan:

— Ştiţi un restaurant bun pe undeva?

— Cum să nu? făcu sticlarul. Aş fi chiar bucuros să vă conduc.

Cele două fete acceptară, vizibil de încântate. Malko era

furios. Nu putea să rămână acolo la infinit, fără să trezească bănuieli. Aşa că îşi luă pachetul şi plecă. Era obligat să se mai întoarcă.

*

* *

Mate Balăzs îl asculta pe colonelul Antonov cum trăgea uşor din pipă. După înfruntarea lor, acum colaborau foarte strâns. Cel puţin, în aparenţă. Şeful Serviciilor secrete maghiare aflase şi el despre apariţia lui Malko. Era mulţumit că rusul confirmase acest lucru în mod „spontan".

— Ce părere aveţi? întrebă acesta din urmă. Nu mai putem aştepta prea mult.

Ungurul tocmai îi dezvăluise numele lui Bujak Laszlos. El clătină din cap.

— Să mai aşteptăm puţin.

Mate Balăzs nu avea încredere în folosirea metodelor brutale pentru rezolvarea unei probleme atât de delicate. În plus, îi repugna ideea de a-l lăsa pe unul dintre concetăţenii săi în ghearele KGB-ului. El poseda un element despre care Antonov nu ştia. Agenţii săi dăduseră de urma lui Malko la hotelul *Sylvanus.* Deci acesta îl minţise pe rus. Poate că avusese probleme cu teroriştii, fapt demonstrat de duliile găsite, dar, în mod sigur, nu fusese luat ostatic de ei. Aşa că puteau să se aştepte la o surpriză neplăcută din partea lui…

Acesta era un indiciu clar că americanii nu făceau un joc cinstit. Cu siguranţă, îi ajutau pe terorişti să fugă din ţară împreună cu ministrul răpit. Exact ce Mate Balăzs dorea să nu se întâmple…

— La ce vă gândiţi? întrebă deodată colonelul Antonov. Frapat de tăcerea colegului său.

— Cred că stă să ningă, spuse încet şeful Serviciilor ungare. Mă dor încheieturile…

Rusul se întinse niţel şi se strâmbă.

— Pe mine mă doare capul. Toată povestea asta nu mă lasă să dorm. Din două în două ore, primesc câte un telex de la Moscova. Generalul Rotov e nebun de furie.

Era vorba de ofiţerul general KGB venit de la Moscova ca să supervizeze ancheta, instalat într-un apartament din hotelul *Volga.*

— Nu este de glumit cu asta, oftă Mate Balăzs cu o prefăcută simpatie.

Colonelul Antonov îi făcu un mic semn cu mâna şi ieşi trântind uşa în urma lui. Rămas singur, Mate Balăzs scoase dintr-un dosar o fişă de poliţie pe care tocmai o primise. Era privitoare la un ungur care intrase cu cincisprezece zile mai devreme în Budapesta. Un anume Janos Toth. De cincizeci şi trei de ani. Directorul unei societăţi. Adresa comunicată de el: *Duna Intercontinental,* unde nici nu pusese piciorul. Acesta închiriase o Lada care nu mai fusese văzută de atunci. Acelaşi Janos Toth prezidase în 1956 unul dintre tribunalele improvizate care aveau sarcina să-i judece pe membrii poliţiei secrete AVA.

Din nefericire, nu exista decât o fotografie veche pe care el o dăduse la obţinerea vizei şi pe care Mate Balăzs o recuperase de la Ministerul Afacerilor Externe.

Şeful Serviciilor secrete maghiare se duse lângă fereastră, în locul său favorit. În interesul ţării sale, era imperios necesar să-i găsească pe răpitorii ministrului sovietic. Îi aştepta plutonul de execuţie, indiferent dacă era vorba de bărbaţi sau femei. Atunci, îşi aminti de ochii albaştri ai lui Szuszi Sibrik. Ce trist!

În străfundul inimii sale, era alături de cei ce înfăptuiseră acest act disperat. Dar şi mai mult îşi iubea ţara. Victoria disidenţilor risca să atragă catastrofa asupra Ungariei. Ruşii căutau de multă vreme un pretext ca să mai strângă puţin şurubul. Ungaria devenise prea liberală şi asta le stătea ca un ghimpe în ochi. Povestea cu petiţia cehoslovacă umpluse paharul. Ungaria risca să se trezească la nivelul de dependenţă al Poloniei sau al Cehoslovaciei. Or, ungurii nu puteau să suporte aşa ceva. Se putea ajunge din nou la situaţia din 1956. Mate Balăzs voia să evite acest lucru. Ştia bine ce datorie are. Era obligat să împiedice planul agentului american. Telefonul sună. Era soţia sa.

— Grăbeşte-te dragă, spuse ea. Este Puskas[20] la televizor şi îţi prepar un *soleț*[21]*.*

— Vin imediat, promise Mate Balăzs. Fotbalul era viaţa

[20] Celebru jucător ungur de fotbal (n.a.).

[21] Iahnie de fasole (n.a.).

lui.

Bâjbâind, Malko opri ceasul integrat în consola de la capul patului. Era ora nouă. Ridică receptorul şi formă numărul lui Bujak Laszlos. Nu răspunse nimeni.

Atunci încercă să-l sune la magazin. Nici acolo nu era nimeni. Neliniştit şi intrigat, el se îmbrăcă repede, se stropi cu apă de toaletă Jacques Bogart şi, fără să ia micul dejun, ieşi în oraş. Îşi parcă maşina lângă *Duna* şi se duse direct la sticlar. Magazinul era închis şi papagalii zburau trişti prin încăperea goală. Ciudat. Doar nu fusese răpit de cele două finlandeze...

Urcându-se din nou în maşină, el rulă pe Belgrad Rakpark. Până la Ambasada americană. Secretara lui George Hamilton îi ieşi în întâmpinare imediat.

— Aveţi noroc, spuse ea. Domnul Hamilton tocmai a sosit de la Viena, nici nu şi-a scos încă paltonul...

*

* *

Malko l-ar fi îmbrăţişat pe bărbosul şef al centralei. Acesta îl primi imediat în biroul său. Cu chipul impenetrabil, el scoase o sticlă J&B şi una de Perrier, apoi se aşează cu un zâmbet cam crispat pe chip.

— *You want the good news or the bad news?*[22]

— Nu cred că este cazul să glumim, remarcă Malko. Americanul îl linişti cu un gest.

— Nu, nu, nu e nimic grav. Doar nişte mici probleme...

— Care anume?

— Mai întâi, Centrala din Viena vă felicită pentru activitatea desfăşurată până acum. Continuă cu un glas cald George Hamilton. Aţi făcut o treabă extraordinară. Mai ales că aţi lucrat extrem de repede. Ei au abandonat proiectul cu România.

— Asta-i bine, făcu Malko. Aşadar vom pleca pe lac.

— Exact cum am stabilit, confirmă americanul. Se va acţiona pe întuneric, între trei şi cinci dimineaţa. (El se ridică în picioare şi merse către o hartă atârnată pe perete.) Aici. Este locul cel mai potrivit, căci gărzile sunt departe şi un transfug ne-a spus că sunt implantate mine. Curând vom

[22] Vreţi mai întâi ştirile bune sau ştirile proaste? (n.t.).

primi toate materialele necesare operaţiunii noastre.

— Cum vom putea pleca din Budapesta fără să trezim atenţia KGB-ului?

George Hamilton îşi mângâie barba.

— M-am gândit şi la asta. Imediat cum luaţi legătura cu ungurii dumneavoastră, vă veţi îndrepta către un loc ales dinainte. De acolo veţi „fura” o maşină CD lăsată cu cheile în contact. Nu veţi fi opriţi şi nu veţi fi controlaţi de nimeni. Câte persoane vor fi în total?

— Nu ştiu cu precizie, spuse Malko. Cel puţin cinci sau şase persoane. Poate şi mai multe. Asta mi se pare destul de dificil. Ne-ar trebui două maşini ca să diminuăm riscurile.

— Bine, bine, aprobă Hamilton, care lua notiţe transpirând, vom aranja şi treaba asta.

— Ei, acum, care sunt veştile proaste? Americanul clipi de mai multe ori înainte să răspundă.

— Nu suntem încă gata, făcu el. Ne mai trebuie o săptămână.

Malko sări ca ars.

— *Gott în Himmel!* V-am spus. Deja că oamenii aceia trebuie să evacueze apartamentul în trei zile. Nu mai au la dispoziţie decât două zile. Doar nu pot lua o cameră la hotel… Tot planul dumneavoastră nu valorează nici cât o ceapă degerată dacă mai trebuie să aşteptăm. Nu vor accepta acest lucru şi îl vor ucide pe ministrul sovietic…

— Aşteptaţi un pic, încercă americanul să-l liniştească. Sunt autorizat să vă ofer un adăpost temporar. Este vorba de o ascunzătoare sigură, în afara Budapestei. Un loc pe care îl ţinem pentru eventualii transfugi… Este al unui prieten de-al nostru, care nu va pune nici un fel de întrebări. De altfel, acesta nici nu se află aici în acest moment. Este vorba de un dentist care posedă un bungalow pe malul lacului Balaton… Veţi rămâne acolo până ne organizăm. În acest anotimp, locul este complet pustiu…

— MVA controlează mai ales acest gen de locuri.

— Casa a fost deja controlată. Îl asigură bărbosul răbdător. Aşadar, este un loc absolut sigur. Cred că este cea mai bună soluţie.

— Nu pot să răspund în numele celorlalţi, zise Malko.

Trebuie să-i informez şi pe ei.

— Încercaţi să-i convingeţi, îl rugă bărbosul. Trebuie să trimit un telex la Viena până diseară ca să le spun că pot începe demersurile.

— Mă voi strădui, zise Malko. Am însă o problemă de comunicare… Omul de legătură a dispărut.

Îi povesti americanului despre dispariţia sticlarului. Poate că lipsea doar provizoriu. Ce avea să spună despre asta Janos Toth? El se gândi la chipul dulce al Ilonkăi Ungvar. Tot unguroaica trebuia să-l salveze şi de astă dată.

Mâna lui George Hamilton era umedă. Ciudat. Acum trebuia să-l găsească pe Toth.

Doar Ilonka îl putea ajuta…

*

* *

Strada Vaci era animată ca de obicei. Malko mergea agale, cu mâinile în buzunare, uitându-se la fiecare vitrină. Era sigur că este urmărit. Magazinul lui Bujak Laszlos era în continuare închis. Ce i se întâmplase oare?

Nici acasă nu răspundea nimeni.

Malko îşi încetini mersul în apropierea magazinului de mode în care aruncă o privire fugară. În locul matroanei grase, văzu chiar silueta zveltă a Ilonkăi. Ea îi zâmbi ca să-i arate că l-a văzut. Malko îşi continuă drumul şi se opri la un magazin de cristaluri plin de cumetre prost îmbrăcate, Ilonka îşi făcu apariţia trei minute mai târziu, în clipa când Malko se prefăcea că admiră un oribil pahar de cristal. În ciuda zâmbetului ei, se vedea că este neliniştită.

— *Szervusz,* spuse ea.

Ilonka alese o farfurie şi ascultă relatarea prinţului despre dispariţia artizanului sticlar şi despre amânarea impusă de CIA. Chipul ei îşi pierdu veselia forţată. Punând la loc farfuria, ea spuse cu hotărâre:

— Planul lor nu stă deloc în picioare. KGB-ul nu va ezita să controleze vehiculul chiar dacă are placă CD. Iar trecerea frontierei pe lac mi se pare extrem de periculoasă. Au mitraliere automate ascunse peste tot, telecomandate de camere de luat vederi, cu raze infraroşii. Vă riscaţi viaţa. Un prieten de-al meu a păţit-o… Cât despre amânare, nu ştiu

ce va spune Toth…

Malko puse pe etajeră paharul său. Fusese ca un duş rece.

— Ai vreo altă propunere?

— În privinţa ieşirii din ţară, da. După ce ne despărţim, trebuie să te duci la cafeneaua *Abbazia,* aflată în Piaţa 7 Noiembrie. Roagă o chelneriţă să ţi-l arate pe Raşid.

— Cine este acesta?

— Un palestinian care îşi face studiile la noi, dar care se ocupă mai mult cu contrabanda… Este mic de statură şi are nasul turtit şi ochii foarte bulbucaţi. El îmi aduce de la Viena bijuteriile. Se ocupă numai cu treburi din astea. Îi cunoaşte pe toţi vameşii şi pe toţi grănicerii, pentru că le aduce ceasuri. Poate să treacă orice peste graniţă. Câteodată are probleme la întors, dar niciodată la dus.

— Dar cu siguranţă că este reperat…

— Bineînţeles că este. Dar tipul ştie să împace şi capra şi varza. Aduce de toate: aparate video portabile cu minicamere Akai. Pentru poliţia de frontieră. Genul acesta de aparatură nu se găseşte pe la noi.

— Dar nu poate să ne trădeze?

— Nu este exclus, dar nu trebuie să-i spui tot adevărul. Astfel va fi mai puţin tentat să o facă.

Ea se lipi un pic de el, profitând de înghesuială…

— Acum trebuie să plec. Ne vom întâlni mâine la barul de la hotelul *Gellert.* Între timp mă voi întâlni cu Janos Toth. (Ea adăugă încet) Mi-e dor de tine.

Ilonka ieşi din magazin, iar Malko îi văzu silueta micuţă pierzându-se în mulţime. Era obligat acum să cumpere o vază. Primii fulgi de zăpadă începuseră să cadă în clipa în care se urcă în Lada. Brusc se întrebă dacă CIA nu avea de gând să-l lase baltă, în gura lupului. Sau mai bine zis, a lupilor… Pentru că Janos Toth nu era cu nimic mai blând decât KGB-ul.

Capitolul XIII.

Nu mai lipsea decât muzică arabă ca să creadă că este în Beirut. Capetele cu păr negru şi creţ răsăreau de după banchetele din scai roşu ca icrele de ştiucă. Malko se opri în prag. O chelneriţă în fustă mini din şaten negru îi oferi o masă. El o întrebă în limba germană:

— Îl caut pe un anume Raşid. Este arab.

Chelneriţă râse şi îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Aici nu vin decât arabi. Întrebaţi la masa de acolo, trebuie să-l cunoască cineva.

La acea masă stăteau vreo şase tineri arabi care jucau domino şi înfulecau porţii mari de prăjituri multicolore. Malko se apropie de ei şi îşi formulă întrebarea în limba engleză.

— Raşid? Care anume? Fratele lui Mahmud sau irakianul?

— Palestinianul, zise Malko. Este mic de statură şi are ochii mari.

Era vorba de fratele lui Mahmud. Lui Malko îi fu arătat la una din mesele de lângă bar. Apropiindu-se de el, Malko observă că purta cizme cu tocuri imense şi că la mâna stângă îi atârna o brăţară din aur de o tonă! Individul se îndopa şi el cu o prăjitură ciudat de verde.

— Dumneavoastră sunteţi Raşid? îl întrebă Malko.

— Îhî, făcu arabul cu gura plină, făcându-i semn lui Malko să ia loc.

Ochii săi bulbucaţi îl priveau curioşi, parcă încercând să ghicească cine este. Arabul avea un chip foarte mobil.

— Sunt un prieten de-al Ilonkăi Ungvar, zise Malko. Vin din partea ei.

Ochii tânărului palestinian se umplură de tandreţe.

— A, este o bună clientă de-a mea şi este o fată foarte drăguţă. V-a arătat bijuteriile pe care i le-am vândut? Aţi văzut şi brăţara? Este la fel de frumoasă ca una Bulgari, dar de trei ori mai ieftină. Doriţi ceva asemănător? Curând plec la Viena şi pot să vă procur adevărate minuni.

Malko zâmbea.

— Cum de reuşiţi? Credeam că frontierele sunt bine păzite.

— O, vameşii unguri mă cunosc cu toţii, îl asigură palestinianul. Le aduc o mulţime de cadouri care aici valorează o adevărată avere. Ca de pildă aparatură video şi combine Hi-Fi Akai. Le fac o groază de servicii. Aşadar, ce vă interesează pe dumneavoastră?

— Este vorba de ceva mai special. Cineva doreşte să iasă din ţară.

Surâsul comercial al lui Raşid se evaporă într-o clipită. El se uită de jur-împrejur ca şi cum s-ar fi temut să nu-l fi auzit cineva pe Malko.

— Este cu mult mai dificil, făcu el cu prudenţă în glas. În principiu, nu fac asemenea servicii. Aş putea fi expulzat din ţară. *Miss* Ungvar ştie prea bine acest lucru. Pentru asta sunt călăuze speciale. La ieşirea din ţară sunt controlate portbagajele maşinilor. De ce nu încercaţi să ieşiţi prin Iugoslavia? Ar fi cu mult mai uşor.

— Imposibil, făcu Malko. Este vorba de nişte prieteni de-ai domnişoarei Ilonka Ungvar. Nu pot să facă un ocol prea mare. Sunt dispuşi însă să plătească o grămadă de bani pentru asta. Şt nu în forinţi, ci în dolari.

Urmă un moment de tăcere. Nu se mai auzea decât freamătul conversaţiei clienţilor. Palestinianul îşi storcea creierii să prindă semnificaţia sintagmei „o grămadă de bani”… în cele din urmă, făcu o mutră scârbită.

— Este prea periculos! Ungurii nu se joacă cu lucrurile astea. Îmi vor anula viza şi o să mă pomenesc înapoi, la Beirut, fără ocupaţie. Aici, îmi câştig existenţa frumuşel. Aş putea însă să vă găsesc o călăuză ca să-i fac plăcerea lui *Miss* Ungvar.

Chelneriţa se apropie cu o nouă prăjitură, de astă dată, de culoare roz. Palestinianul de repezi imediat la ea. În trecere, o mângâie pe fată pe coapsă, iar aceasta se îndepărtă chicotind. Cu un zâmbet lubric, Raşid se apropie de urechea lui Malko şi îi spuse:

— Am aranjat-o deunăzi în picioare, îndărătul uşii, doar pentru un lănţug de doi bani. Aici viaţa este foarte frumoasă, înţelegeţi deci pentru ce sunt atât de prudent…

— Dacă aranjaţi trecerea asta, veţi putea cumpăra o groază de lănţişoare, căci veţi căpăta cinci mii de dolari…

Brusc, Raşid rămase cu prăjitura în gât. Ochii lui bulbucaţi căpătară viaţă.

— Serios?

— Da.

— Despre cine este vorba? De dumneavoastră?

— Nu, eu sunt doar un intermediar. Este o treabă ce nu suferă nici o amânare. O femeie vrea să fugă cu un bărbat în Austria. Îl ia şi pe tatăl ei. Este o poveste de dragoste.

— De ce nu vor să plece în mod normal? întrebă palestinianul bănuitor.

— Nu se poate. Soţul este un om puternic şi îi împiedică să obţină paşapoartele. Sunteţi interesat, sau nu?

— Când vor să fugă?

— Cât mai repede posibil.

Gânditor, palestinianul vârî linguriţa în prăjitură.

— Poate că ar exista o posibilitate, făcu el. Am nişte prieteni arabi din Kuweit care sunt aici împreună cu familiile lor. Cu copii cu tot. Au venit în maşini pentru o cură termală şi după aceea se duc în Elveţia să rezolve nişte probleme financiare la bănci. Cu siguranţă că maşinile lor nu vor fi controlate, deoarece aparţin Corpului diplomatic. Au două, dintre care una este un Fleetwood cu un portbagaj imens.

— Credeţi că vor accepta? Raşid făcu un semn afirmativ.

— Nu ei contează. Este vorba însă de un văr de-al meu care este secretarul lor. Pot să aranjez cu el.

— Sunt persoane de încredere?

— Nu ştiu nici un cuvânt unguresc sau nemţesc. Trebuie însă să stau de vorbă cu ei, dar s-ar putea să coste cam scump.

— Când pleacă?

— Nu ştiu. Imediat ce îşi termină tratamentul. Peste câteva zile. O săptămână poate. Dacă treaba stă în picioare, va trebui să plătiţi un avans.

Malko zâmbi ironic.

— Cred că ştiţi cum se rezolvă lucrurile în astfel de situaţii, nu? Vă dau jumătate din bancnote înainte de plecare, iar cealaltă jumătate, după ce treceţi frontiera.

Împreună cu banda adezivă. Vreau însă un răspuns urgent.

— Până la ce sumă pot să le promit? întrebă palestinianul care saliva deja.

— Să facă ei o propunere, zise prudent Malko. Rezonabilă, sper.

Palestinianul socoti în minte un timp. Apoi ridică ochii.

— Nu pot lua mai mult de trei persoane, zise el. Dacă sunt de acord, fugarii vor călători în portbagaj. Cât despre bagaje, se va găsi o altă soluţie. OK?

— OK, făcu Malko. Vreau să vedeţi că sunt serios.

El scoase pe sub masă un teanc de bancnote de o sută de dolari, numără cinci şi le strecură în mâna arabului. Acesta le făcu imediat nevăzute.

— Ne întâlnim mâine aici, la aceeaşi oră, zise el.

Ei se despărţiră fără să-şi dea mâna. Nu-l întrebase cum îl cheamă, dar era mai bine aşa. Malko se trezi în mijlocul circulaţiei din Piaţa 7 Noiembrie. Ningea slab şi un vânt îngheţat mătura bulevardul Nepkoztarsasag. El privi în jurul său, fără să poată şti dacă este urmărit sau nu.

*

* *

Chiar mai înainte de a deschide uşa, Malko simţi o prezenţă străină în camera sa. Când intră, dădu nas în nas cu silueta masivă a colonelului Antonov, încins într-o haină din piele neagră, moştenită direct de la Gestapo. Rusului părea că nu-i prea arde de glumă...

— Nu mi-aţi mai dat noutăţi, *Herr Linge.* Moscova şi-a cam pierdut răbdarea.

Malko încercă să rămână indiferent. Era în mâinile ruşilor. Putea să se trezească în Gulag fără nici o speranţă de a mai vedea vreodată lumea civilizată. Bărbatul din faţa lui era atotputernic în această ţară. Singurul atu al lui Malko era fragila sa legătură cu teroriştii. Colonelul nu avea chef să-şi sfârşească zilele în Siberia. Dar jocul devenea pe zi ce trece mai periculos. Se hotărî să treacă la atac:

— Având în vedere că nu mă scăpaţi din ochi nici o clipă, trebuie să ştiţi că nu am avut încă nici un contact...

— Eu nu vă urmăresc, făcu rusul violent, dar adevărul este că minţiţi. Aţi avut un contact.

Malko reuşi să fie calm. La ce făcea oare aluzie sovieticul?

La Ilonka sau la meşterul sticlar care dispăruse? Era obligat să se cramponeze de afirmaţia făcută.

— Nu este adevărat, zise el. Nu au dat încă nici un semn de viaţă. Dar sunt sigur că o vor face în curând. Nu se pot ascunde la infinit în Budapesta. Este mult prea periculos.

Prin ochii rusului trecu un fulger.

— De unde ştiţi că sunt încă în Budapesta, *Herr Linge,* dacă nu aţi stabilit încă nici un contact?

Malko trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să răspundă imediat, fără nici o ezitare.

— Pentru că dacă ar fi fost în străinătate, ar fi făcut deja publică acţiunea lor... Ori sunt la Budapesta, ori sunt morţi.

— Asta-i drept, admise colonelul după câteva secunde de tăcere. Foarte adevărat. Sunteţi un om inteligent, *Herr Linge.* Dar nu sunteţi destul de inteligent...

— Mulţumesc, făcu Malko. Mai aveţi ceva să-mi spuneţi? Rusul zâmbi.

— Aş fi vrut să vă invit la cină. Cu caviar de la noi.

Suna mai mult ca un ordin decât ca o invitaţie. Malko îi sondă privirea. Oare ce cursă mai voia să-i întindă? Malko formă numărul Ambasadei americane şi-l ceru pe George Hamilton. Americanul se afla într-o reuniune.

— Foarte bine, zise Malko. Vă rog să-i comunicaţi numai că l-am sunat şi că voi lua cina cu colonelul Antonov. Ştie el despre ce e vorba...

Rusul clătină din cap zâmbind.

— Sunteţi prudent, *tavarişci Malko,* foarte prudent. Îmi plac oamenii prudenţi...

*

* *

Tatra neagră rula cu toată viteza de-a lungul Dunării, pe Ujpensti Rakpart. Colonelul Antonov trăgea din ţigară. Şoferul era şi el un rus, membru al KGB. Malko nu întrebă unde se îndreaptă.

El şi colonelul Antonov nu schimbară nici un cuvânt până ce ajunseră la hotelul *Volga,* unde au fost instalaţi într-un separeu despărţit cu un paravan de restul sălii. Caviarul

promis sosi imediat. Era într-o cutie de o livră, însoţit de o sticlă cu votcă Stolicinaia şi de pâine prăjită. Colonelul îl gustă, plescăi din limbă, apoi ridică paharul cu votcă.

— Să bem pentru victoria noastră, *tavarişci Malko.*

Malko ridică paharul fără să răspundă. Această cină cu colonelul din KGB i se părea extrem de bizară. Mai ales, pentru că era în terenul acestuia. El gustă din caviar. Era cam sărat. Se servi şi începu să mănânce. Colonelul îl observa. El spuse deodată:

— Sunteţi un om de o deosebită calitate, *tavarişci Malko.* De ce nu veniţi odată să petreceţi câteva săptămâni la noi, în Uniunea Sovietică?

Malko îşi înghiţi tartina cu caviar, apoi întrebă cu un glas ironic:

— De ce? Ca să fiu interogat de serviciile dumneavoastră?

Colonelul arboră o expresie scandalizată.

— Vai de mine, *tavarişci!* Eu vorbesc foarte serios. Şeful meu, generalul Rotov, ar dori să vă arate cum funcţionează serviciile noastre. Nu suntem cu nimic mai răi decât ceilalţi. Dimpotrivă, se poate trăi destul de bine şi la noi. Am o casă la Gori, pot să-mi cumpăr ce vreau, să merg în vacanţe unde doresc. Nevasta mea este fericită şi pot avea tot ceea ce îmi doresc. (El lovi cu palma în masă.) Noi ştim cine sunteţi, *tavarişci.* Un bun european. În fond, noi facem acelaşi lucru. Cumpărăm grâu, de la americani, iar dumneavoastră le vindeţi curajul şi ideile. Însă nu sunteţi cu adevărat unul de-ai lor. Nu v-aţi duce niciodată să trăiţi acolo.

— Nu, dacă pot să evit acest lucru, mărturisi Malko.

Unde voia să ajungă rusul? Colonelul îi adresă un zâmbet uns cu caviar.

— Uniunea Sovietică, are nevoie de experţi ca dumneavoastră. Când această misiune se va termina, puteţi să veniţi la Moscova. Pot să vă aranjez o călătorie discretă. Ne vom întâlni cu tovarăşul general Rotov. Ştie să cânte minunat la orgă. Este un om extrem de fin, de cultivat. Dacă nu reuşim să ne înţelegem, cu atât mai rău, pentru că am putea petrece momente extraordinare împreună.

Era o ofertă de serviciu în toată regula. Se vedea că ruşii ţin enorm la ministrul lor.

Când cina luă sfârşit, nu mai era nici o bobită de caviar pe masă. Colonelul, cu ochii injectaţi de sânge, se ridică greoi, îl prinse pe Malko de gât şi îl însoţi.

— Trebuie să mă duc la culcare, *tavarişci Malko.* Pe curând.

Spunând acestea, el îl sărută pe Malko direct pe gură! Apoi intră împleticindu-se în hotel. Şoferul îl aştepta pe Malko pentru ca să-l ducă la *Hilton.* Malko era mai mult decât perplex. Oferta ruşilor părea sinceră. Deşi nu era tentat să o accepte, faptul în sine îl amuza foarte mult.

Era pentru prima oară când încercau să-l atragă de partea lor. Dar nu ieşise încă din capcana întinsă de unguri. Era curios să afle cum va reacţiona Janos Toth în situaţia nou creată? Asta nu avea să afle decât peste două zile.

*

* *

Malko intră în holul hotelului *Gellert* şi se îndreptă către micul bar din dreapta. În spatele tejghelei, trona o matroană grasă, îmbrăcată în barmaniţă. Ea îi întinse o porţie microscopică de votcă. Era singurul client.

Trecu o jumătate de oră. Nici urmă de Ilonka. Începuse să fie serios îngrijorat şi nici nu mai îndrăznea să se mişte de acolo, de frică să nu o piardă. Mai trecură douăzeci de minute. Era la a treia votcă, iar barmaniţă se uita curioasă la el. Malko se ridică de la masă, decis să se ducă direct la magazinul Ilonkăi... Atunci se ciocni de ea. Era înfofolită în haina de vizon. Cu ochii înotând în lacrimi, ea i se aruncă în braţe şi îl îmbrăţişa fără nici un fel de rezervă, sub privirile interesate ale grăsanei, căreia îi comandă un Gaston de Lagrange.

— Era cât pe-aci să nu pot veni. Spuse tânăra femeie. Tipul meu mă spionează. M-a întrebat unde plec. A fost ceva îngrozitor. Nu puteam să-i spun adevărul, pentru că imediat i-ar fi denunţat. Atunci, i-am spus că sunt îndrăgostită de alt bărbat şi că mă duc să mă întâlnesc cu el. Ne-am luat la bătaie în maşină, dar până la urmă am reuşit să scap. Acum cred că mă caută nebun în toată

Budapesta. Ca să mă ucidă…

Fără să vrea, Malko se uită către intrare. Asta era tot ce-i mai lipsea… Dacă Ilonka dispărea, nu mai putea să ia legătura cu Janos Toth. El o apucă de mână încercând să o liniştească. Ea i se aruncă în braţe şi îl îmbrăţişa cu pasiune. Când se mai linişti puţin, îi şopti la ureche:

— Este adevărat. Tu eşti amantul meu şi sunt cu adevărat îndrăgostită de tine.

Ea îl privea cu ochii strălucitori şi nebuni. Malko o făcu să se întoarcă cu picioarele pe pământ.

— L-ai văzut pe Toth?

— Nu, i-am telefonat de la o cabină din staţia de metrou. Era extrem de nervos, dar a acceptat propunerea ta, datorită mie. Oricum, nu trebuie să dureze prea mult.

— Încă mai sunt ascunşi acolo?

— Da. Doar până mâine.

— Bine. Voi organiza transferul lor. Astă-seară voi afla unde anume. Trebuie să ne vedem iar. Unde vei fi?

Ilonka îşi aplecă privirile.

— Nu ştiu încă… Mi-e teamă. Tu nu-l cunoşti pe concubinul meu. Este în stare să mă omoare, sau să mă închidă. Odată, m-a legat cu lanţul de patul nostru pentru că era convins că sunt îndrăgostită de un bărbat la care mă uitasem în timpul unei serate. Şi cu care nu făcusem niciodată dragoste.

— Dar ai fi vrut să faci, remarcă Malko cu fineţe, Ilonka Ungvar îi surâse printre lacrimi.

— Poate că da. Mă făcea să visez. O, aş vrea să-ţi mai spun ceva…

— Ce? întrebă Malko circumspect.

— Nu vreau să mă mai întorc acasă. Vreau să fug din Ungaria şi să-mi refac viaţa în altă parte. În Austria poate. Nu mai suport, simt să mă sufoc aici. Îmi dau seama că nu pot continua să trăiesc cu acest bărbat. Este capabil să mă interogheze zi şi noapte până îi voi spune tot. Îţi dai seama, doar i-am spus deja că l-am înşelat!

Malko dădu pe gât păhărelul cu votcă. Asta-i mai lipsea! încă o persoană de scos din ţară! Ca să nu mai pomenească de complicaţiile sentimentale ce ar fi rezultat. În plus. Nu

putea nici să o abandoneze pe Ilonka la Viena. La urma urmelor, el era principalul responsabil pentru situaţia ei actuală. Trebuia să aibă grijă de ea. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Ilonka spuse cu o voce suavă, în timp ce încălzea coniacul în căuşul palmelor:

— Nu trebuie să te temi de nimic. Dacă vin la Viena nu te voi urmări niciodată. Vieţile noastre vor fi diferite. Dacă vei voi să mă vezi, voi fi oricând fericită. Dar nu voi încerca să te despart de logodnica ta.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Malko simţindu-se dintr-o dată cu mult mai liniştit.

Ilonka era o fată de aur.

— Ca orice refugiat, voi munci. Acum am destulă experienţă în domeniul modelor.

— Bine, te vei alătura grupului care iese din ţară. Până atunci, unde vei sta? Tipul tău este destul de periculos.

— Mă voi ascunde aici, zise ea. Recepţionera mă cunoaşte. O să-i spun că am fugit de acasă pentru un bărbat şi mă va înţelege. Ar fi prea periculos să mă mai arăt pe acasă. Aşteaptă-mă puţin. Am de gând să rezolv acum problema asta.

Ea îşi scoase vizonul şi se făcu nevăzută, mlădiindu-şi şoldurile mulate în flanelul alb. Când îşi făcu din nou apariţia, avea pe deget o cheie. Era veselă.

— Camera 707, iubitule, îl anunţă ea. Numele meu nu apare înscris nicăieri şi nu răspund la telefon. Camera tocmai a fost aranjată. Portăreasa o închiria în mod clandestin târfelor care îşi duc veacul pe aici. Am avut grijă să o despăgubesc în avans. Aş putea să te invit la cină? Dacă aduci tu ceva de mâncare. Eu nu pot să ies…

— Cu plăcere, îi promise Malko. Mai întâi însă, aş vrea să mă întâlnesc cu George Hamilton.

Îşi îmbrăcă haina de blană în timp ce Ilonka comanda un alt Gaston de Lagrange ca să sărbătorească decizia luată. Malko îşi stăpânea cu greu neliniştea. Laţul se strângea încet-încet în jurul lui. Ilonka era acum o grijă suplimentară, iar Bujak. Sticlarul, nu se arătase încă. Dispariţia lui era mai mult decât suspectă. În ciuda amabilităţii sale aparente, colonelul Antonov ascundea ceva.

În următoarele douăzeci şi patru de ore trebuia să ia mai multe decizii. Dacă George Hamilton îşi ţinea, promisiunile, lucrurile puteau merge relativ uşor. Altfel…

Capitolul XIV.

George Hamilton arătă cu degetul un punct de pe liziera lacului Balaton, aflat între oraşul Siofok şi ţărm, la o sută de kilometri la sud de Budapesta. Cei doi bărbaţi se aflau în Buick-ul americanului, oprit pe Szondi Utca, o străduţă liniştită, paralelă cu Nepkoztarsasag. Aburul care acoperea ferestrele îi proteja de privirile celor de afară şi nici un microfon nu putea să-i surprindă.

— Casa prietenului nostru nu are număr, dar este uşor de găsit, explică americanul. Se află pe drumul ce duce spre Zanardi, imediat după o expoziţie de case rurale. Este ultima casă dintr-o fundătură de pe partea dreaptă. Are jaluzele verzi şi în grădină se află un papuc zburător, acoperit cu o prelată. De la ora patru, veţi găsi cheia în torpedoul Chevroletului parcat în faţa Muzeului Mileniului. În acea parte, este pustiu până la primăvară. Nu mai vezi nici ţipenie de om. Eu voi avea grijă să pun ceva provizii în portbagajul maşinii. Apoi, îndată ce suntem gata cu pregătirile, vom organiza fuga spre Vest, pe lacul Ferto.

Malko aprobă fără să scoată vreo vorbă despre varianta sa. Cercetă pe hartă poziţia lacului Balaton. Era mai departe de Budapesta, dar nu şi de frontiera vestică… George Hamilton părea nervos şi fuma fără încetare. O întrebare îi ardea buzele lui Malko.

— Aţi mai primit vreo ştire de la ruşi?

— Nu, de la ruşi, nu. În schimb, am fost contactat de unguri. Chiar azi-dimineaţă, m-a sunat Mate Balăzs, şeful MVA, ca să mă întrebe în ce stadiu se mai află cercetările noastre. Am încercat să-l liniştesc.

— Vor fi foarte furioşi dacă reuşim să le scăpăm din mână. Din păcate, dumneavoastră veţi resimţi acest şoc…

— Atunci mă voi afla la Viena, spuse americanul. Sper să nu mă mai întorc aici… Aşadar, totul a fost pus la punct.

Fugarii să fie mâine, la ora patru, în faţa Muzeului Mileniului. Acolo este o mică florărie. Maşina se va afla în faţa ei. Să nu întârzie.

— Dar în privinţa mea? întrebă Malko.

— Cred că ar fi mai prudent să mai rămâneţi câteva zile în Budapesta, îl sfătui americanul. Dacă dispăreţi, vor intra ia bănuieli...

— Ideal ar fi să pot dispărea imediat, remarcă Malko. V-aţi gândit la asta?

— Desigur, desigur. Veţi pleca şi dumneavoastră cu ei pe lac atunci când totul va fi pus la punct. Până atunci, distraţi-vă un pic.

Părea atât de sigur de el, încât Malko nu voia să mai discute. Nu-i mai spuse şefului centralei că Ilonka se va număra şi ea printre fugari. Totul părea perfect. Dacă totul se desfăşura după program, în douăzeci şi patru de ore, Janos Toth, ostaticul său. Szuszi Sibrik şi Ilonka vor fi la adăpost până la plecarea definitivă. Numai Malko rămânea expus bănuielilor KGB-ului şi a Securităţii maghiare.

George Hamilton împături harta. Apoi porni maşina îndreptându-se către ambasada din piaţa Szabadsag. El i se adresă lui Malko:

— Mă bucur că lucrurile evoluează mulţumitor. Sper că nu l-au „şifonat" prea tare pe ministrul sovietic.

— Şi eu sper acelaşi lucru, făcu Malko.

Se întoarse la maşina sa cu sufletul greu. Janos Toth şi complicii săi se ascundeau de mai mult de o săptămână. Malko abia aştepta să treacă cele douăzeci şi patru de ore. Pe hârtie, totul părea simplu. Dar el habar n-avea ce ştiu colonelul Antonov şi Mate Balăzs.

Făcându-l pe Janos Toth să iasă din ascunzătoare, îl expuneau unui risc de moarte. Din nefericire, ungurul nu avea de ales din cauza reîntoarcerii acasă a stăpânei apartamentului.

*

* *

Raşid trebuia să îl aştepte de-acum la cafeneaua *Abbazia.* Malko parcurse Oktober-6 Utca şi îşi lăsă maşina în piaţa Vorosmarty. Apoi coborî în staţia de metrou. Din

fericire, un tren tocmai era tras la peron, aşa că sări imediat într-un vagon. Se hotărî să meargă până în piaţa Blaha înainte de a ajunge la intersecţia străzii Rakoczi cu Bulevardul Muzeului. Acolo, opri un taxi şi, din prudenţă, ceru să fie lăsat la o depărtare de cinci sute de metri de *Abbazia.* Parcurse restul drumului pe jos. Chiar dacă fusese urmărit, era sigur că reuşise să-şi piardă urma. Cu toate acestea, o precauţie în plus nu strica.

Cafeneaua *Abbazia* era plină până la refuz, ca întotdeauna, îl reperă imediat pe palestinian, care era aşezat la aceeaşi masă. Se îndreptă către el fără să se grăbească, pentru ca arabul să-l poată vedea. În loc să se oprească la masa lui, îşi continuă drumul până la toaletă… Rachid nu era idiot. Malko se spăla pe mâini când îşi făcu apariţia şi palestinianul. Avea un aer neliniştit.

— Este ceva ce nu merge?

— Nu, dar trebuie să fim atenţi ca lucrurile să meargă în continuare bine… Aveţi răspunsul?

— Da, făcu celălalt în timp ce se uşura. Sunt de acord. Am reuşit să-i conving, dar treaba asta vă va costa cam mult.

— Cât? întrebă Malko nevrând să dea impresia că nu-i pasă.

— Douăzeci de mii de dolari de persoană. Îl anunţă palestinianul. Şi nu vor trece decât trei persoane.

— Nu dau mai mult decât cincisprezece mii de persoană, dar se pare că vor fi patru în loc de trei.

Palestinianul clătină din cap cu un aer dezolat.

— Imposibil! Deja trei în portbagaj vor sta foarte înghesuiţi. Nici nu se pune problema să ducă pe vreunul în maşină. Prietenii mei nu vor accepta nici în ruptul capului aşa ceva. Şi aşa îşi asumă un risc enorm, cu toate că au paşaport diplomatic. Dacă au vreo problemă, vor spune că au pierdut cheia portbagajului…

— Ne trebuie neapărat şi un al patrulea loc.

— Nu, făcu hotărât arabul. Şi-aşa abia i-am convins. Ori trei, ori nici unul.

Malko înţelese că nu se mai putea tocmi. Oricum, obţinuse mai mult decât nimic.

— Când pleacă?

— După ce-şi termină tratamentul. În două zile, poate trei.

Unde voi putea să vă anunţ? Trebuie să acţionăm extrem de repede, imediat după ce prietenii mei îşi încarcă maşina complet. Cu copii şi cu bagaje.

— Voi veni aici în fiecare dimineaţă, zise Malko. Este prea periculos să vorbim la telefon.

— Nu este suficient, zise Raşid. Trebuie să am posibilitatea să dau de dumneavoastră în caz de urgenţă.

— Bine. Sunaţi-mă la *Hilton,* camera 424. Să lăsaţi un mesaj din partea agenţiei Avis. Să întrebaţi când voi restitui maşina.

— De acord, făcu Raşid. Şi nu uitaţi să pregătiţi banii. Cu cei cinci mii de dolari ai mei în plus.

Încă un idealist incorijibil... începuse numărătoarea inversă. Nu mai putea da înapoi. De îndată oamenii KGB-ului îşi vor da seama că îi trăsese pe sfoară, vor încerca să pună mâna pe el. Malko se opri în piaţa acoperită din faţa podului Elisabeth. Cât vedeai cu ochii, numai paprika. Trebuia să cumpere ceva de mâncare pentru cina cu Ilonka. Această noapte, numai cu ea, în linişte, avea să-i facă foarte bine.

O oază de linişte şi fericire înainte de furtună...

*

* *

Un vânt îngheţat sufla peste Bastionul Pescarilor care domina Buda şi Pesta. Locul semăna mai degrabă cu incinta unei mănăstiri, aflate sub cerul liber, exact în spatele hotelului *Hilton.* Malko, sprijinit de balustrada din piatră, se uita la Dunărea ce se ondula ca un şarpe lung şi negru, întrebându-se ce îi rezerva ziua de mâine.

— *Tavarişci Malko.*

Ei se întoarse.

Vocea gravă a colonelului Antonov era uşor ironică. Malko nu îl auzise venind. Cu şapca neagră îndesată până aproape de ochi, ofiţerul sovietic părea şi mai masiv. Malko, trecuse pe la *Hilton* înainte de a se duce la *Gellert* unde îl aştepta Ilonka. Nici nu intrase bine în cameră că a sunat

telefonul. Vocea unui necunoscut îl anunţase că era aşteptat de colonel – nu-i dăduse numele – la Bastionul Pescarilor. Peste zece minute.

Ce însemna această întâlnire?

Colonelul Antonov avea noutăţi? Aveau să se joace iar de-a şoarecele şi pisica? Malko nu putea să refuze acest joc, de frică să nu fie descalificat...

— Aţi dorit să mă vedeţi? întrebă el.

— Da.

Colonelul KGB se sprijini cu coatele pe balustradă alături de el.

O târfă le dădu târcoale un timp. După ce renunţă şi plecă, rusul zise:

— *Tavarişci Malko,* sunt un pic îngrijorat în privinţa dumneavoastră.

— Îngrijorat?

— Da. Avem de-a face cu nişte adversari foarte înverşunaţi, care au mai ucis. Cu siguranţă că se vor apăra în momentul în care se vor simţi încolţiţi şi că vor dori să se răzbune pe dumneavoastră. Din cauza asta. V-am adus un mic cadou...

El scoase încet mâna dreaptă din buzunarul hainei de piele, iar Malko văzu apărând un ditamai revolverul automat. Nu avu însă timp să se teamă. Rusul îl ţinea de ţeava.

— Luaţi-l, zise acesta. Este un Mauser, o armă de nădejde. S-ar putea să aveţi nevoie de el. V-am spus deja că am dori să lucraţi cândva cu noi. Nu are decât un singur încărcător, dar este suficient. Vă rog să-l păstraţi ca amintire.

— Mulţumesc, spuse Malko mirat.

El puse arma în buzunar, cântărind-o în mână. Vântul rece îi şfichiuia obrajii, împăienjenindu-i privirea. Luminile Budei îi jucau în faţa ochilor. Colonelul Antonov îl bătu cu palma pe spate.

— Pe curând. Fiţi prudent. Şi nu vă pierdeţi curajul. Până la urmă, vor ieşi ei din ascunzătoare.

Vocea lui devenise pătrunzătoare şi dură. Malko abia aştepta să plece din Budapesta şi din acest joc periculos.

Cum colonelul stătea încă acolo, el îi spuse:

— Acum vă las. Am o întâlnire. Simt nevoia de o destindere. Este vorba de o profesionistă, ce mă va face să uit mai greu Budapesta.

Colonelul Antonov izbucni într-un hohot de râs.

— Ce păcat că nu mi-aţi spus mai devreme despre asta! Am fi putut petrece o seară în patru... Vă las atunci.

El plecă spre *Hilton,* înaintea lui Malko. Acesta se urcă în maşină şi începu să coboare pe serpentinele ce duceau în partea de jos a oraşului.

*

* *

Mate Balăzs înfigea nişte steguleţe colorate pe o hartă a Budapestei. Încerca să reconstituie traseul străbătut de Malko. Agenţii lui îi pierduseră urma de două ori şi asta îl înfuria îngrozitor. Nu putea însă să întărească supravegherea pentru că prea ar fi sărit în ochi şi ar fi putut compromite acţiunea.

Se dădu câţiva paşi îndărăt ca să privească harta, fără să înţeleagă însă prea bine. Era sigur că agentul CIA avusese un contact cu răpitorii. Dar nu ştia în ce stadiu se afla. Nu putea decât să emită diverse ipoteze. Se întoarse la biroul său, încercând să tragă o concluzie cu ajutorul elementelor de care dispunea.

Şeful Serviciilor Maghiare era foarte prost dispus. Primise două veşti proaste. Agentul însărcinat cu supravegherea echipei de fotbal a poliţiei fugise în Vest şi în Dunăre fusese găsit cadavrul lui Bujak Laszlos, artizanul sticlar. Cu siguranţă că nu era vorba de un accident. Mate Balăzs era mai mult ca sigur că ungurul fusese ridicat, interogat şi apoi ucis de oamenii KGB-ului. Oare ce aflaseră de la el?

Astfel dispărea singura sa pistă serioasă. Mai rămânea doar un indiciu fragil: singura persoană care era în relaţii permanente cu agentul american, Ilonka Ungvar.

Totuşi, din punct de vedere politic, femeia era greu de bănuit. Mate Balăzs era înclinat să creadă că mai degrabă este vorba de o legătură amoroasă, ipoteză întărită de agenţii săi. Cu toate acestea, faptul îl sâcâia...

Mai era şi Janos Toth, pe care nici acum nu-l găsise. Nu

avea nici cea mai mică pistă în legătură cu el. Numărul şi descrierea maşinii pe care o închiriase acesta fuseseră distribuite la toţi agenţii din subordinea sa. Dar fără nici un rezultat.

George Hamilton continua să se jure că nu ştie nimic nou. Cu toate astea, seful Serviciilor maghiare simţea că se întâmplă ceva chiar sub nasul său. Trebuia să afle neapărat despre ce este vorba. Colonelul Antonov era de asemenea prea calm… Ce învârtea oare? Deşi îi pusese linia telefonică sub observaţie, nu descoperise nimic.

Iar timpul trecea inexorabil. Începu să se întrebe dacă nu ar fi fost mai bine să fugă şi el în Vest. Cândva avusese un post la Roma, înainte de a fi expulzat de acolo şi avea amintiri extrem de frumoase.

*

* *

Camera 707 se afla la ultimul etaj al hotelului *Gellert.* Cu inima bătând, ca un adolescent, Malko bătu la uşă. El şopti: „Sunt eu!”. Uşa se deschise şi de după ea apăru capul Ilonkăi, cu pletele negre revărsate pe umeri.

Malko se strecură înăuntru.

Imediat, o văzu pe tânăra femeie care între timp se schimbase. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, închisă cu nasturi în faţă doar până la mijlocul coapselor. În picioare avea pantofi escarpen cu tocuri fine şi ciorapi cafenii. Avea un machiaj aproape natural. Masa era aranjată în mijlocul camerei, cu lumânări în sfeşnice şi cu o sticlă de Moet et Chandon.

— Ai ieşit din cameră? o întrebă Malko. Tânăra râse.

— Nu! Am chemat-o pe cameristă. Mă adoră. Tipul meu a plecat la aeroport să mă caute. Ea a profitat de lipsa lui ca să-mi adune lucrurile într-o valiză şi să mi-o aducă. Am dorit să mă fac frumoasă pentru tine, ca să petrecem o seară de vis…

Ea i se aruncă de gât şi îl sărută uşor, mângâindu-i ceafa şi lipindu-se de trupul lui. Mâinile lui Malko întârziară puţin pe şolduri, apoi coborâră încet până ce simţiră linia fină a jartierelor. Ilonka îi murmură la ureche:

— Ştiu ce gusturi ai.

— Cum de eşti aşa de sigură de cameristă?

— Am încredere în ea ca în mine însămi, spuse ea. Nu poate să-l sufere pe concubinul meu. Mi-a spus că vrea să fac dragoste toată noaptea cu amantul meu. (Ea râse)... Mai întâi însă, trebuie să mâncăm.

— Am adus de toate, zise Malko.

Începu să scoată proviziile. Ilonka se apropie de el, necăjindu-l, până ce o luă în braţe. El o sprijini de masă şi îi simţi pubisul strâns lipit de el. Desfăcând un nasture în plus, el se aventură în umbra dintre coapse. Femeia se zbătu molatec.

— Nu acum! Mai aşteaptă puţin! Odihneşte-te niţel până pregătesc masa şi spune-mi ce noutăţi mai ai.

— Este totul pregătit, îi spuse Malko. Transferul se va face mâine. Sper că totul se va sfârşi cu bine...

Chipul Ilonkăi se întunecă uşor.

— Şi eu sper acelaşi lucru. Mi-e tare frică.

Ea scoase un mic ţipăt când Malko scoase revolverul şi îl examina. Era un Mauser cu calibrul 7,65, de fabricaţie germană.

Apoi începu să aşeze masa. Malko începu să demonteze arma piesă cu piesă, ajutându-se cu o şurubelniţă. Examina atent culasa, percutorul, ţeava, mai înainte de a le monta din nou. Scoase toate gloanţele din încărcător şi le băgă la loc. Totul părea perfect normal, dar cu toate acestea, darul colonelului Antonov i se părea extrem de suspect. Pe de altă parte, era mulţumit că are o armă, deşi spera să nu aibă nevoie de ea...

— Masa este gata, îl anunţă Ilonka.

Stătea cu faţa întoarsă spre el, cu rochia deschisă până la pântece, cu un aer neruşinat şi fermecător.

În camera aceasta anonimă, Malko se simţea ca într-o lume aparte, la adăpost de mizeriile vieţii. Mâine avea să fie o altă zi.

*

* *

— Vino, zise Ilonka.

Ea băuse multă votcă la caviar şi avea obrajii roşii, iar ochii îi străluceau. Chiar şi pieptul ei micuţ parcă îşi dublase

volumul. Se lungi pe pat, cu un genunchi ridicat în sus, lăsând piciorul descoperit. Părul negru îi era răvăşit de jur-împrejurul capului. Malko îi atinse uşor coapsa, apoi mâna lui urcă până ce dădu de pielea goală de deasupra ciorapului. Ajunse la sex. Ea îşi scosese micul slip din dantelă albă, fără ca el să observe.

— Îţi place?

El termină de desfăcut şi ultimul nasture al rochiei, scoţând la iveală sânii goi şi portjartierul fin şi negru, de care erau prinşi ciorapii cafenii şi care punea în valoare triunghiul de blăniţă neagră ca tăciunele. Cu mâna dreaptă pusă pe sânul drept, Ilonka stătea cu ochii închişi şi ţinea picioarele uşor desfăcute, îşi pusese mâna stângă pe spatele gol al lui Malko. Respira regulat ca şi cum ar fi dormit. Era însă doar un joc…

Malko îi atinse uşor sfârcul sânului stâng, apoi îl prinse în căuşul palmei, făcând-o să se înfioare de plăcere. Apoi, degetele sale coborâră, mângâindu-l. Îi strânse uşor între dinţi sfârcul sânului. Imediat, Ilonka începu să unduiască într-o mişcare circulară, iar coapsele i se desfăcură şi mai mult. Nu scotea nici un cuvânt, pierdută în fantezia ei secretă. Degetele lui Malko coborâră şi mai mult, atingând blăniţa de o extraordinară fineţe, apoi sondând şi mai departe…

Telefonul sună.

Malko simţi cum îl inundă un val de adrenalină, iar Ilonka sări ca un arc. Telefonul continua să sune. Se uitară unul la celălalt înnebuniţi. Ea îl prinse pe Malko de mână.

— În nici un caz să nu răspunzi.

Inima îi bătea, să-i spargă pieptul… Malko numără nouă apeluri.

Apoi, din nou, coborî liniştea. El se ridică din pat şi merse să asculte la uşă, dar nu auzi nimic. După ce verifică şi fereastra, se întoarse în pat. Dunărea curgea liniştită, iar parchingul era gol.

— O fi fost concubinul tău? Ea clătină din cap.

— Nu. Dacă ar fi fost el, ar fi urcat până aici şi ar fi spart uşa. Poate că a fost doar o greşeală.

Malko se uită la Mauserul aşezat lângă pat. Acum îl

binecuvânta în gând pe colonelul Antonov. Oare cine îi găsise? KGB-ul? Ungurii? Janos Toth? De ce? Aveau de transmis vreun mesaj? Lipit de trupul neted al Ilonkăi, Malko reuşi cu greu să intre în starea de erotism de mai înainte. Soneria telefonului îi amintise că nu este un bărbat obişnuit şi că viaţa lui era ameninţată în permanenţă. Realiză brusc că această cameră de hotel, care mirosea a vopsea proaspătă, nu era un refugiu pentru îndrăgostiţi. Simţi deodată dorinţa de a o duce pe Ilonka în imensul pat cu baldachin de la castelul Liezen. Acolo era singurul loc din lume în care se simţea într-adevăr la adăpost, sub paza credinciosului său Krisantem.

— Mângâie-mă, îi susură Ilonka la ureche.

El alungă din minte un ultim gând. În maşina cu care vor fugi teroriştii nu erau decât trei locuri disponibile... Chiar dacă nu se punea pe el la socoteală, fugarii erau în număr de patru: ministrul rus, Toth, Szuszi Sibrik şi Ilonka. Pe care dintre ei avea să sacrifice?

Degetele Ilonkăi dansau pe pieptul lui izgonindu-i gândurile întunecate...

El începu din nou să o mângâie. Tânăra scoase un suspin de mulţumire când îi simţi degetele penetrând-o cu blândeţe, căutând locul cel mai sensibil, cu o artă de înaltă clasă.

Mai întâi el ocoli clitorisul abia atingându-l uşor de tot, apoi indexul său coborî, făcând un masaj abil în interiorul sexului, care se inundă imediat de plăcere, Ilonka respira din ce în ce mai repede, scoţând din când în când gemete scurte.

După nişte minute interminabile, Malko apucă între degete vârful învârtoşat, frecându-l uşor, ca şi cum ar fi făcut cu un cocoloş de pâine, Ilonka scoase un ţipăt uşor.

— O, da! Încă puţin şi mă faci să leşin de plăcere.

Malko continuă, ceva mai lent, variind mişcarea, alternând mângâierile, Ilonka se ondula cu mişcări frenetice, cu gura întredeschisă şi cu trupul arcuit. Malko simţi că femeia abia se mai stăpâneşte, încercând să prelungească cât mai mult acea senzaţie sublimă.

El însuşi se afla într-o stare de nedescris. Femeia îi

strângea membrul în mâna dreaptă, mai-mai să-l frângă. Deodată, Ilonka îşi încorda picioarele, ca într-o criză de tetanie, pântecele i se ridică şi, cu coapsele strânse, ea strigă:

— Da! Da!

Era scuturată de frisoane violente şi mâna i se crispa pe mâna lui Malko, de parcă i-ar fi fost frică să nu se retragă. Ea nu juisa cu adevărat decât în acest mod. Adevărata penetraţie nu era decât un mod plăcut pentru a-i face plăcere partenerului. Dar puţini bărbaţi aveau răbdare să aştepte atât... Mai ales că timiditatea ei naturală o împiedica să ceară amanţilor ei ceea ce îi plăcea cu adevărat.

Ilonka se zbătu deodată ca o înecată. Părul negru îi acoperea chipul. După un vechi ritual, ea se aplecă şi începu o felaţie delicată. Era răsplata pe care o primea Malko pentru modul în care o făcea să guste plăcerea. Malko o lăsă să se ocupe de el, dar în capul său miji un alt gând. Limba femei se învârtea şi se răsucea în jurul sexului său cu o frenezie din ce în ce mai mare, declanşându-i o mişcare ireversibilă. El simţi cum i se contractă toată musculatura spatelui şi cum fără să vrea îşi înfundă şi mai adânc membrul în gura primitoare. Un fulger alb îl străbătu deodată în timp ce exploda. Ea îl mai ţinu puţin, apoi reveni lângă el.

— Ai ţipat, spuse ea cu un glas dulce. Sper că nu te-a auzit nimeni...

— Şi tu ai ţipat, răspunse el.

Rămaseră nemişcaţi ascultând zgomotele nopţii, pierduţi în gânduri, pe jumătate cuprinşi de somn. Apoi, Ilonka se strânse lângă el.

— O, sunt atât de fericită că plec la Viena cu tine. Astă seară am putut să-mi recuperez toate bijuteriile şi aproape o sută de mii de dolari. Voi putea să încep o afacere şi să mă descurc singură. Din când în când ne vom vedea, nu-i aşa?

— Sigur că da, răspunse Malko.

Nu îndrăznea să-i mărturisească adevărul. Că era obligat să o sacrifice pe ea, pentru că nu avea la dispoziţie decât

trei locuri, iar ceilalţi aveau prioritate. Ea nu îşi risca viaţa…

Cu mult mai târziu, Malko simţi cum îi renaşte dorinţa sub mângâierile abile ale tinerei femei. Din nou, ea îi aduse ofranda gurii ei, dar el nu se mai lăsă păcălit.

Când o penetra, Ilonka îşi ridică picioarele şi îl prinse cu ele ca într-un cleşte. Femeia spuse în şoaptă:

— Vreau să-ţi simt sexul până în plămâni.

El o posedă până fu în pragul climaxului, apoi o întoarse pe Ilonka cu faţa în jos. O penetra pe la spate, învingându-se până la rădăcină, dintr-un singur avânt. Femeia gemu de plăcere. Apoi, el o prinse de ambele şolduri, încetinind mişcarea de dute-vino, ca să-şi poată lungi plăcerea, strivind sub greutatea sa fesele rotunde şi pietroase. Crupa cambrată a femeii îi adresa o invitaţie mută. Ea murmura cuvinte de o obscenitate încântătoare, fără ca Malko să ştie la care dintre ei doi se refereau.

El îşi acceleră mişcările şi o pătrunse adânc făcând-o să ţipe. Ştia că asta face parte din spectacol. Când se opri epuizat, ea se rostogoli cu faţa către el, spunând provocatoare:

— Credeam că ai de gând să mă sodomizezi.

— M-am răzgândit, mărturisi Malko simplu.

— Nu-i nimic, zise ea. Avem înaintea noastră toată noaptea şi dimineaţa de mâine.

Cu trupul golit de vlagă, Malko încerca să nu se lasă pradă angoasei.

Drumul ce ducea acasă la castelul său era lung şi presărat cu capcane. Mai ales dacă avea de gând să o ia cu el şi pe femeia ce se lipea strâns de el şoptindu-i cuvinte de iubire.

Capitolul XV.

Janos Toth se bărbierise cu mare grijă. Piciorul din lemn care îi ieşea din slip, îi dădea un aer straniu, deşi era acoperit cu un material din lână albă. Ungurul repetă operaţia. Dacă avea să moară în cursul zilei de azi, măcar să ţie prezentabil. Apoi se îmbrăcă, lucru destul de dificil din cauza protezei. Reuşea însă să meargă fără baston. Îşi prinse la brâu o cartuşieră cu opt încărcătoare pentru pistolul-mitralieră MP5 ultracompact pe care îl ţinea în servietă. În buzunarul drept al pardesiului său, avea revolverul cu care încercase să-l ucidă pe Malko, un Walther P38, prevăzut cu amortizor. În buzunarul stâng avea două grenade defensive americane. El le pilise arcul ca să reducă întârzierea exploziei, de la cinci la două secunde. Această fracţiune de timp putea reprezenta diferenţa între viaţă şi moarte… Toate armele sale fuseseră furnizate de Benedek Ferenszi. Le găsise într-o valiză depusă la biroul de bagaje de la Duna.

Cu un mare efort reuşi să-şi pună vesta antiglonţ care îi tăie respiraţia. Era una de talie prea mică.

Ceasul arăta ora unsprezece. Până la întâlnire avea timp berechet. Fusese stabilită la ora patru, iar avionul ce venea de la Moscova cu proprietăreasa apartamentului nu ateriza decât la ora şapte seara. Aruncă o privire spre fereastră; era o vreme îngrozitoare. Ceaţă şi zăpadă. Ar fi putut crede că este deja noapte. Apoi se privi în oglindă. Avea înfăţişarea unui funcţionar aflat în pragul pensionării, nicidecum a unui terorist periculos…

El îşi aduse aminte de prietenul său Ferenszi. De bărbatul care declanşase toate acestea. Ce păcat că murise! Ce mândru ar fi fost să ştie că i-a păcălit pe ruşi. Chiar dacă lucrurile se terminau prost, aventura aceasta răscumpăra totul.

Imaginea lui Szuszi Sibrik îi reveni în faţa ochilor. În ajun, făcuse dragoste cu ea. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese în patul său o femeie atât de frumoasă… Asta

era latura cea mai bună a aventurii. Gândul că avea să-şi reia viaţa de om de afaceri îl cam necăjea. Îşi zise că, în cazul în care avea să scape, va organiza şi alte lovituri de acelaşi gem Oricum, nici vorbă nu era să se lase viu în mâinile ruşilor. Îşi luase toate măsurile de prevedere. Cineva bătu la uşă.

— Intră…

Era Nagy, un tânăr nebun după muzică, ce le împrumutase apartamentul mătuşii sale. Acesta îl asasinase pe şoferul rusului. Băiatul dorea să treacă în Vest ca să-şi facă acolo propria lui orchestră de rock…

Janos Toth îi zâmbi.

— Totul este gata?

— Da.

— *Bizstos?*

— *Bizstos.* Pe prizonier l-am înfăşurat într-un covor. Este legat fedeleş. O să-l coborâm în ultimul moment. Intră perfect în portbagaj. Eu aş putea să conduc maşina.

Janos se uită la el surprins.

— Poţi să conduci, dar nu poţi să vii cu noi.

— Ba da, făcu tânărul. Nu vreau să mai rămân la Budapesta. Nici tovarăşii mei nu mai vor, dar ei vor fugi prin Iugoslavia în mod oficial. Ştiţi prea bine că dacă pun ruşii mâna pe mine, mă împuşcă imediat.

— Nu te vor găsi, protestă Toth. Iar de plecat cu noi, nici nu se pune în discuţie. Fuga noastră este plină de riscuri. Am putea muri.

— Dacă iei o femeie, poţi să mă iei şi pe mine, remarcă tânărul.

— Szuszi vrea să plece în Vest, pentru că aici este prea periculos pentru ea. Şi de altfel, noi nici nu avem arme pentru toată lumea.

— Eu unul voi fi înarmat, zise Nagy.

El se făcu o clipă nevăzut, apoi se întoarse cu o puşcă de asalt MP 44, de fabricaţie nemţească.

— Am şi trei încărcătoare, spuse el mândru. Am făcut rost de ele în schimbul combinei mele muzicale Akai. Era o frumuseţe de sculă. De 50 W şi de grosimea unui dicţionar.

Combina lui stereo era lucrul la care ţinea cel mai mult!

Janos Toth rămase tăcut. Era depăşit de evenimente şi îşi asumase o imensă responsabilitate. Habar n-avea dacă putea să-l treacă pe Nagy în Vest, dar nici nu-l putea împiedica să vină şi el.

— Ştii să conduci bine? Atunci fă plinul rezervorului. Zarurile erau aruncate. Szuszi Sibrik apăru şi ea, extrem de palidă, îmbrăcată în pantalon. Ochii îi erau mai albaştri ca de obicei. Părea vizibil tulburată.

— Chiar ai încredere în americani? îl întrebă ea pe Toth. Ar fi trebuit să ne organizăm singuri plecarea. Să-l lăsăm aici pe ministru sau să-l omoram şi să plecăm doar noi doi. Ar fi cu mult mai simplu. Toată povestea asta mă sperie cumplit.

— Nu, nu se poate, făcu ungurul. Am încredere în acest prinţ austriac, prieten cu Ilonka.

— Ilonka este doar o femeie îndrăgostită şi este oarbă, îi tăie vorba Szuszi. O fi ea sinceră, dar ceilalţi pot minţi.

— Nu avem nici o altă soluţie, zise Toth. Doar ştii că astă seară se întoarce stăpâna casei. Asta ne-ar denunţa imediat. Haide, nu te mai teme! Vom putea să ne apărăm. Doar îl avem pe ministru. Nu vor îndrăzni să tragă în noi. Până la urmă o scoatem noi la capăt.

— Să te audă Cel de sus, spuse Szuszi Sibrik.

Era cuprinsă de frică acum şi tot planul ei de a se stabili în Occident i se părea doar un vis spulberat... Dar nu mai putea da înapoi.

*

* *

Malko se simţea ciudat de calm. După ce Ilonka îl sculase la ora nouă ca să-i aducă aminte de promisiunea făcută în ajun, se culcase din nou şi dormise până după prânz. Îi fusese foarte greu să părăsească acea oază de linişte ca să iasă în frigul de afară. O lăsase pe Ilonka la *Gellert* ca să poată avea mai mare libertate de acţiune. Şi aşa era extrem de periculoasă această întâlnire. Malko avea de gând să se întoarcă după ea imediat după ce-i punea la adăpost pe terorişti.

În ajun îşi parcase maşina în spatele hotelului ca să poată să o ia mai uşor. Nu avea de gând să-i ducă pe ruşi sau pe

unguri la locul întâlnirii. Vru să facă o ultimă verificare. Se urcă la volan şi se îndreptă mai întâi către podul Szabadsag ca să ajungă în Buda, apoi o apucă pe drumul de lângă malul Dunării şi se îndreptă spre nord. Circulau foarte puţine maşini şi putu să-şi dea seama că nu are nici o codiţă după el. Acest lucru nu excludea posibilitatea de a fi urmărit de la mare distanţă printr-un sistem realizat de mai multe maşini echipate cu radioemiţătoare…

Ieşi în bulevardul Jozsef-Attila şi se îndreptă către centrul oraşului ca şi cum s-ar fi plimbat. Apoi întoarse pe Tanacs, una dintre arterele concentrice ce formau o coroană în centrul Budei. Avea de gând să arunce o privire în zona Muzeului Mileniului.

Asta şi făcu. Trecu pe acolo fără să se oprească. Nu se vedea nici o maşină, iar în faţa chioşcului cu flori, nu staţiona nici un CD, aşa cum îl asigurase George Hamilton. Această constatare îl năuci.

Malko îşi continuă drumul, uitându-se după o cabină telefonică. Îndată ce văzu una, se repezi la ea. Numărul Ambasadei americane era continuu ocupat. Trebui să-l formeze de trei ori. În cele din urmă, răspunse cineva şi el ceru să vorbească cu George Hamilton, dându-şi numele. Era imprudent, dar trebuia să verifice cu orice preţ dacă nu se strecurase vreo greşeală cât de mică în programul stabilit. Secretara reveni la telefon şi îi spuse că George Hamilton nu se află în biroul său. Avea să revină în jurul orei cinci.

La o oră după întâlnire…

Malko se urcă în maşină, gândindu-se că americanul se ocupa chiar de maşina lor. Străbătând Tolbuhin-Korut, el se întoarse la podul Szabadsag şi la hotelul *Gellert.* Nu era deloc liniştit.

Urcă până la camera 707. Ilonka îi deschise uşa. Era gata de plecare şi părea destul de agitată. Malko îi explică ce se întâmplase.

— Ar trebui să-l prevenim pe Toth, spuse ea imediat.

— Ştii prea bine că nu poate să-şi amâne plecarea, făcu Malko. Proprietăreasa se întoarce astă-seară.

Vremea mizerabilă făcea ca atmosfera oraşului să fie şi

mai sinistră. Ploaia în rafale izbea în ferestre şi norii negri acopereau cerul în întregime. Parcă venea sfârşitul lumii. Malko se hotărî totuşi să sune la apartamentul în care se ascundea Toth. Telefonul sună în gol. Teroriştii părăsiseră deja casa. Nimic nu mai putea împiedica desfăşurarea evenimentelor. Ilonka Ungvar se refugie în braţele lui Malko.

— Totul va fi bine, zise ea. Simt asta. Nu trebuie să fii neliniştit.

— Să te audă Cel de sus, zise Malko.

Până la întâlnire mai era o jumătate de oră. Malko o sărută. Trebuia să plece mai devreme ca să poată să scape de eventualii urmăritori şi să ajungă la locul întâlnirii fără să-i aducă după el pe agenţii KGB-ului sau pe securiştii maghiari.

*

* *

Malko opri maşina la stopul din Dohany Utca. Strada cu sens unic tăia bulevardul Lenin în care autobuzele şi maşinile curgeau în flux continuu în ambele sensuri. Se aprinse lumina verde. Maşinile începură să se reverse în intersecţie din ambele sensuri. Asta aşteptase el. Cu un gest hotărât, intră în viteza întâia şi, cu farurile aprinse şi claxonând întruna, le tăie calea.

La început avu impresia că nu o să reuşească. Trebui să se oprească puţin, dar un şofer ezită, iar el putu să treacă. Se izbi cu bara de protecţie de un troleibuz, care frână cu un scrâşnet oribil de roţi. Văzu chipul schimonosit de furie al şoferului. Desigur îl credea nebun…

Dând puţin înapoi, el degajă maşina şi parcurse încă trei metri, până ce se trezi în mijlocul bulevardului Lenin.

Trebuia să treacă la a doua manevră. Acum trebuia să eschiveze maşinile ce veneau din dreapta şi asta era ceva mai greu. Se angaja pe diagonală, ciocnindu-şi aripa dreaptă şi reuşi să pătrundă în Dohany Utca. Acolo întoarse. Circulaţia se închisese în spatele său ca un fluviu. Nimeni nu ar fi putut să-l urmărească. Văzu un bărbat care alerga gesticulând, dar viră la stânga pe o străduţă paralelă cu bulevardul Lenin. Poliţia avea să difuzeze numărul maşinii sale, dar atunci va fi prea târziu. Capul îi ardea. Ceasul său

Seiko indica ora patru fără zece minute.

Întoarse imediat la stânga, într-o străduţă strâmtă ce cobora spre Dunăre, Dob Utca. Peste cinci minute, se afla pe strada muzeului. Nimeni nu putuse să-l urmărească după acest traseu nebunesc. Muzeul Mileniului se afla la două sute de metri distanţă de intersecţia Rakoczi. Malko binecuvânta faptul că nu o luase cu el pe Ilonka… îşi verifică revolverul primit în dar de la colonelul Antonov şi îl puse la îndemână.

Bulevardul Muzeului era foarte larg, umbrit de copaci şi cu o circulaţie destul de degajată. În stânga sa, Malko observă clădirea imensă, solemnă şi neagră a Muzeului Mileniului. Inima începu să-i bată mai repede şi începu să cerceteze cu grijă trotuarul pe lângă care rula.

Mai întâi, trecu pe lângă Poştă. Apoi, pe lângă micuţa florărie. De-a lungul trotuarului staţionau acum mai multe maşini. Malko trecu foarte încet pe lângă ele, căutând-o pe aceea pregătită de George Hamilton şi pe aceea a lui Janos Toth. În cea de a treia maşină, văzu profilul împietrit al lui Toth, aşezat pe bancheta din faţă a unei maşini Lada de culoare albastru marin. Pe bancheta din spate stătea Szuszi Sibrik.

Deodată, Malko se gândi că nu este adevărat. Totul părea atât de calm şi părea că se va desfăşura foarte bine.

Janos Toth îl văzu. El întoarse capul, deschise portiera şi coborî pe trotuar. Malko făcu o manevră bruscă pentru a parca maşina cât mai aproape posibil. Inima îi bătea nebuneşte. Unde era maşina promisă de american? El sări din maşină. Toth se îndrepta spre el şchiopătând uşor, cu o geantă de voiaj în mână.

Deodată, Malko realiză ce se întâmpla cu adevărat. Totul i se revela acum cu o claritate extraordinară şi atroce.

Când ungurul se afla doar la zece paşi de el, îi strigă cât putu de tare:

— Plecaţi! Plecaţi repede!

Instantaneu, Toth făcu stânga-mprejur. Şchiopăta stângaci către Lada albastră. Cineva ţâşni dintre florile din spatele ungurului. Un bărbat ce se ascunsese acolo se năpusti pe trotuar.

— Janos, fii atent!

Ungurul se întoarse dintr-odată, vârând mâna în geanta de voiaj şi scoţând de acolo o mitralieră scurtă. Agresorul îndreptă spre el un pistol şi cei doi bărbaţi traseră amândoi în acelaşi timp. Janos Toth se clătină, dar nu căzu, în timp ce celălalt se îndoi din şale şi se prăbuşi grămadă pe trotuar. Zgomotul rafalei se pierdu în vacarmul circulaţiei de pe bulevardul Muzeului. Janos Toth avu o ezitare. Deodată, din clădirea Poştei, apărură doi bărbaţi care strigau ceva agitând nişte pistoale.

Unul dintre ei trase un foc în direcţia teroriştilor.

— L-a ucis, îşi zise Malko.

Dar ungurul se mulţumi să se răsucească. Apoi mitraliera sa se ridică şi el mătură intrarea Poştei cu o lungă rafală. Geamurile zburară în ţăndări şi cei doi bărbaţi căzură ca seceraţi. Janos Toth aruncă încărcătorul golit şi puse imediat altul.

În acel moment, din florărie apăru un al doilea poliţist. Janos Toth îşi trecu mitraliera în mâna stângă, luă un obiect din geanta de mână şi, cu un gest precis, îl aruncă spre chioşc.

Malko abia avu timp să se ascundă după un copac înainte ca micul chioşc să sară în aer într-o jerbă de flori şi flăcări… De astă dată, trecătorii alarmaţi dădură buzna din toate direcţiile. Toth încercă să se îndrepte către maşină, reîncărcându-şi arma din mers. Malko se apropie şi observă mai mulţi inşi ce traversau în fugă drumul. Toţi păreau înarmaţi. Ceva mai departe, în mijlocul şoselei, se opri o maşină ce bloca toată circulaţia.

Un bărbat foarte tânăr sări din Lada albastră – ţinând în mâini un Kalaşnikov. El aşteptă să treacă un autobuz şi deschise focul asupra celor ce traversau drumul. Janos Toth se adăposti în spatele maşinii ca să-i secere cu mitraliera. Timp de câteva secunde, nu se auzi decât clănţănitul armelor de foc.

Apoi, tânărul păru că alunecă de-a lungul caroseriei. Sângele îi ţâşnea din nas şi din gură. Fusese nimerit de mai multe proiectile.

În loc să se urce în maşină şi să se salveze, Toth se

întoarse, aruncă cu o grenadă în adversarii săi şi se aplecă asupra muribundului. Szuszi Sibrik deschise la rândul ei portiera şi începu să-l tragă pe rănit înăuntrul maşinii. Malko veni şi el. Janos ridică privirea către el. Malko se aştepta la nişte reproşuri extrem de severe, dar ungurul se mulţumi să-i spună:

— Repede, protejaţi-vă! Eu nu pot să-l las aici. Malko luă arma încă fierbinte, un MP 44, de fabricaţie germană. Trei bărbaţi veneau dinspre muzeu. El îi ochii la picioare şi trase. Arma grea de asalt ricoşa în umărul său, scuipând duliile şi proiectilele mortale. Doi dintre bărbaţi se prăbuşiră, iar al treilea se aruncă prudent pe asfalt. Malko văzu chipul inundat de sudoare al lui Janos Toth şi privirea lui rătăcită, apoi auzi ţipătul lui Szuszi, în timp ce o ploaie de gloanţe se abătu asupra maşinii. Un nou grup de asaltanţi apăruse ca din senin din spatele maşinii. Luneta fu pulverizată în mii de cioburi. Szuszi se ghemui lipită de caroserie.

Malko plonja în spatele capotei şi auzi deodată o voce amplificată de un megafon:

— *Herr Linge,* nu faceţi prostii. Lăsaţi jos arma.

El întoarse capul şi îl văzu pe colonelul Antonov, în picioare pe scările muzeului. Înconjurat de mai mulţi bărbaţi. Furios la culme, Malko ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Trase două gloanţe, apoi culasa sună în gol. Rămăsese fără muniţie.

Janos Toth, care sufla ca o focă, îl împinse. Malko îl văzu deschizând portiera şi aruncându-şi arma înăuntru. Ungurul se întoarse. Acum, mai mulţi bărbaţi soseau alergând pe şoseaua brusc pustiită. El aruncă ultima grenadă. Asaltanţii se aruncară imediat pe asfalt. Doar unul vru să arunce înapoi grenada căzută la picioarele sale. El se aplecă, o luă de jos, dar imediat fu învăluit într-o jerbă de flăcări.

Mâna îi zbură prin aer ca o minge de tenis, smulsă din încheietura pumnului de explozie, iar el se îndoi din şale, cu abdomenul sfâşiat de schijele din metal încins.

Asta îi dădu răgaz lui Toth ca să se instaleze la volan. El demară cu brutalitate, tăie drumul călcând pe unul dintre răniţi şi dispăru în micuţa stradă ce se afla pe o latură a muzeului. Totul se petrecuse atât de iute, încât Malko nu

mai avusese timp să urce. El aruncă arma acum inutilă şi, încercând să nu alunece în bălţile de sânge, reuşi să fugă către maşina sa. Se aşteptase să o găsească ciuruită de gloanţe, dar era intactă. Motorul funcţiona perfect şi, îndată ce o băgă în viteză, ţâşni spre intersecţia Rakoczi, reuşind să evite maşina poliţiei oprită în mijlocul şoselei.

Ca un automat, el viră la stânga în bulevardul Kossuth, apoi se angaja pe o stradă mai liniştită, continuându-şi drumul printr-un labirint de străduţe pustii, până ce ajunse într-o nouă piaţă.

El îşi continuă drumul în direcţie dreaptă până ce ajunse pe ţărmul Dunării. Poliţia urma să ridice peste tot baraje. Aşa că trebuia să acţioneze repede. Unde oare fugise ungurul? Poate că Szuszi era rănită. Oricum, tânărul era grav rănit. Poliţia avea numărul maşinii lui. Ce avea să facă cu Ilonka? Nu putea să o lase la *Gellert.*

Brusc, îşi aminti de cel ce era responsabil de tot ce se întâmplase. Colonelul Antonov îşi făcuse doar meseria. Era adversarul lor. Ungurii, deasemenea. Dar George Hamilton îl minţise şi, cu sânge rece, îi trimisese pe ceilalţi la o moarte sigură. Chiar dacă asculta de nişte ordine, tot era un mare ticălos. Malko îşi zise că ultimul lucru pe care trebuia să-l facă înainte să părăsească Budapesta, era să-i trimită un glonţ în cap.

Pentru asta avea pistolul primit de la colonelul Antonov. Nu-i mai păsa de consecinţe. Oricum, deja trăsese în unguri şi în agenţii KGB. Era aproape sigur că ucisese sau rănise vreunul. CIA nu avea să ridice un deget în apărarea lui. Era încolţit din toate părţile şi exista o şansă extrem de mică să poată fugi din Ungaria. Dacă filiera arabă ar funcţiona…

Ilonka avea să mai aştepte puţin.

El intră pe Belgrad Rakpart, apoi urcă spre nord. Îndreptându-se către Ambasada americană.

Capitolul XVI.

Lumina scăzută făcea ca atmosfera din birou să fie încă şi mai sinistră.

George Hamilton fixa cu un aer absent sticla de J&B din care golise cam o treime de la începutul după-amiezii. Se simţea cu moralul la pământ şi nici din punct de vedere fizic nu era mai breaz. Alcoolul îl făcea să nu se mai gândească la nimic. Ar fi trebuit să-şi astupe urechile când secretara îl întrebase dacă era acolo pentru *Mr.* Linge... Acum, ceasul cu pendula de pe birou arăta ora patru fără cinci minute şi totul avea să se sfârşească în mai puţin de câteva minute. Biletul său de avion pentru Viena era pus pe birou, dar nu era încă sigur dacă va pleca. Timpul nefavorabil bloca aeroportul din Budapesta. Simţea că nu va avea curaj să petreacă toată seara singur.

Trase spre el un formular pregătit de către secretară şi îl semnă cu o mână sigură. Era cererea sa de mutare. Era hotărât să nu-şi reînnoiască contractul cu Central Intelligence Agency. Avea de gând să părăsească Compania. Chiar dacă ar fi fost obligat să şomeze. Când venise aici, nu bănuise ce treburi murdare va trebui să acopere. El, care era blând ca un mieluşel. Bineînţeles, nu omorâse pe nimeni, nu trăsese nici un singur foc măcar. Minciunile lui însă aveau să cauzeze moartea a mai multor persoane, chiar dacă fuseseră spuse în interesul ţării sale. Ideea era frumoasă, dar numai de la distanţă. El mai înghiţi o duşcă de whisky care îi arse gâtlejul, căci era hotărât să se îmbete criţă... Se ridică şi se uită pe fereastră la steaua roşie înălţată pe sediul Partidului Muncitoresc Ungar. Ea părea să-l sfideze...

George Hamilton era atât de absorbit în gânduri, că abia auzi bătaia din uşă. După apelul telefonic al lui Malko, el dăduse ordin să nu fie deranjat... Cu regret, spuse „Intraţi”. Era Susan, secretara de la biroul Cifru.

— *Sir,* anunţă ea. Un mesaj *„flash-cosmic”* tocmai a sosit de la Viena. Trebuie să sunaţi imediat la centrala de acolo.

Vă caută *Mr.* Ham.

Era vorba de şeful Centralei CIA din Viena.

— Veniţi să vorbiţi de aici, spuse ea, telefonul dumneavoastră poate fi ascultat.

George Hamilton avea chef să vorbească cu Ham, ca de mere pădureţe, dar nu putea să neglijeze o comunicare *„flash-cosmic”.* O urmă pe Susan până în micuţa cameră închisă cu o broască cu cifru, în care se derulau toate transmisiile confidenţiale. Secretara puse în funcţiune aparatura de bruiaj. Astfel, chiar dacă ruşii interceptau comunicările, le-ar fi trebuit trei zile până ce un computer de putere mare ar fi reconstituit conversaţia, iar ruşi nu aveau în dotare un computer de acest calibru.

— Aveţi legătura cu *Mr.* Ham, îl anunţă Susan înainte de a se retrage din birou.

— La telefon, Hamilton, spuse şeful centralei. Despre ce este vorba?

— Opriţi imediat operaţiunea „Shamrock”, se auzi vocea lui David Ham.

George Hamilton rămase mut. „Shamrock” era numele de cod al operaţiunii ce consta în a-l livra ruşilor pe ostaticul lor, ministrul sovietic, peste capul lui Malko Linge, agentul „negru” al CIA, manipulat de către propriii lui şefi. Americanul simţi că nu-şi mai poate controla intestinele şi că i se taie picioarele. Cu un gest automat, se uită la ceas. Era patru şi trei minute. La ora asta, totul fusese consumat.

— Dar este imposibil, Dave, făcu el cu un glas fără vlagă. Operaţiunea este în curs de desfăşurare. Poate că s-a şi încheiat.

— *Holy shit!* înjură interlocutorul său. Trebuie să faci ceva.

— Am ascultat ordinele, protestă slab George Hamilton. Cu toate că nu mi-a plăcut deloc.

*

* *

— Nu este vina dumneavoastră, se grăbi să lămurească lucrurile şeful Centralei din Viena. Ordinul a sosit direct de la Langley. De la însuşi Capucci. Chiar el m-a sunat acum zece minute. Era nebun de furie.

— Ce s-a întâmplat?

— Centrala din Londra a făcut o anchetă în legătură cu moartea lui Ferenszi, îi explică şeful Centralei din Viena. Ştiţi, tipul despre care se spune că ar fi declanşat toată operaţiunea pe contul nostru. Din punct de vedere teoretic, el era mort din cauza unui atac de cord. Dar a fost demontată broasca de la uşă şi examinată la microscop... S-au găsit nişte urme. Uşa a fost deschisă cu un paspartu de către nişte profesionişti.

— Şi ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că „cineva" a venit să-l „sinucidă". Bineînţeles că nu a fost găsită nici o urmă. Există însă multe produse care nu lasă urme. Bineînţeles că nu a avut loc nici o autopsie. Poate să fie plin de adrenalină sau chiar de curara. Oricum, Compania este convinsă că moartea lui nu a fost naturală.

— Fiţi mai explicit, spuse George Hamilton. Omologul său vienez rânji dezamăgit.

— Asta înseamnă că ruşii ne-au tras frumuşel pe sfoară. Ferenszi era manipulat de ei. S-au debarasat de el ca să nu mai poată vorbi şi ca să-l lase pe celălalt fraier să se descurce singur.

— Ce interes au avut ca să monteze toată această lovitură?

— Deocamdată nu ştim încă nimic, mărturisi David Ham. În orice caz, nu merită să-i mai ajutăm ca să-şi recupereze ministrul. Acum avem conştiinţa liniştită. Aşa că, dacă mai aveţi ceva timp, încercaţi să anulaţi operaţiunea. Noi o să ne recuperăm agentul şi o să lăsăm totul baltă. Să se descurce singuri. Puteţi face ceva în acest sens?

— Habar n-am, mărturisi Hamilton. În acest moment, teroriştii şi ministrul sechestrat trebuie că se află deja în mâna KGB-ului sau sunt morţi. Cât despre agentul nostru, nu ştiu ce soartă o fi avut. Nu i-am spus adevărul.

Doar fusese un *understatement.*

— Faceţi totuşi ceva! urlă în telefon David Ham. Şi dacă este prea târziu, trimiteţi o declaraţie solemnă de protest. Să-şi ia angajamentul că nu-i vor judeca pe aceşti tipi cu prea mare severitate. Altfel, Preşedintele va fi foc de

supărare...

— Dar KGB-ul de aici?

— Cu siguranţă că nu este la curent cu cele întâmplate.

— Voi vedea ce se mai poate face.

George Hamilton puse telefonul în furcă, simţindu-se deodată perfect treaz. Îşi luă haina din birou şi coborî scara într-o stare de mare agitaţie. Simţea că-i ia foc creierul. Primul lucru de făcut era să meargă la locul întâlnirii. După aceea, dacă ar fi fost prea târziu, la sediul Serviciilor maghiare. Sau la Ambasada URSS ca să-l întâlnească pe colonelul Antonov. Şi să încerce să negocieze cu el...

Inima îi bătea nebuneşte când urcă la volanul Buickului său. În clipa în care demară, auzi în spate un sunet de claxon şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Simţi atunci cum un uriaş val de bucurie îi inundă sufletul. Era maşina agentului lor. Cel puţin acesta era salvat. Americanul sări cât putu de repede din maşină şi se repezi la vehiculul care tocmai se oprise în spatele maşinii sale.

Şoferul celeilalte maşini coborî geamul. George Hamilton avu timp să vadă doi ochi aurii, striaţi cu vinişoare verzi şi lipsiţi aproape total de orice expresie, de parcă ar fi fost acoperiţi de o peliculă de gheaţă. Apoi o voce tăioasă îi izbi auzul.

— Vă duceţi să vă primiţi recompensa, *Mr.* Hamilton?

George Hamilton nu avu timp să răspundă. El văzu braţul drept al lui Malko întins către el, ţinând un revolver automat, într-o fracţiune de secundă, avea să moară. Se auzi o explozie asurzitoare, iar el se dădu instinctiv înapoi.

*

* *

Malko apăsă pe trăgaciul revolverului Mauser fără nici un fel de remuşcări. Cineva trebuia să plătească. George Hamilton îl minţise de mai multe ori, în deplină cunoştinţă de cauză asupra consecinţelor minciunilor sale. Nu ar fi fost decât un mort în plus. Detonaţia îi asurzi, cu mult mai mult decât era normal. Avu impresia că braţul drept îi este smuls. Îşi privi mâna, mirat că o mai vede întreagă. Nu simţea nimic. Dimpotrivă, Mauserul părea ca demontat. Nu mai avea nici culasă şi nici ţeava!

George Hamilton, aflat de cealaltă parte a portierei, îl privea năuc.

Malko realiză brusc că glonţul explodase pe ţeava armei, proiectând culasa înapoi. Dacă ar fi ţinut arma în mod normal, adică direct în faţă, acea culasă l-ar fi izbit în plin piept sau în faţă, omorându-l, sau rănindu-l grav... El se întoarse şi văzu că bancheta de lângă el era grav sfâşiată. Acolo se înfundaseră schijele armei...

Revăzu cu ochii minţii zâmbetul colonelului KGB din clipa în care-i dăruise Mauserul. Dacă Malko l-ar fi folosit împotriva lui, s-ar fi sinucis. Era vorba de o lovitură extrem de vicioasă. Mâna sa îşi revenise din amorţeală dar îl durea cumplit. Mirosul puternic de cordită arsă îi ardea nările. Aruncă în maşină ceea ce mai rămăsese din revolver. Degetele începuseră să i se umfle.

George Hamilton. Transformat în stană de piatră, spuse bâlbâindu-se:

— Dar ce v-a apucat? Ce s-a întâmplat? Aţi înnebunit?

În culmea furiei, Malko sări din maşină şi-l îmbrânci pe american pe trotuarul din faţa ambasadei.

— Nu, nu sunt nebun şi chiar am vrut să vă zbor creierii. Regret din inimă că arma a fost sabotată. Altfel nu aţi mai fi avut capul pe umeri... Veniţi, n-are sens să ne oprim aici. Precis că detonaţia a fost auzită.

George Hamilton se lăsă condus. Scărpinându-se în barbă, se simţea depăşit de evenimente şi nu reuşea încă să realizeze faptul că tocmai scăpase de la moarte. Abia când se văzu lângă ascensor, spuse cu o voce slabă:

— Tocmai veneam să vă caut. Operaţiunea a fost decomandată. Nu mai trebuie să-i predăm pe disidenţi ruşilor. Washingtonul a... Ruşii ne-au tras pe sfoară... Am primit de la Viena ordin ca să...

Acum era rândul lu Malko să nu mai înţeleagă nimic. Aşadar, ruşii se puseseră de acord cu americanii ca să-l prindă şi să-l predea pe Janos Toth KGB-ului. Nu se înşelase. Dar de ce îşi schimbaseră hotărârea? El îl împinse pe şeful Centralei CIA în ascensor şi închise uşa.

— Acum este prea târziu. Trebuia să vă treziţi cu o oră mai devreme.

— Au fost luaţi de agenţii KGB?

— Nu ştiu, spuse Malko. Poate că sunt răniţi sau morţi, poate că au reuşit să fugă. Cât despre mine, ştiu că am tras şi în agenţii KGB sau MVA şi că i-am nimerit pe mulţi dintre ei. Este inutil să mai adaug că acum nu mai sunt *persona grata.* Există riscul de a rămâne pe timp nelimitat în această ambasadă.

Cardinalul Mindszenty rămăsese acolo cincisprezece ani bunicei.

George Hamilton asculta vorbele lui Malko, îngrozit de-a binelea. Lucrurile stăteau şi mai prost decât îşi închipuise. Acum toată lumea va fi furioasă. Disidenţii, ruşii, ungurii şi americanii. Halal succes, într-adevăr! El îşi aduse aminte de deviza secretă a celor din CIA*: „Cover your ass*[23]*".* Acum era momentul să o pună în practică.

— Eu nu am nici o vină, am ascultat doar de ordinele primite, spuse el.

— Este exact ce a afirmat şi Herman Goring la procesul de la Nurenberg şi tot a fost spânzurat, zise Malko sarcastic.

Hamilton păru să nu aprecieze această comparaţie. Cei doi urcară în birou şi, imediat, Susan telefona la Viena. Când obţinu legătura, George Hamilton dădu un raport complet asupra situaţiei.

Şeful Centralei din Viena păru mai degrabă uşurat.

— Prinţul Malko este acolo? Bine, acesta-i lucrul principal. Nu trebuie să ne mai ocupăm de restul. O să aranjăm noi cumva cu KGB-ul. La urma urmelor, doar ei au pus la cale această afacere murdară. Opriţi-l pe prinţ la ambasadă până la noi ordine. Nu vrem să i se întâmple ceva. Iar ceilalţi n-au decât să se descurce între ei. Oricum, doar nu vom aduce la noi un ministru sovietic. De când cu evenimentele din Teheran... m-am săturat până-n gât de poveştile astea cu ostatici. Aţi înţeles?

— Am înţeles, spuse Hamilton cu o uşurare imensă în glas. El închise telefonul şi-i transmise lui Malko mesajul primit.

Răpirea ministrului sovietic de către un grup de disidenţi unguri nu era treaba lor. Atât timp cât nu americanii erau

[23] CYA: Asigură-ţi spatele (n.t.).

responsabili de treaba asta. Desigur că CIA avea toată simpatia pentru cei care reuşiseră să ducă la capăt o acţiune atât de grea, însă nu aveau nici un motiv să şi-o manifeste pe faţă.

Prinţul Malko putea să aibă încredere în Centrala de la Viena, care îl va ajuta să plece cât mai repede din Ungaria. Era doar o chestiune de negociere.

— Acum sunteţi mulţumit? îl întrebă George Hamilton, care simţea cu norii s-au mai împrăştiat.

— Nu, făcu rece Malko.

— De ce? Din cauză că va trebui să mai staţi puţin la noi? O să aveţi cărţi de citit şi cu siguranţă că nu va dura prea mult. Aici sunteţi doar între prieteni.

— Mă lipsesc bucuros de aşa prieteni, răspunse Malko fără nici un fel de menajament. Eu mă simt angajat faţă de Janos Toth. Din cauza voastră l-am minţit şi acum nu vreau să-l abandonez.

Nu vru să-i mai pomenească de femeia care îl aştepta şi acum în camera 707 a hotelului *Gellert.* Chiar şi fără ea, ar fi reacţionat în acelaşi mod.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko întinse mâna stângă. Dreapta, paralizată de durere, era deja umflată până la încheietura mâinii.

— Daţi-mi cheile maşinii dumneavoastră şi o armă care să funcţioneze. Voi încerca să-i găsesc şi să-i scot din această ţară. Chiar şi fără ajutorul dumneavoastră.

Capitolul XVII.

George Hamilton îl privea pe Malko ca şi cum acesta ar fi debitat o obscenitate îngrozitoare. Ziua asta era cu adevărat teribilă! El se lăsă să cadă în fotoliu şi îşi trecu nervos mâna prin păr. Se jură în sinea lui să părăsească CIA cât mai curând posibil. Ochii aurii străbătuţi de firişoare verzi îl fixau cu o putere de fascinaţie incredibilă. Parcă era o cobră care îşi paralizează prada. El era iepuraşul... îşi dădu seama că mâinile îi tremurau. Acest om ar fi putut să-l ucidă. Un singur gând îl obseda acum; să scape. Dar în punctul în care se afla...

Malko repetă cu o voce glacială:

— Unde sunt cheile?

— Sunt în maşină, se bâlbâi americanul cu o voce abia auzită. Dar, pentru numele lui Dumnezeu...

— Mai am nevoie şi de o armă.

George Hamilton clătină din cap.

— Nu am nici una. Doar puşcaşii marini sunt înarmaţi, dar ei nu ne-ar da.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Malko înconjură biroul şi începu să tragă de toate sertarele. Nu găsi însă nimic. Americanul îl privea stupefiat. Malko se lovi în braţ de colţul unui dulap şi scoase un ţipăt de durere. Acum nu mai putea să-şi mişte nici un deget şi mâna îl durea chiar şi la simpla ei atingere.

— Sunteţi nebun de legat, şopti Hamilton. Ar trebui să vă îngrijiţi.

Malko se scutură. I se învârtea capul şi durerea îi provoca o stare de vomă.

— Mai trebuie să faceţi ceva pentru mine, zise el. Trimiteţi imediat un telex la Langley, la Divizia Operaţiuni, în atenţia lui David Wise, *Deputy Director.* Faceţi un raport al situaţiei, în cazul în care el nu este la curent. Precizaţi că eu îmi voi continua misiunea şi că am intenţia să-i scot din ţară pe Janos Toth, pe complicii săi şi poate pe ministrul sovietic. Asta pentru că m-am angajat faţă de ei să fac

acest lucru. Şi mai există o persoană care m-a ajutat şi care îşi va pierde viaţa în cazul în care eu îmi iau tălpăşiţa. David Wise mă cunoaşte perfect şi mă va înţelege. Nu ştiu dacă am sorţi de izbândă. Trimiteţi telexul şi întrebaţi-l dacă sunteţi autorizat să mă ajutaţi. Vă voi suna mai târziu să-mi comunicaţi rezultatul.

— Sunteţi complet nebun, făcu americanul cu o voce slabă. O să vă vâneze ca pe un iepure... încotro mergeţi?

— Habar n-am, mărturisi Malko.

El traversă biroul, ieşi trântind uşa în urma lui şi se repezi pe scări în jos. Era atât de furios, încât nu mai judeca. Îi părea doar rău că nu are o armă. Mâna dreaptă nu îl mai asculta deloc. Era umflată şi îl durea îngrozitor.

Buickul lui George Hamilton era parcat în faţa ambasadei. Malko se strecură la volan. Zgomotul motorului de mare putere îl mai linişti puţin. Cel puţin, placa de înmatriculare CD îl va feri de controalele de rutină... El ocoli piaţa, apoi vira la dreapta pe strada Arany. Ce se afla pe ţărmul Dunării. În primul rând, avea să o recupereze pe Ilonka: Tânăra unguroaică trebuia să fie moartă de frică şi Malko nu putea să-i telefoneze. Doar ea ar mai fi putut fi în stare să-l găsească pe Janos Toth, dacă acest lucru era posibil.

Pătrunzând în circulaţia de pe Jozsef-Attila, el îşi spuse că KGB-ul trebuia să fie deja pe urmele sale. Colonelul Antonov nu putea să stea cu mâinile în sân.

*

* *

— Intraţi, strigă Mate Balăzs.

Silueta masivă a colonelului Antonov apăru în cadrul uşii. Rusul căzu pe unul din scaune, care scârţâi sub povara lui. Îşi îndepărtă cu mâna şuviţa de păr care îi căzuse pe fruntea îngustă. Şeful Serviciilor maghiare îl privea un amestec de ură şi dispreţ. Din cauza acestui imbecil, situaţia era acum disperată. Rusul îşi pierduse toată trufia.

— Doi dintre oamenii mei sunt morţi, spuse el. Alţi trei sunt grav răniţi. Unul are în cap un glonţ care nu poate fi extras.

Mate Balăzs ridică din umeri.

— Sunt dezolat, colonele, dar nu-mi asum nici o responsabilitate pentru acest incident. Dumneavoastră aţi decis să acţionaţi de unul singur împreună cu americanii, iar aceştia v-au tras pe sfoară. Dacă oamenii mei care cunosc bine oraşul ar fi montat operaţiunea de urmărire, nu i-ar fi lăsat pe vinovaţi să le scape din ochi. Noi dispuneam de posibilitatea de a-i prinde pe toţi vii. Avem grenade care orbesc... Având în vedere gravitatea situaţiei de faţă. Am făcut deja un raport către Janos Kadar, în legătură cu ultimele evenimente.

— I-aţi găsit? întrebă colonelul, însufleţit de speranţă.

Era ora şapte şi el venea direct de la biroul său, unde agitaţia era maximă. Generalul Rotov îl prevenise că dacă nu-i găsea pe fugari, putea să-şi ia adio de la cariera sa în KGB.

— Nu, nu am găsit nici măcar o urmă, zise Mate Balăzs. Potrivit spuselor martorilor, au un om rănit grav şi maşina lor este ciuruită de gloanţe. N-am putut să dăm însă de urma ei. După cum au reuşit să se facă nevăzuţi, presupun că au o ascunzătoare sigură. Dar s-ar putea să aibă nevoie de un doctor...

— Ce ştiţi despre agentul americanilor?

— Credem că s-a refugiat la Ambasada americană. Maşina lui este parcată acolo. Nu cred că este atât de dement încât să-i ardă de o plimbare prin oraş, căci l-am aresta imediat.

Ochii colonelului aruncau scântei.

— Dacă puneţi mâna pe el. Vă ordon să mă anunţaţi imediat. Voi face ca să fie imediat extrădat Uniunii Sovietice pentru crimele comise. A tras în oamenii mei.

Ungurul ridică iar din umeri.

— Ar fi mai nimerit să-i găsim mai întâi pe ceilalţi. Mă îngrijorează mult soarta ministrului Suslov. Poate că s-au hotărât să-l lichideze imediat după acest eveniment. Ar fi fost mai bine dacă l-am fi găsit mai devreme... Acum trecem prin sită toată Budapesta. Unde pot să vă găsesc?

— Mă întorc la birou. Trebuie să fac un raport pentru superiorii mei.

Mate Balăzs reuşi să rămână indiferent. Avea să scape în

curând de colonelul Antonov. Sovieticii nu iertau niciodată acest gen de eşec.

— Atunci vă doresc mult noroc, îi zise el.

Colonelul Antonov ieşi din birou, adus de spate. Nu îşi făcea nici un fel de iluzii. „Organele" de securitate nu-l vor ierta că i-a lăsat să-i scape printre degete pe agentul americanilor şi pe terorişti. Brusc, se gândi dacă nu ar fi mai bine pentru el să o şteargă în Vest. Cunoştea destule lucruri ca să fie suficient de interesant în ochii unui serviciu occidental... El se urcă în maşină gândindu-se la acest lucru.

Mate Balăzs observa Mercedesul de la fereastră. Îndată ce îl văzu că dispare, se întoarse la biroul său şi apăsă pe butonul soneriei. Gyula, adjunctul său, îşi făcu apariţia.

— Ai vreo noutate?

— Nu, *Balăzs Elvtars,* spuse simplu adjunctul. În afară de o poveste amuzantă, nu am nimic nou. Micuţa prietenă a lui Halpern Ferenc a dispărut şi el ne cere să o căutăm. Este convins că se ascunde în oraş împreună cu amantul ei. Tipul vrea să o omoare...

Ferenc Halpern era şeful de cabinet al ministrului de Interne. Era un tip sangvin, gelos ca un cazac. Mate Balăzs părea că nu-şi crede urechilor.

— S-o găseşti imediat, Gyula, zise el. Pune toţi oamenii de care dispui să o caute...

Gyula Rakos se uită la şeful său ca la un nebun... Acesta nu avea obiceiul să-şi folosească agenţii doar pentru că să-i facă plăcere unui „apa*ratcik".* Văzându-i stupoarea, Mate Balăzs adăugă:

— Există un element pe care îl ignori, Gyula. Şi anume, că agentul americanilor o cunoaşte foarte bine pe femeiuşcă asta. Au fost văzuţi împreună de mai multe ori. Am aflat că a fost amanta lui în Vest...

Mate Balăzs se opri. Totul se potrivea. Era exact pista de care avea nevoie. Lucrul acesta explica uşurinţa cu care agentul CIA se descurcase în Budapesta.

— Trebuie să o găseşti cu orice preţ, repetă el. Cercetaţi printre oamenii din anturajul ei: personalul, oamenii de la locul de muncă, orice. Controlaţi toate magazinele şi toate

locurile unde obişnuia să meargă.

— Am plecat, zise Gyula Rakos.

El ieşi din birou, iar Mate Balăzs îşi umplu pipa într-o stare de mare surescitare. Dacă reuşea să-i prindă pe fugari şi să-i ducă pe tavă la Moscova, victoria lui asupra colonelului Antonov ar fi fost totală. Iar ruşii nu ar mai fi avut nici un motiv ca să strângă laţul în jurul Ungariei.

*

* *

Malko trecuse deja de două ori prin faţa hotelului *Gellert* încercând să depisteze o eventuală urmărire. Nu văzu nici o maşină suspectă, dar putea fi cineva ascuns în hol. Îi era imposibil să o prevină pe Ilonka. Trebuia să meargă la ea. El parcă maşina la o extremitate a parchingului şi intră în hotel. În fiecare secundă, se aştepta ca cineva să-i pună o mână pe umăr. Abia în ascensor respiră mai uşurat. Culoarul de la etajul şapte era pustiu. Se îndreptă repede către camera cu numărul 707 şi bătu la uşă, cu inima bătând puternic. Linişte. Bătu din nou şi simţi o prezenţă în spatele uşii. Cu gura lipită de uşă, el spuse în şoaptă:

— Ilonka, sunt eu, Malko.

Imediat uşa se deschise şi Ilonka Ungvar i se aruncă în braţe plângând. Era aproape de nerecunoscut, cu părul strâns într-un coc, cu faţa trasă şi cu cearcăne negre în jurul ochilor.

— Tocmai mă pregăteam să plec, murmură ea. Credeam că ai murit.

Geanta ei era pregătită lângă ieşire. Malko îi povesti pe scurt ce se întâmplase, Ilonka îl asculta îngrozită.

— Unde au plecat oare? întrebă el.

— Nu ştiu, făcu Ilonka. Nu ştiu nimic despre acest Toth. Trebuie să mă gândesc. Mai are şi alte persoane cu el. Szuszi nu poate să se întoarcă la ea acasă. O, nu ştiu ce să zic... De astă dată, mă tem că nu pot să te ajut. Mi-e frică.

Malko se aşeză. Mâna îl durea din ce în ce mai mult, provocându-i o senzaţie de leşin. Dacă KGB nu sosise încă aici, însemna că ascunzătoarea era încă bună. Cel puţin pentru moment. Nu avea nici un sens să pornească la întâmplare prin Budapesta. Putea fi oprit de vreun baraj.

— Să ne gândim puţin, zise el. Cunoşti vreun doctor care să vină să-mi vadă braţul şi să-mi calmeze puţin durerile?

— Cred că da.

Ea se repezi la telefon, ceru o linie şi urmă o lungă conversaţie în ungureşte. După ce puse telefonul în furcă, ea spuse radioasă:

— Într-o jumătate de oră, doctorul va fi aici. Până atunci, odihneşte-te puţin.

El se lăsă condus până la pat şi se lungi în el. Afară, furtuna se înteţise. Malko se gândi la Janos Toth, care probabil că rătăcea încă prin Budapesta dacă nu cumva căzuse în mâinile urmăritorilor săi. Şi toate astea, din cauza prostiei sale. În picioare lângă pat, Ilonka îl privea cu tandreţe.

— Sunt sigură că lucrurile se vor aranja, zise ea. Avea într-adevăr un moral de fier.

— În primul rând, aveţi nevoie de odihnă. Iar mâine vă voi face o a doua injecţie, zise doctorul. Sunt sigur că nu aveţi nimic rupt, deşi nu ar strica să faceţi o radiografie imediat cum veţi avea posibilitatea.

Malko îşi privi braţul bandajat. Graţie xilocainei, nu mai simţea nici o durere. Prietenul Ilonkăi, un bătrân medic generalist, nu-i pusese nici o întrebare. Se mulţumise să-i pipăie oasele şi articulaţiile ca să vadă cât de mari sunt prejudiciile. Nu vru să primească nici un ban. El îi zâmbi lui Malko.

— Aţi avut noroc că m-aţi găsit. Trebuia să plec la Sofia, la un congres, dar nu am putut. Aeroportul este închis din cauza timpului nefavorabil.

Malko tresări.

— Sunteţi sigur de asta?

— Absolut sigur, confirmă medicul. Am telefonat înainte de a veni aici. Nu există nici o şansă ca să fie deschis până mâine dimineaţă.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Ilonka îl conduse pe doctor până la uşă. Cele două ore de odihnă o făcuseră să se simtă ceva mai bine. Malko se uita la ea cu ochi strălucitori.

— Ştiu acum unde ne putem adăposti. Îi spuse el.

— Unde?

— În apartamentul de pe Otober-6 Utka. Dacă nu aterizează nici un avion, înseamnă că nu există riscul ca proprietăreasa să se întoarcă în seara asta. Dimpotrivă, poate că Janos Toth a avut aceeaşi idee… Să mergem.

El se felicită că nu-i dezvăluise lui George Hamilton adresa unde se ascundea Janos Toth.

*

* *

Malko şi Ilonka Ungvar se amestecaseră în mulţimea aflată în hol. În parching nu era nimeni. Ajunseseră aproape la Buick, când o voce de femeie se auzi în spatele lor.

— *Nagysagos asszony!*[24]

Ei se răsuciră deodată. O femeie alerga după ei.

— Dar este Sonia, exclamă Ilonka. Ce caută aici?

Malko simţi ca un duş îngheţat. Cu toată agitaţia, uitase de cameristă.

— Veniţi repede! strigă el.

O trase către maşină. Plângând, Sonia se urcă lângă stăpâna ei. Printre sughiţuri, spunea ceva ce Malko nu putea înţelege.

— A venit poliţia, îi traduse Ilonka. Au interogat-o ca să afle unde sunt. Dar ea s-a jurat că nu ştie nimic. S-a speriat groaznic. Au ameninţat-o cu puşcăria!

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă Malko deschizând portiera maşinii.

— Au lăsat-o să plece. Ea a vrut să mă prevină imediat.

— Dumnezeule! Înseamnă că ne-au dat de urmă.

Era o şmecherie veche de când lumea. Ilonka înţelese. Strigă ceva subretei sale care rămase în mijlocul parcării, plângând cu lacrimi amare.

Malko demară cu brutalitate, parcurse zece metri şi se trezi nas în nas cu un Fiat cenuşiu cu patru bărbaţi la bord. Era inutil să se întrebe cine erau şi ce căutau acolo îi era imposibil să dea înapoi, căci veneau din urmă alte maşini. Deasemenea era imposibil să fugă pe jos.

Într-o fracţiune de secundă, Malko băgă maşina în marşarier şi parcurse zece metri. Apoi îşi luă avânt şi ţâşni

[24] Ce bine că vă văd, stăpână! (n.a.).

înainte cu toată viteza. Cu mâinile încleştate de volan, el viză parte din faţă a maşinii poliţiei şi o izbi cu treizeci de kilometri la oră, într-un zgomot asurzitor de tăblărie. Greaua bară de protecţie a Buickului îi proteja perfect calandrul. El intră ca în mămăligă în botul Fiatului, sfărâmându-l şi proiectând biata maşină la mai mulţi metri în spate. Fu ceva în genul efectului „bilei de biliard”. Cam ameţit din pricina şocului, Malko vru să accelereze, motorul mugi, dar maşina nu se mişcă din loc. O sudoare îngheţată începu să-i inunde spinarea. Dacă cutia de viteze era spartă, erau pierduţi. Ilonka ţipă. Maşina poliţiei fusese proiectată în zid, dar nimeni nu ieşea din ea. Malko îşi dădu seama la timp că, din cauza şocului, maşina ieşise din viteză. El o băgă din nou în viteză şi porni, îndreptându-se către Muegyetem Rakpart, marea arteră ce se întindea de-a lungul Dunării. În timp ce se îndepărta, reuşise să zărească un bărbat ce agita o armă şi un altul care încerca să se dea jos din maşina avariată.

Trei sute de metri mai departe, el se angaja în direcţia Budei, pierzându-se în traficul de pe Ferenk-Korut. Ilonka plângea, cu faţa îngropată în mâini. Malko îi mângâie ceafa cu mâna rănită şi amorţită.

— Nu-i nimic, am reuşit să scăpăm.

El avea un răgaz extrem de mic. Acum, ungurii ştiau în ce maşină se află, aşa că era nevoit să o abandoneze cât mai curând posibil. Cercul se strângea din ce în ce mai mult în jurul său. O clipă se simţi ispitit să-l abandoneze pe Janos Toth şi să aleagă soluţia cea mai uşoară. Adică să se întoarcă la ambasadă. Dar cunoştea birocraţia americană. Tânăra femeie nu făcea parte din nici un fel de serviciu. Niciodată CIA nu va accepta să o ajute să iasă din ţară. În Vietnam, CIA îşi lăsase baltă propriii ei agenţi.

Chiar în cazul în care nu îl regăsea pe Janos Toth, putea să mai reziste până a doua zi. Atunci putea să se întâlnească cu palestinianul şi să încerce să-i folosească filiera. Cu condiţia ca ziariştii să nu scoată un cuvânt despre incidentul petrecut.

Vremea era oribilă. O ploaie torenţială întuneca zările, inundând parbrizul. Norii negrii făceau ca vizibilitatea să fie destul de redusă, dar asta era în avantajul lui Malko.

— Ce ne facem dacă nu găsim pe nimeni acolo? întrebă deodată Ilonka.

— O să reuşim noi cumva să pătrundem înăuntru, zise Malko. Trebuie însă să lăsăm maşina mai departe, ca să nu ne repereze cineva.

— Nu, făcu Ilonka. Mai bine s-o lăsăm în faţa Ambasadei americane. Vor crede că te-ai întors acolo.

— S-ar putea ca locul să fie supravegheat, în cele din urmă, se deciseră să lase maşina în Aradi Utca, o străduţă liniştită din cartierul rezidenţial. Apoi porniră mergând pe jos pe Nepkoztarsasag. Nu se vedea nici un pieton, iar ploaia se înteţise şi mai mult. Cei doi urcară încovoiaţi trista străduţă Oktober-Utca şi intrară în clădirea de la numărul 26. În curte erau parcate câteva maşini. Nici una nu era a lui Janos Toth…

Malko începu să urce scările. Cu fiecare treaptă, simţea cum teama îl cuprinde din ce în ce mai tare. Oare ce îl aştepta acolo, sus? Dacă KGB-ul reuşise să găsească apartamentul şi le întinsese o cursă? Chiar dacă Janos Toth avusese aceeaşi idee ca şi el. Cu siguranţă că nu mai nutrea aceleaşi sentimente faţă de persoana lui…

Erau acum pe palier. Galeria exterioară ce făcea ocolul imobilului era pustie. Din spatele unor ferestre se putea vedea lumină, dar apartamentul teroriştilor părea scufundat în întuneric. Aşadar, stăpâna nu se întorsese încă.

— Aşteaptă-mă aici, zise Malko. Dacă păţesc ceva, salvează-te şi cere azil la Ambasada Statelor Unite.

Ei se îmbrăţişară repede, apoi Malko pătrunse în galerie.

Apoi bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns. Atunci el se aplecă spre fereastră, încercând să privească în interior. Putea fi observat dinăuntru. Lovi uşor geamul ca să-i probeze rezistenţa. Tocmai voia să-l spargă, când un scârţâit îl făcu să se întoarcă.

Uşa se deschisese. Janos Toth stătea în prag, îndreptând un ditamai revolverul către el. Nu avea ochelarii puşi, iar ochii săi albaştri de miop îi dădeau un aer insolit.

Malko rămase nemişcat. Îşi dădea seama că în faţa sa avea un om nebun.

Capitolul XVIII.

— *Szervusz!* făcu ungurul. Nu vă mai aşteptam…

Glasul îi era încărcat cu ironie, dar ochii lui albaştri aveau o strălucire periculoasă. Malko simţi că Janos Toth era într-o stare în care putea să fie capabil de orice. Risca să se lase omorât de un om pe care venise să-l salveze. Înfruntarea dintre ei se prelungea. Ea fu întreruptă de sosirea Ilonkăi Ungvar. Privirea ungurului se aţinti asupra ei.

— Nu mai lipsesc decât prietenii dumneavoastră din KGB, zise el. Unde sunt? Sau aşteaptă jos?

— Nu vorbiţi prostii, zise Malko. Suntem şi aşa destul de tracasaţi. M-am gândit că aţi avut aceeaşi idee ca şi noi. Din cauza timpului nefavorabil…

— Avem puţin noroc, oftă ungurul. Avionul de la Moscova nu va putea sosi decât mâine. Dar asta nu va schimba mare lucru.

— Poate că… începu să spună Malko.

— Intraţi, ordonă Toth cu o voce uscată. Ne-aţi trădat de două ori, dar nu veţi mai reuşi şi a treia oară, vă asigur de acest lucru…

Malko şi Ilonka intrară în apartament. Imediat, ungurul încuie uşa după ei. Înăuntru domnea o căldură înăbuşitoare ce contrasta puternic cu frigul de afară.

Janos Toth, fără să dea drumul revolverului, îi împinse în camera cea mai mare. Szuszi Sibrik fuma pe un scaun în faţa mesei pe care era aşezată o puşcă mitralieră şi mai multe încărcătoare, Ilonka Ungvar o interpelă în ungureşte, dar ea îi răspunse printr-o frază scurtă şi tăioasă.

— Unde este tânărul de la volan? întrebă Malko.

— Este mort, făcu Toth.

— Dar ministrul?

— El este aici.

Ungurul dădu o draperie la o parte şi lăsă să se vadă o cămăruţă plină cu instrumente muzicale. Un bărbat era întins pe o pătură, chiar pe podea. Avea faţa cenuşie şi ochii închişi. Malko crezu că este mort. Era Valeri Ilici Suslov,

ministrul de Interne al Uniunii Sovietice.

— Este rănit?

— Este pe moarte, spuse simplu Janos Toth. Desfaceţi-i paltonul.

Malko îngenunche şi desfăcu paltonul rusului. Un miros fad de sânge îi izbi nările. Pântecele bărbatului era ca un burete însângerat. Între pantalon şi piele era un prosop împăturit, înmuiat în sânge.

— Cum s-a întâmplat?

— Ticăloşii au tras în maşină, explică Janos Toth. El se afla în portbagaj şi a fost nimerit de mai multe gloanţe.

— Dar cum de aţi putut să-l aduceţi până aici sus?

— Nu ştiu, mărturisi ungurul. Am tras maşina chiar la intrare. Atunci încă mai putea să meargă. L-am ajutat eu şi Szuszi. Apoi ea s-a dus să parcheze maşina mai departe de aici. Cu cadavrul lui Nagy înăuntru. El a murit aproape imediat.

— Rusul va muri dacă nu este dus la un spital, remarcă Malko. De ce nu-l lăsaţi undeva?

Prezenţa ministrului sovietic nu putea decât să le agraveze situaţia. În plus, dacă ruşii îl găseau, ar mai fi slăbit puţin cercetările. Janos Toth îl scoase din cămăruţă cu o expresie furioasă.

— Niciodată! zise el. Nu le voi face bucuria asta. Oricum, nu mai am nici o speranţă. Mâine, va sosi mătuşa lui Nagy, care ne va denunţa imediat, dar voi avea grijă să-mi vând foarte scump pielea… Mai am încă destule arme şi muniţii, datorită prietenului meu Ferenszi. Probabil că este mândru de mine acolo unde se află acum.

— Prietenul dumneavoastră Ferenszi era un agent dublu, zise Malko, profitând de ocazie. V-a manipulat ca să acţionaţi cum au vrut sovieticii. A fost asasinat de ei ca să nu descoperiţi adevărul.

Ochii albaştri ai lui Janos Toth aruncau fulgere. El îndreptă arma către Malko şi strigă:

— Asta-i o minciună sfruntată! Ferenszi Benedek era un patriot adevărat. Ticăloşii din CIA l-au trădat. Poate că tot ei l-au şi ucis. Ce motiv ar fi avut ruşii să-şi răpească propriul ministru? Credeţi că cei din KGB doar se prefac că mă

caută? Chipul îi era schimonosit de ură.

— V-aţi întors aici căci doriţi să mă trădaţi! Sunteţi un nemernic vândut ruşilor!

Ungurul făcuse spume la gură. Malko se afurisi că vorbise. Toth îi înfigea cu brutalitate pistolul în gât.

— La pământ sau vă ucid! Repede!

Malko trebui să se supună. În starea în care se afla, ungurul ar fi fost capabil să-l ucidă pe loc. Szuszi Sibrik se apropie de ei. El nu văzu venind lovitura bastonului de cauciuc dur, un *„gummy”.* Lovit la baza urechii drepte, Malko simţi o lumină orbitoare, auzi ţipătul scos de Ilonka şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Căldura sufocantă îl trezi pe Malko din leşin. Se simţea ca un pui pus într-un cuptor. Deschise ochii şi văzu că se află în camera ce mare, direct pe podeaua goală, în apropiere de enorma sobă din faianţă albastră, care se înălţa până la plafon. Avea mâinile şi picioarele legate cu un fir de nailon care îi pătrundea în carne.

Uşa se deschise şi în prag îşi făcu apariţia Janos Toth, numai în cămaşă, cu mânecile suflecate, cu pistolul băgat la brâu, şchiopătând din cauza protezei.

— Ce v-a apucat? îl întrebă Malko. Dezlegaţi-mă! V-am spus adevărul. Ferenszi Benedek era un trădător şi…

— Trădător sunteţi dumneavoastră, îl întrerupse ungurul. Nu ştii cum să terminaţi mai repede.

— Întrebaţi-o şi pe Ilonka, ea…

— Ungvar Ilonka este o femeie îndrăgostită, de aceea crede tot ce îi spuneţi. MVA se preface că vă caută, dar eu am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat astăzi. Ruşii nu au tras deloc în dumneavoastră în faţa muzeului. Pentru că eraţi unul de-ai lor…

— Nu-i adevărat!

Janos Toth înălţă din umeri. Vocea sa reflecta o stare de excitaţie cu greu ascunsă şi asta îl alarmă pe Malko.

— Oricum, nimic nu mai are importanţă, continuă ungurul. Mâine va trebui să părăsesc acest apartament… Nu ştiu dacă voi putea să ies din Ungaria, dar înainte de

asta vreau să-mi reglez toate socotelile.

— Ce veţi face cu maşina?

— Este închiriată şi plătită în avans. Acum este abandonată departe de aici.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu ministrul şi cu mine? Şi unde este acum Ilonka?

— Am încuiat-o în camera de alături, care nu are ferestre, spuse Janos. Când voi fi gata de plecare, o să-i dau drumul. Se va descurca ea cumva ca să plece în Vest. Oricum, nu mai poate rămâne aici. Din cauza amantului ei şi a dumneavoastră.

— Cum rămâne cu Suslov şi cu mine?

— Vă voi ucide pe amândoi, zise cu simplitate ungurul, întotdeauna am spus că-l voi ucide pe ministrul de Interne dacă americanii nu-l vor lua. Cât despre dumneavoastră, doar ştiţi că v-am prevenit de la început. Vă meritaţi moartea cu prisosinţă...

*

* *

Malko încercă să întâlnească privirea ochilor albaştri, ascunşi în spatele lentilelor groase. Ungurul nu glumea. El se apropie de soba imensă şi deschise portiţa. În cameră pufni un val de căldură.

— Dacă ministrul moare, zise brusc Toth, am de gând să-i ard cadavrul în soba asta. Aşa, nimeni nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu el. Sovieticii vor crede că l-aţi recuperat...

El izbucni într-un hohot de râs dement. Malko nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt. Ungurul îşi pierduse minţile. Se afla în mâinile unui nebun periculos. Asta era tot ce-i mai lipsea acum!

Ungurul traversă încăperea şi intră în cămăruţa în care agoniza rusul. Când rămase singur, Malko încercă să-şi desfacă legăturile, dar Toth folosise corzi de pian foarte tari, care îi intraseră deja în carne. Îi fu imposibil să facă ceva.

Peste câteva minute, ungurul ieşi de după cortină. Îl târa de subsuori pe Valeri Ilici Suslov. El se opri lângă Malko şi spuse:

— E mort. Nu mai trebuie să-l execut eu.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Vreau să-l tai bucăţele şi să-l ard, făcu liniştit Janos Toth. Numai aşa voi putea să-l bag în sobă. În tinereţe am fost măcelar, aşa că ştiu să folosesc cuţitul.

Malko preferă să nu răspundă. Aventura sa se termina într-un coşmar. Ungurul apucă iar sinistra povară, traversă din nou încăperea şi dispăru în baie. După un sfert de oră apăru iar ţinând în mâini o minge înfăşurată într-un prosop plin de sânge. Deschise portiţa sobei şi aruncă obiectul în flăcări. Apoi închise portiţa şi îl fixă pe Malko. Privirea îi era rătăcită.

— Era capul lui Valeri Ilici Suslov. Pare să ardă foarte bine. În curând va urma şi restul. În două ore se va termina totul... Apoi voi stinge focul, voi scoate oasele, iar Szuszi le va arunca la noapte în Dunăre. Mâine dimineaţă, înainte să plecăm, vă voi trage un glonţ în cap.

Malko nu îndrăzni să pronunţe numele Ilonkăi. Era sigur că ungurul nu spusese adevărul cu privire la ea. Era obligat să o ucidă ca să nu mai rămână în viaţă nici un martor la ce i se întâmplase ministrului sovietic. „Este cu adevărat nebun” îşi spuse el. Focul duduia în sobă de toată frumuseţea. Ungurul dispăru din nou. Desigur că pusese cadavrul în cadă ca să nu umple totul cu sânge. După un timp, apăru din nou cu un pachet înfăşurat într-o cămaşă însângerată. Părea să fie un braţ, tăiat de la umăr. El îl băgă în sobă ca şi cum ar fi fost vorba de un buştean. Ungurul îşi şterse sudoarea ce-i şiroia pe frunte şi spuse:

— Am fost deportat la viaţa mea. Am văzut trupuri arzând zi şi noapte. Eu le duceam la crematoriu. Puţini dintre noi au supravieţuit acelor timpuri.

Malko încercă să-şi reprime senzaţia de greaţă. Când ungurul va termina de ciopârţit leşul, urma să se ocupe de el.

*

* *

Szuszi Sibrik se lăsă să cadă pe un scaun în faţa lui Malko şi îl apostrofă:

— Ne-aţi trădat! Acum, vedeţi ce se întâmplă. Este oribil. Janos a înnebunit. Nu ne vom mai putea salva. Şi asta doar

din cauza dumneavoastră... Are dreptate să vă ucidă.

Era aproape ora unsprezece noaptea. Toth îşi terminase de mult sinistra îndeletnicire. Resturile lui Valeri Ilici Suslov tocmai se mistuiseră în foc. Malko murea de foame, iar mâna îl durea din nou. El nu o mai revăzuse pe Ilonka pe care o credea prizonieră în altă cameră.

Malko o privi pe Szuszi. În ochii ei se citea deznădejdea. Îi era o frică teribilă de moarte. Malko încercă să afle mai multe despre ea.

— Ce v-a determinat să lucraţi pentru el? o întrebă.

Femeia ridică din umeri şi spuse cu o voce teribil de deprimată:

— Mi-a promis bani şi mi-a oferit posibilitatea de a ieşi din ţară ca să pot duce o viaţă frumoasă acolo unde vreau. Nu mai suportam Ungaria. Credeam că toată această răpire nu este decât un fel de glumă şi că nu se va solda cu moartea nimănui. Apoi lucrurile au luat o întorsătură proastă, din cauză că tinerii care se aflau împreună cu Janos erau lipsiţi de experienţă. Iar acum...

— Acum încă ne mai putem salva, spuse Malko. Unde se află el?

— Se odihneşte. A încuiat apartamentul cu cheia şi doarme lângă uşa de la intrare. Mă sperie. Aţi văzut ce a făcut cu rusul? Şi eu care mă ataşasem de el. Am discutat o mulţime. Eu îi duceam mâncarea. Odată m-a rugat să îl masturbez. Mi-a spus că îi sunt datoare cu asta.

— Şi aţi făcut-o?

— Da.

Malko se uită la imensa sobă unde arseseră resturile rusului. Oroarea puse stăpânire pe el. Acum era momentul.

— Janos Toth a fost manipulat de către ruşi de la bun început, spuse el. L-am spus acest lucru, dar nu m-a crezut. Cu toate acestea este purul adevăr.

Apoi el îi povesti totul. Dublul joc folosit de CIA, rolul lui şi, în cele din urmă, lovitura de teatru din ultimul moment. Szuszi Sibrik îl asculta cu atenţie.

— De ce au făcut ruşii aşa ceva? întrebă ea. Este vorba doar de unul dintre demnitarii lor şi au pierdut oameni în luptă... Nu pot să vă cred.

— Ascultaţi, spuse Malko. Ancheta continuă. Există cineva care poate să vă răspundă: George Hamilton. El se află încă la Budapesta. În acest moment, se află la el acasă. Haideţi să-l sunăm împreună. Veţi putea asculta toată conversaţia.

Unguroaica ezita. Telefonul se afla în camera alăturată. Era vizibil faptul că nu voia să-l dezlege pe Malko. Se ridică în picioare, ieşi şi reveni cu aparatul pe care îl aşeză pe podea, lângă Malko.

— Formaţi 450 636, îi spuse el.

Szuszi formă numărul. Malko ascultă soneria. Nu răspundea nimeni. Ea refăcu numărul dar nici acum nu răspunse nimeni. Era aproape de miezul nopţii.

— Nu este nimeni acolo.

— Îl vom suna mai târziu, propuse Malko, agăţându-se de o ultimă speranţă. Ce face Ilonka?

— Bine, făcu laconic unguroaica.

Ea îşi aprinse o ţigară, iar liniştea coborî în încăpere. Ploaia izbea în ferestre şi căldura emanată de soba deveni mai slabă. Malko se lupta să nu adoarmă. Îi era teamă că dacă închidea ochii nu se va mai trezi niciodată.

*

* *

Mate Balăzs îşi frecă ochii umflaţi de somn. Biroul era încărcat până la refuz cu dosare. În afară de santinele, doar el se mai afla în clădire. Nu voia să renunţe cu una cu două. De la incidentul din faţa muzeului, oamenii săi făceau o muncă de furnici. Trecuseră prin ciur toată lumea de la hotelul *Gellert.* La ora şapte şi jumătate, găsiseră maşina utilizată de agentul american. Maşina teroriştilor fusese găsită la ora zece cu un cadavru în ea. Identificarea nu întârzie prea mult: era vorba de Nagy Kerepesi, muncitor tipograf. Domiciliul acestuia fusese percheziţionat, dar nu găsiseră nimic.

Şeful Serviciilor maghiare închise dosarul din faţa sa. Un lucru îl intriga însă. Doi dintre prietenii lui Nagy declaraseră că acesta era mort după muzică şi că poseda un adevărat echipament, de la baterie, la orgă electronică… Or, nimic din toate acestea nu fusese găsit la el acasă. El luă fişa

celor interogaţi. Unul dintre ei avea telefon. Formă numărul şi cineva ridică receptorul. Mate Balăzs ceru să vorbească cu tânărul. Când acesta răspunse, nu-i puse decât o singură întrebare:

— Nagy avea un local unde obişnuia să cânte?

— Nu, răspunse celălalt fără să ezite. Mătuşa lui îi împrumuta o cameră din apartamentul ei…

— Cum se numeşte ea şi unde locuieşte?

— Karoli Flora. Locuieşte pe Oktober-6 Utka, la numărul 26 sau 28.

Mate Balăzs puse receptorul în furcă. Din fericire, ceruse ca un om să stea de permanenţă la arhive. Karoly Flora: numele acesta îi spunea ceva… Peste cinci minute îi fu adus un dosar. Curios lucru, respectiva era membră de partid şi era un om de-al ruşilor. Agenţii săi o considerau ca fiind o agentă KGB…

Dosarul ţinut la zi indica faptul că plecase la Congresul femeilor socialiste de la Moscova, care începuse la 1 decembrie. Se întorcea pe data de 14, chiar astăzi… Mate Balăzs sună imediat la aeroport. Cu greu găsi pe cineva de la Serviciul de permanenţă. Fu informat că aeroportul era închis de la ora unsprezece dimineaţa… Nu aterizase de atunci nici un avion.

El închise telefonul. Încet-încet, adevărul păru clar ca lumina zilei. Îşi luă paltonul şi se hotărî să plece la *Emke,* cafeneaua sa favorită, ca să reflecteze la cele aflate.

*

* *

Soneria telefonului îl scoase pe Malko din starea de somnolenţă care îl cuprinsese. După câteva secunde, în cameră apăru Szuszi care se opri în faţa aparatului ce continua să sune. Ca şi cum cel care chema era sigur că era cineva acolo.

— Răspundeţi, zise Malko.

Această sonerie insistentă însemna ceva. În situaţia în care se afla, orice era mai bine venit decât aşteptarea în compania unui nebun care se pregătea să-l ucidă. Cum Szuszi continua să se uite fix la telefon fără să facă nimic, Malko îşi întinse brusc picioarele legate fedeleş şi reuşi să

lovească receptorul care căzu din furcă.

Szuszi Sibrik se repezi şi îl ridică de jos. Malko auzi vag o voce de bărbat care vorbea în ungureşte. Văzu cum Szuszi se schimbă la faţă, cuprinsă de o emoţie puternică. Ea îşi îndepărtă receptorul de la gură şi acoperindu-l cu palma, spuse:

— Este Mate Balăzs. Şeful Serviciilor maghiare. Vrea să stea de vorbă cu Janos.

Era un lucru atât de neaşteptat, încât Malko rămase mut câteva clipe. Apoi fu cuprins de o cumplită îngrijorare. Asta însemna finalul misiunii sale. Casa era cu siguranţă înconjurată. Cum de reuşiseră ungurii să descopere ascunzătoarea lui Janos Toth?

— Ce vrea? o întrebă Malko.

— Nu ştiu. Spune că nu are intenţii rele. Că are să-i comunice nişte lucruri extrem de importante.

— Duceţi-vă şi treziţi-l, o sfătui Malko. În situaţia în care ne aflăm nu mai contează…

Szuszi ieşi din cameră ca un automat. Malko avu timp să se rostogolească şi să-şi apropie faţa de receptor.

— Domnule Balăzs, zise el. Sunt Malko Linge. Am o informaţie foarte importantă pentru dumneavoastră. Ruşii sunt cei care au pus la cale toată această operaţiune.

Nu mai avu însă timp să audă răspunsul ungurului. Uşa se deschise şi el reuşi să se îndepărteze de receptor. Nu dorea ca Janos Toth să ştie că vorbise cu Balăzs.

Ungurul întră în cameră, clipind din ochi ca o bufniţă orbită de lumină. Cu revolverul la brâu, el se aşeză pe un scaun şi luă receptorul.

— Alo, aici Janos Toth. Ce doriţi?

Mate Balăzs aştepta cu inima bătând să-i spargă pieptul. Ezitase mult să telefoneze. Nu era în biroul său unde linia era cu siguranţă supravegheată, ci la una din cabinele telefonice din barul *Emke.*

Trebuia să-l convingă pe Toth să-l elibereze pe ministrul rus… Un asalt asupra grupului de terorişti putea declanşa o catastrofă… şi chiar moartea ostaticului.

— Alo, sunt Toth Janos. Ce doriţi?

Fermitatea glasului îl surprinse pe şeful Serviciilor

maghiare. El rămase tăcut câteva momente, apoi spuse:

— Toth Janos, sunt Balăzs Maţe. Aţi auzit de mine. Vă vorbesc acum în calitate de ungur. Îmi iubesc ţara la fel ca şi dumneavoastră... şi încerc să o slujesc.

— Ştiu, colaborând cu ruşii, spuse tăios Toth.

Mate Balăzs nu obiectă. Nu era momentul potrivit ca să rupă această fragilă legătură după care alerga de săptămâni întregi. Continuă să vorbească cu aceeaşi voce calmă:

— Voiam să vă dau o informaţie importantă. Încă de la începutul acestei istorii, m-am întrebat care a fost motivul care v-a determinat să acţionaţi. Am făcut o anchetă şi cred că am reuşit să înţeleg. KGB-ul a manipulat totul ca dumneavoastră să-l răpiţi pe Valeri Ilici Suslov pentru ca să aibă un motiv puternic de a înăspri regimul impus Ungariei. Aţi crezut că veţi atrage atenţia lumii asupra Ungariei şi că veţi da o lecţie ruşilor, dar adevărul este că ei sunt cei care şi-au bătut joc de dumneavoastră.

El se opri cu răsuflarea tăiată. Janos Toth era ca paralizat. Mate Balăzs îl simţea că ezită şi că vrea să închidă telefonul. El adăugă imediat cu o voce cât mai convingătoare.

— Dacă cineva ar intercepta această conversaţie, mi-aş risca libertatea şi chiar şi viaţa. Înainte de a vă suna, am avut un contact cu Kadar Janos. Mi-a dat mână liberă în interesul patriei noastre. Trebuie să colaborăm...

Din nou se lăsă o tăcere ameninţătoare.

— Şi ce doriţi de la mine? întrebă pe un ton agresiv Toth.

— Îl vreau pe Valeri Ilici Suslov, spuse Mate Balăzs. Dacă pot să-l înapoiez ruşilor, le tai craca de sub picioare şi nu vor mai putea să spună că suntem incapabili să menţinem ordinea... Dacă faceţi acest lucru, vă dau cuvântul meu de onoare că nu vă voi face necazuri. Dacă reuşiţi să fugiţi, cu atât mai bine. Eu nu voi spune nimic KGB-ului.

Urmă un nou moment de tăcere, apoi Janos Toth îl întrebă cu o voce nesigură:

— Sunteţi absolut sigur de cele spuse? Ferenszi Benedek lucra pentru sovietici?

— În acest caz, este sigur. Vă rog să mă credeţi, sunt un

om bătrân, aflat în pragul pensionării. Noi nu constituim o forţă capabilă să se împotrivească ruşilor. Dar încercăm să facem în aşa fel ca lucrurile să nu se înrăutăţească şi mai mult.

Brusc, bătrânul ungur fu gata să izbucnească în lacrimi. Janos Toth simţi emoţia din vocea interlocutorului său. El spuse cu o voce scăzută:

— Vă cred, Balăzs Mate.

Întâlnirea dintre cei doi bărbaţi era un moment extraordinar. Şeful Serviciilor maghiare întrebă timid:

— Atunci, care este răspunsul dumneavoastră?

— Am nevoie să mai reflectez, zise rar Janos Toth. Dacă tot ne ştiţi numărul de telefon, aţi putea să ne sunaţi mâine dimineaţă pe la ora şapte? Eu nu mă voi mişca de aici. Atunci vă voi da răspunsul meu.

El închise telefonul fără să-i mai dea timp celuilalt să răspundă.

*

* *

Janos Toth rămase mult timp cu privirea fixată în gol şi cu umerii căzuţi. Malko ascultase convorbirea, dar nu înţelesese nimic. Deodată, Toth îşi scoase ochelarii şi îşi şterse ochii.

Plângea.

Fără să spună vreun cuvânt, el se ridică în picioare şi ieşi din încăpere, urmat de Szuszi Sibrik. Aceasta se întoarse după o jumătate de oră. Răvăşită de durere, se aşează lângă Malko.

— Este îngrozitor, Janos este distrus. Este convins acum că ruşii au pus la cale toată operaţiunea. Cunoaşte reputaţia de care se bucură Mate Balăzs şi ştie că este un bărbat cinstit, care nu-i iubeşte pe ruşi. Este nenorocit că l-a lăsat pe ministru să moară. Acum nu mai poate să le dea nici măcar cadavrul…

Evident. Oasele nu însemnau mare lucru.

— Şi ce are de gând să facă?

— Nu ştie încă. Plânge întruna. Atâţia oameni morţi pentru nimic, atâtea eforturi numai ca să le facă jocul ruşilor pe care îi urăşte atât…

— Mâine am putea pleca spre Viena, spuse Malko. Am o filieră. Cred că acum mă crede că spun adevărul.

Ea dădu din cap.

— Da, vă crede. Mi-a spus să vă eliberez. La fel şi pe Ilonka. Sunteţi liberi.

Frumoase vorbe. Ea îi desfăcu legăturile de la mâini şi deja picioare. Malko se ridică cu greu, atât era de anchilozat. În apartament domnea un miros greu de carne arsă. Atât mai rămăsese din Valeri Ilici Suslov… Szuszi Sibrik deschise uşa cămăruţei în care stătea Ilonka. Tânăra alergă spre Malko şi îi căzu în braţe unde rămase timp îndelungat. Szuszi o puse la curent cu ultimele noutăţi.

— Dumnezeule! exclamă Ilonka când auzi că Suslov murise şi că fusese carbonizat.

— Eu mă duc să stau cu Janos, le spuse Szuszi. Puteţi dormi amândoi aici. Pentru moment, el este prea obosit ca să mai poată lua vreo hotărâre. Trebuie neapărat să prindă câteva ore de somn. Îl vom trezi în zori.

Ea părăsi camera, Ilonka şi Malko se uitară unu! la celălalt. Erau încolţiţi din toate părţile. Ca să nu mai vorbească de KGB care nu îşi spusese încă ultimul cuvânt…

— Am putea face un lucru, propuse Malko. Te pot duce chiar acum la George Hamilton. Cred că va accepta să te scoată din ţară. La urma urmelor, nu ai nici o vină prea mare.

Ilonka scutură din cap.

— Nici nu mă gândesc. Rămân cu tine. Hai să ne odihnim. Mâine va fi o zi extrem de dură pentru toţi.

Ei se lungiră pe o saltea aşezată direct pe podea. Nu se mai auzea decât sunetul ploii. Un gând nu-i dădea pace lui Malko şi anume că în maşina palestinianului nu erau decât trei locuri disponibile. El se hotărî atunci ca să cedeze locul său Ilonkăi. Se va descurca el altfel. Poate că CIA nu-l va abandona. Mai putea fi încă folositor.

Mâna Ilonkăi se strecură încetişor pe sub cămaşa sa şi începu să-l mângâie pe piept, apoi, pe stomac. Ghemuită alături de el, ea începu să-l dezbrace. Atingerile ei erau atât de abile şi de uşoare încât păreau ireale. Era o adevărată zână…

Ea se aplecă deasupra lui şi începu să-i sărute pieptul cu atingeri uşoare ca o boare de vânt umedă şi caldă şi să-l lingă ca un animal. O toropeală delicioasă îl cuprinse pe Malko, care simţi cum frica şi îngrijorarea se îndepărtează de el. Vru să o mângâie, dar Ilonka se feri.

— Astă-seară, nu, spuse ea. Vreau să-ţi las o amintire de neuitat în cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură proastă. Ea continuă să mângâie fiecare centimetru pătrat al corpului amantului ei, ca o vestală răbdătoare şi îndrăgostită. Acum, el era complet gol. Femeia continua să-l mângâie desfăşurându-şi manejul în zona din jurul sexului învârtoşat, apoi limba ei cercetă locurile cele mai intime, cele mai delicate, ca o micuţă bestie fierbinte şi independentă. Întunericul era total, iar Malko abia îi ghicea silueta. Era înnebunit de această gură care se învârtea de jur-împrejurul lui, care îl atingea peste tot, numai unde dorea el, nu, de această limbă care se insinua în pliurile cele mai secrete, dar care nu reuşea decât să-l excite. Şi mai tare.

Pletele lungi şi despletite ale Ilonkăi îl gâdilau şi îl aţâţau, atingându-i sexul. Malko încercă cu greu să se stăpânească. Limba ei neastâmpărată se afla acum la baza sexului său, semănând cu o veveriţă care ronţăie un copac la rădăcină.

Simţind că nu mai poate suporta, el o apucă pe Ilonka de ceafă şi o lipi cu faţa de el. Se aştepta la un reflex de recul şi la o respingere din partea ei. Dimpotrivă însă, gura ei îl cuprinse ca un cuptor încins şi mângâietor, plin de o nesfârşită senzualitate. Malko crezu că va ţipa, într-atât de puternica şi de delicioasă era senzaţia pe care o încerca acum... Ilonka se redresa. Ea îi şopti cu o voce plină de extaz:

— Am reuşit exact ce voiam din tot sufletul: să nu te mai poţi stăpâni şi să-mi violezi gura, în acelaşi fel în care mi-ai fi violat pântecele.

Ea tăcu, se lipi strâns de el, de astă dată cu o variaţie de program. Mâna ei ţinea strâns membrul lui, ca să-l menţină în aceeaşi stare de rigiditate, în timp ce cu gura îi încercuia vârful, fără să-l prindă cu adevărat, aşa cum o fetiţă savurează o acadea prea mare. Deodată, el simiţi cum

respiraţia ei fierbinte îi invadează fiinţa, iar membrul îi este complet înghiţit de gura ei lacomă. Un geamăt se auzi din gâtul Ilonkăi. Ea fusese cea care juisase prima, fără ca Malko să o fi atins măcar.

Imediat, Ilonka îşi reluă manejul, de astă dată cu un soi de furie dezlănţuită, cu mişcări repezi şi regulate, până ce Malko explodă, Ilonka îl îmbrăţişa uşor şi îl sărută. Gura ei avea mirosul lui.

— Somn uşor, îi spuse ea.

*

* *

Janos Toth intră în cameră, îmbrăcat, pieptănat, bărbierit cu mare grijă. Se sculase de la ora şase dimineaţa. Era în că întuneric afară. Ploaia ce cădea în rafale continua să izbească în ferestre. Uriaşa sobă albastră se răcise şi în apartament domnea acum un frig îngrozitor. Malko simţea o senzaţie de greaţă, în ciuda tratamentului la care îl supusese Ilonka. Nu putea să alunge din minte gândul că în sobă se aflau osemintele albicioase ale ministrului de Interne sovietic. Coşmarul nu se terminase încă. Cele două femei erau cenuşii la faţă, iar ochii lor erau adânciţi în fundul capului.

— O să pun de cafea, propuse Szuszi Sibrik.

Malko îşi consultă ceasul. Era ora şapte fără cinci minute. Nu-şi dezlipi bine ochii de la ceas, că telefonul sună. Janos Toth se apropie cu paşi grei şi ridică receptorul.

— Alo?

În încăpere nu se auzea glasul interlocutorului. Malko îşi reţinu respiraţia. Cum avea să o scoată la capăt ungurul? Văzând expresia de pe chipul lui Szuszi Sibrik, îşi dădu seama că se petrece ceva ieşit din comun. Trecură astfel douăzeci de minute. Janos Toth pleda pentru ceva anume. În cele din urmă, conversaţia luă sfârşit şi ungurul închise telefonul şi rămase un timp pe gânduri. Apoi înălţă capul, uitându-se fix la Malko. Privirea îi era stinsă, de parcă îmbătrânise brusc.

— Am vorbit cu Mate Balăzs şi ne-am pus de acord. Nu i-am spus încă nimic despre moartea lui Suslov. O să-i spun când ne vom întâlni.

— Veţi merge să vă întâlniţi cu el? îl întrebă Malko. Janos Toth făcu un semn afirmativ cu capul.

— Da. Vreau să mă predau. Azi, la ora unsprezece, la KGB.

Capitolul XIX.

— Vă vor împuşca, spuse Malko.

Prin ochii albaştri şi trişti ai lui Toth, trecu o licărire de bucurie. Brusc ungurul păru să-şi recapete întreaga vitalitate.

— Nu mă vor împuşca, spuse el cu un ton plin de siguranţă. Vă jur că nu mă vor împuşca. Mate Balăzs are nevoie de ceva ca să-i liniştească pe sovietici. Aşa că dacă nu pot să le dau pe ministrul Suslov, mă voi duce eu în schimbul lui. Sper că se vor mulţumi cu modesta mea persoană... Cât despre dumneavoastră, dacă aveţi într-adevăr o cale de a ieşi din ţară, fugiţi cât mai repede. Altfel s-ar putea să cădeţi în mâna oamenilor lui Balăzs.

— Veniţi cu noi, spuse Malko. Este inutil să vă sacrificaţi. Doar îi cunoaşteţi pe sovietici. Moartea lui Suslov va fi un pretext pentru ei ca să poată aplica măsurile dorite. Veţi fi mai util în afara ţării decât în puşcărie sau în pământ. Aţi putea plănui alte acţiuni...

Janos Toth dădu încet din cap.

— Nu, ştiu care este datoria mea. Sunt responsabil de multe fapte şi trebuie să plătesc. Luaţi toate măsurile ca să puteţi pleca de aici cât mai repede cu putinţă. La revedere.

El ieşi din încăpere şchiopătând. Szuszi spuse:

— Habar n-am ce se întâmplă cu el. Nu a dormit aproape deloc. În mijlocul nopţii, m-a întrebat dacă nu vreau să facem dragoste. Nu am putut să-l refuz. Şi-a scos proteza, ca să fie mai comod. Săracul de el, are piciorul amputat chiar de la şold. Părea însă atât de fericit... Apoi a vrut să rămână singur şi nu l-am mai văzut decât în zori... Nu cred că vom reuşi să-i schimbăm hotărârea.

Malko citi în ochii ei că nu mai dorea decât un singur lucru: să-şi salveze viaţa. O înţelegea perfect. Acum nu mai avea nici un fel de probleme cu Raşid, palestinianul.

— Foarte bine, mă duc să-l găsesc pe Raşid la *Abbazia.* Sper că totul va merge bine. În caz contrar, va trebui să ne refugiem la Ambasada americană.

— Şi să rămânem acolo?

— Nu avem altă posibilitate. Dacă Mate Balăzs îşi respectă promisiunea, nu riscăm nimic pentru moment. În oraş ar fi prea periculos. Eu voi trece mai uşor neobservat. Nu voi utiliza maşina. Rămâneţi aici, mă voi întoarce.

Malko îşi puse haina de blană. Pe culoar se întâlni cu Janos Toth. Cei doi bărbaţi rămaseră o clipă tăcuţi, apoi ungurul spuse cu o voce reţinută:

— Vă cer iertare pentru ceea ce am gândit despre dumneavoastră. Am fost un imbecil, nu am înţeles ce se întâmplă cu adevărat Acum ştiu că aţi încercat să mă ajutaţi... Nu ne vom mai revedea. *Kdszdnomszepen*[25].

El îi întinse mâna. Malko i-o strânse cu putere. Apoi ungurul luă de pe scaun pistolul automat cu care voise să-l omoare şi i-l întinse.

— Păstraţi-l. Vă va aduce aminte de mine. Poate că vă va fi de folos.

El îi deschise uşa lui Malko şi o închise repede în urma lui. Malko privi ferestrele întunecate aflate de-a lungul galeriei. Nu putea să ştie dacă nu îl urmărea cineva. Plecă repede de acolo coborând în fugă treptele.

Era ultima sa şansă. Dacă palestinianul dădea înapoi, ghinionul lor.

*

* *

Muiat până la piele, Malko deschise uşa cafenelei *Abbazia.* Aproape o jumătate de oră hoinărise pe străzile pustii, fără să vadă vreun semn că ar fi fost urmărit. Mate Balăzs părea că şi-a ţinut promisiunea... Privi în jurul său. Erau mulţi arabi acolo, dar nici urmă de Raşid. Se aşeză la o masă şi comandă o cafea, încercând să se încălzească. Era atât de încordat, încât abia reuşi să înghită. Îşi promise să nu se mai gândească, dar, de fiecare dată de câte ori auzea deschizându-se uşa, tresărea. Erau mai puţini arabi decât de obicei, de parcă timpul urât i-ar fi alungat.

Era ora zece şi douăzeci de minute şi Raşid încă nu apăruse. Mai comandă o cafea pe care o bău cât mai pe-ndelete. Se făcuse ora unsprezece.

---

[25] Mulţumesc (n.a.).

Trebuia să admită că nu-i mai rămânea decât soluţia disperată de a trece cu forţa de Cortina de Fier. Chiar dacă asta îl va costa viaţa.

— Ah, aici eraţi!

Raşid apăruse ca din senin lângă el, extrem de agitat, Malko ar fi fost în stare să-l sărute.

— Credeam că v-aţi răzgândit. Încă mai doriţi să plecaţi?

— Da.

— Bine. Este loc doar pentru trei persoane, dar trebuie să vă grăbiţi. Prietenii mei tocmai îşi fac bagajele la *Hilton.* Aveţi banii?

— Îi voi avea, spuse Malko, simţind cum i se accelerează pulsul.

— Cunoaşteţi bine Budapesta, îl întrebă palestinianul. Va trebui să ne întâlnim pe şoseaua ce duce spre aeroport, către Voros Hadsereg. Într-un loc pustiu, ca nimeni să nu vadă când vă urcaţi în portbagaj. Sunt cu maşina şi pot să vă iau de aici peste o oră. Veţi veni cu banii şi eu vă voi însoţi până la punctul de întâlnire cu prietenii mei. Apoi ne vom întâlni de cealaltă parte a graniţei. De acord?

— De acord.

Malko plecă aproape în fugă. Nu luă un taxi ca să evite orice întâlnire cu organele de ordine. Cu obrajii îngheţaţi de rafalele ploii, el înainta pe lângă ziduri. Clădirile negre ale Budapestei i se păreau şi mai sinistre ca de obicei. O senzaţie angoasantă îl cuprinse şi grăbi şi mai mult paşii. Se temea să nu se fi întâmplat vreo catastrofă în lipsa sa. Cu un om aflat în starea lui Janos Toth era posibil orice…

El se uita mereu în urmă. Nu uita că toată poliţia maghiară trebuia să fie pe urmele lui.

Strada Oktober-Utca era la fel de liniştită şi de pustie. Cele câteva maşini acoperite cu prelate din material plastic semănau cu nişte fantome. Malko urcă cele patru etaje şi bătu la uşă. Îi deschise Ilonka. Ea îl privi cu ochi întrebători.

— Totul este în regulă! Plecăm peste o jumătate de oră.

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. Ea îl luă pe Malko de după gât. Tremurând din tot corpul ca o frunză. El se simţi culpabil pentru faptul că intervenise în viaţa ei, modificând-o atât de brutal. Înainte de sosirea lui, ea

dusese o existenţă atât de liniştită şi confortabilă. Acum era gata să pornească în exil, riscându-şi chiar şi viaţa. Îşi aminti brusc de portbagajul ciuruit de gloanţe al maşinii lui Janos Toth. Li se putea întâmpla şi lor acelaşi lucru. El o îndepărtă cu blândeţe de el, căutându-i privirea.

— Ilonka, mai ai timp să te răzgândeşti. Dacă te întorci la tine acasă, sunt sigur că amantul tău te va ierta, chiar dacă vei avea de traversat o perioadă mai grea la început. Te iubeşte prea mult şi este suficient de puternic ca să te poată proteja de poliţie. Venind după mine, ai putea pierde totul.

— Ştiu, spuse Ilonka. Dar simt că nu aş mai putea rămâne aici. Nu aş mai putea face dragoste cu el, suportându-i neîncrederea şi gelozia. Cred că voi înnebuni dacă rămân. Nu voi mai putea să pun vreodată piciorul în afara graniţelor şi m-aş sufoca. Nu, prefer să plec. Oricum, legătura mea cu el nu ar mai fi rezistat prea mult.

Nu mai rămânea nimic de spus.

— Unde este Janos Toth?

— A plecat. A luat un taxi. Trebuie să plecăm şi noi. Avionul de la Moscova a sosit acum un sfert de oră. Szuszi este gata, ne aşteaptă.

— Mi-ai spus că ai cu tine o sută de mii de dolari. Vom avea nevoie de ei. Când vom ajunge în Austria ţi-i voi înapoia.

El îi povesti cum stau lucrurile. Femeia îi spuse simplu:

— Faci ce crezi că trebuie făcut.

Malko luă banii şi numără cincizeci de mii de dolari. Apoi îi tăie în două cu o foarfecă, făcând două pachete separate.

— Asta este asigurarea noastră pe viaţă, zise el.

Zece minute mai târziu, coborau scara. Ploua în continuare. Se îndreptară către centru fără să se mai întoarcă, lăsând în uriaşa sobă de faianţă albastră resturile pământeşti ale ministrului sovietic. Malko se gândi că poate chiar în acel moment, Janos Toth îi înfrunta pe cei din Serviciile maghiare de securitate. Simţi o strângere de inimă. Lângă el, Szuszi şi Ilonka se grăbea să meargă în pas cu el. Cu ajutorul lui Dumnezeu, mai aveau de petrecut în Ungaria doar câteva ore. În caz contrar îi aşteptau puşcăria

sau eternitatea…

*

* *

Mate Balăzs privea gânditor la bărbatul aşezat pe un scaun de lemn în faţa sa. Nu-i pusese cătuşe, dar îl percheziţionase cu grijă. Semăna cu un reprezentant comercial aflat la sfârşit de carieră. Părea extrem de calm. I se luaseră cravata, cureaua şi paltonul, dar îi fuseseră lăsaţi ochelarii, iar ochii lui albaştri nici nu clipeau.

Sosise „incognito”, iar ostaşii aflaţi de planton îl aduseseră direct la şeful Serviciilor maghiare. Acum, acesta se simţea aproape jenat în faţa acestui bărbat liniştit şi redutabil care dusese la capăt o acţiune atât de complicată. Şi lucrurile încă nu se terminaseră! Mate Balăzs nu ştia încă ce cărţi ascunde în mânecă Janos Toth şi nici locul unde era ascuns ministrul sovietic, ce constituia principala sa sursă de îngrijorare. Celălalt îl privea de parcă venise în vizită. Balăzs se hotărî să treacă la atac. Încă nu-l înştiinţase pe colonelul Antonov despre arestarea lui Toth şi nu putea să mai întârzie mult, pentru că ar fi putut fi acuzat de complicitate cu teroriştii…

— Ei, Toth Janos, ce doriţi să-mi spuneţi?

Un surâs vag lumină chipul disidentului. Acesta îl fixă pe Balăzs cu o ironie aproape binevoitoare.

— Dumneavoastră, Mate Balăzs, aveţi să-mi spuneţi multe lucruri. Cum aţi ajuns, dumneavoastră, un om aşa cinstit şi decent, câinele de pază al sovieticilor care ne sufocă ţara.

Mate Balăzs făcu un gest ca să-l oprească. Nu voia să abordeze acest subiect atât de periculos.

— Toth Janos, spuse el pe un ton sever, eu v-am făcut o propunere rezonabilă. Nu i-am urmărit pe complicii dumneavoastră, nici măcar nu ştiu unde se află. Aţi venit singur ca să vă predaţi atunci când aţi văzut că vă cunosc ascunzătoarea. Noi nu vom face nici o anchetă privind complicii şi voi face tot posibilul ca sovieticii să nu vă ceară extrădarea, în schimb, nu vă cer decât un singur lucru: pe Valeri Mici Suslov. Ştiţi perfect ce reprezintă persoana lui pentru noi.

— Este adevărat, zise Toth, de astă dată fără nici o urmă de ironie. Aţi fost foarte generos. De aceea vă rog să le comunicaţi ruşilor că nu voi dezvălui locul în care se află ministrul de Interne decât în prezenţa ambasadorului sovietic şi a colonelului Antonov.

Era ceva cu totul neprevăzut. Mate Balăzs căută în zadar cu privirea vreo licărire de umor în ochii albaştri.

— Nu vă daţi seama că singur vă aruncaţi în ghearele lor? Janos Toth nu răspunse nimic, ca şi cum faptul acesta ar fi fost total lipsit de importanţă. În încăpere se aşternu liniştea. Mate Balăzs nu reuşea să înţeleagă...

În cele din urmă, se hotărî să ridice receptorul.

— Daţi-mi-l pe colonelul Antonov, ceru el. Legătura fu imediat stabilită.

— Colonele, am o veste foarte bună pentru dumneavoastră. Agenţii noştri tocmai l-au arestat pe cel care a pus la cale răpirea ministrului Suslov. El se află acum în faţa mea.

— Aţi pus mâna pe ticălosul acela! urlă rusul dezlănţuit. O să-l sugrum cu mâinile mele. Unde este Suslov? Este deja liber?

— Încă nu, recunoscu Mate Balăzs. Janos Toth nu vrea să dezvăluie locul unde se găseşte ascuns decât de faţă cu ambasadorul sovietic şi cu dumneavoastră...

— Spuneţi-i nemernicului acela că îl voi face eu să vorbească. Ştim noi cum să ne purtăm cu criminalii de teapa lui. Sosesc imediat.

— Colonele, făcu energic Mate Balăzs, acest om se află acum sub protecţia mea şi nu am de gând să accept amestecul altor servicii. Este vorba de un mutilat, care şi-a pierdut piciorul în război... Propunerea lui mi se pare foarte rezonabilă...

— În curând poate să-şi piardă şi capul, urlă colonelul Antonov.

El închise telefonul cu un gest violent. Janos Toth ascultase conversaţia cu un aer indiferent. El spuse doar:

— Vă mulţumesc.

Mate Balăzs nu putea să înţeleagă cum de putea fi atât de calm. Ai fi putut crede că nimic din cele întâmplate nu

avea vreo legătură cu el.

— Cred că vor accepta cererea dumneavoastră, zise şeful Serviciilor maghiare. Oricum, voi avea grijă să nu vi se întâmple nimic. Aţi fost arestat de noi, nu de ruşi. Doriţi să beţi o cafea?

— Da.

Capitolul XX.

Maşina palestinianului Raşid era o maşină foarte mică, un Trabant amărât care huruia ca o motocicletă, dar lui Malko i se părea mai frumos decât un Rolls. Omul lor îi aştepta în faţa cafenelei *Abbazia,* nervos ca un tânăr însurăţel. Ei străbătură o sută de metri pe bulevardul Lenin. Apoi palestinianul se opri şi întrebă:

— Aţi adus banii?

— Iată-i, făcu Malko.

El deschise servieta diplomatică de unde scoase plicul ce conţinea teancul de dolari, având grijă să lase niţel la vedere arma Walther primită de la Janos Toth. Palestinianul tresări.

— Hei, văd că sunteţi înarmat. Este periculos…

— Am nevoie de armă ca să mă apăr de hoţi, spuse cu candoare Malko. În cazul în care, prin absurd, aţi avea chef să ne duceţi în altă parte decât în Austria…

Palestinianul numără repede jumătăţile de bancnote. Apoi porni maşina şi începu să ruleze pe Ferenc Avenue, în direcţia Dunării, virând la stânga în Ulloi Avenue, o arteră foarte largă, cu un trafic greu. Parcurseră astfel mai mulţi kilometri pe şoseaua dreaptă, după care palestinianul făcu un viraj la dreapta. După un kilometru, se aflau într-un *no man's land,* un vast şantier, plin cu clădiri în construcţie, macarale, tronsoane de şosele şi poduri, dar în care nu era nici ţipenie de om. Acum turna cu găleata. Drumul era o adevărată mocirlă. Palestinianul se opri lângă un buldozer şi se uită la ceas.

— Trebuiau să fie aici de un sfert de oră, zise el.

Lăsând motorul în funcţiune, ca să mai încălzească puţin atmosfera, ei se puseră pe aşteptat în linişte. Ferestrele Trabantului erau aburite complet. Malko îşi răsucise gâtul tot uitându-se după fiecare maşină care venea din spatele lor.

Raşid era din ce în ce mai nervos. La fiecare treizeci de secunde se uita la ceas.

— Poate că ar trebui să dau un telefon, spuse el.

— Să mergem atunci, spuse Malko.

— Da, dar dacă între timp sosesc? Poate că ar fi bine să mă duc singur şi dumneavoastră să aşteptaţi aici.

Pretenţia era enormă, dar logică. Arabii aveau o oră de întârziere. Malko nu avea nici un chef să se despartă de Ilonka. Cunoştea prea bine care erau riscurile.

— Prea bine, mergeţi singur, făcu el. Dar dacă nu vă mai întoarceţi, jur că vă voi găsi.

Cei trei fugări coborâră din maşină în frigul şi ploaia de afară. La adăpostul buldozerului, frigul îi pătrundea până la oase. Ei văzură cum Trabantul face o întoarcere şi se îndreaptă către Ulloi. Malko nici nu îndrăznea să se gândească la ce îi aştepta dacă palestinianul nu s-ar mai fi întors.

Ilonka nu scotea nici o vorbă. Astfel trecură zece minute.

— Nu cred că ticălosul acela are de gând să se mai întoarcă, spuse Szuszi.

În acel moment, Malko văzu o maşină enormă care se îndrepta către ei prin noroaie. Era un Cadillac enorm, marca Fleetwood. Urmat de o altă maşină. În spatele parbrizului se desluşea pata albă a unui *kouffieh.*

Malko se duse în mijlocul şoselei, forţând maşina să se oprească. Maşina era plină cu copii. Bărbatul mustăcios ce purta *kouffieh,* care era la volan, se uită neîncrezător la Malko.

— Vă aşteptam, spuse acesta din urmă în limba engleză. Noi suntem prietenii lui Raşid.

— *Where is Rashid?*

— S-a dus să dea un telefon, explică Malko. Dar se întoarce imediat.

Celălalt făcu un gest de neputinţă.

— *No Rashid, not go...*

Malko ştia că dacă arabii pleacă, totul era pierdut. Se hotărî aşadar să se posteze în faţa maşinii.

Şoferul începu să gesticuleze furios, ambala motorul, dar nu îndrăzni să treacă peste el.

Maşina nu se mişca din loc... Situaţia însă rămăsese neschimbată. Doar nu puteau să se urce cu forţa în

portbagaj. Ar fi putut fi denunţaţi la primul post de poliţie. Deodată, Malko văzu pata galbenă a Trăbănţelului. Era Raşid, care se întorcea. Palestinianul sări din maşină şi alergă către Cadillac, în timp ce Malko se dădu înapoi.

Urmă o discuţie destul de animată în arabă. Raşid se întoarse spre Malko şi îi spuse:

— Mai vor încă zece mii de dolari.

Nu era acum momentul să mai discute. Malko îşi deschise servieta şi numără bancnotele. Chipurile deveniră zâmbitoare, iar portbagajul, acţionat din interior, fu larg deschis. Era gol şi foarte încăpător.

Malko le ajută pe femei să se urce, iar el se lungi ultimul, sub privirea grijulie a lui Raşid. Încăpeau tocmai bine.

— Pe diseară, zise palestinianul.

Capacul portbagajului fu închis, iar ei rămaseră în întuneric. Maşina demară puternic. Din cauza şocului, Malko se lovi la mâna rănită şi scoase un ţipăt de durere. Ilonka era strâns lipită de el. După douăzeci de minute, poziţia ei începu să declanşeze o reacţie necontrolată din partea lui Malko... Ilonka îşi dădu seama. Ea începu să-şi mişte bazinul încetişor, ca pentru a-l împiedica să se mai gândească ia lucruri neplăcute.

Malko încercă să se concentreze asupra acestei senzaţii plăcute ca să-şi uite gândurile negre. Ei se aflau cu totul în mâinile arabilor. Până la frontieră, aveau de străbătut trei sute cincizeci şi şase de kilometri.

*

* *

Colonelul Igor Petrovici Antonov îl privi cu dezgust pe Janos Toth. Alături de el, ambasadorul Uniunii Sovietice la Budapesta părea minuscul.

Avea aspectul unui funcţionăraş uscat şi cărunt. În spatele ambasadorului stătea generalul Rotov. O gardă formată din mai mulţi ruşi îi înconjura pe cei trei bărbaţi instalaţi în biroul colonelului Antonov.

— L-aţi percheziţionat bine?

— Da, spuseră aceştia. Nu am găsit nimic, *tavarişci colonel.*

— Deja a fost controlat de noi. Nu are nici o armă asupra

lui, remarcă cu un glas blând Mate Balăzs.

Triumfa. În urmă cu o oră, el îl convocase în mod oficial pe împuternicitul Moscovei, peste capul colonelului Antonov, pentru a-i raporta direct succesul înregistrat de poliţia ungară. Avea astfel o acoperire completă vizavi de Moscova. Antonov se răsti la Janos Toth:

— Unde se află tovarăşul Valeri Ilici, pui de căţea?

Janos părea total netulburat, ca şi cum toată această poveste îl amuza.

— Am spus deja că vă voi spune doar în prezenţa ambasadorului sovietic. Mai întâi însă, vreau ca Mate Balăzs să părăsească încăperea.

Colonelul Antonov schimbă o privire cu Mate Balăzs. Amândoi păreau extrem de surprinşi. Şeful Serviciilor maghiare căută privirea disidentului, dar nu văzu în ea nici o urmă de ostilitate. Deodată, înţelese. Janos Toth era pe aceeaşi lungime de undă cu el.

— Ei, ce mai aşteptăm? făcu nerăbdător colonelul Antonov. Aveţi de gând să vorbiţi odată?

— Eu cred că voi rămâne aici, iar el va trebui să vorbească, spuse Mate Balăzs. Nu-i aşa, Toth Janos? Ştiu că aţi câştigat partida…

Urmă un moment de tăcere. Cei doi unguri se priviră în ochi, apoi Toth spuse cu o voce calmă, aproape resemnată:

— Ministrul Suslov se află în apartamentul Florei Karoly, de pe strada Otober-6-Utca, numărul 26, etajul patru.

Colonelul era deja cu mâna pe telefon. Janos Toth zâmbi cu seninătate.

— N-are sens să v-a grăbiţi, căci este mort.

Apoi preciza cu suavitate:

— I-am ars leşul. Puteţi găsi ce-a mai rămas din el în marea sobă din faianţă albastră.

Colonelul Antonov scoase un urlet sălbatic. Ca un nebun, el se năpusti cu mâinile întinse către ungur. În mod cu totul curios, Mate Balăzs nu se clinti din loc. Şi nici Janos Toth. El se mulţumi să-şi ducă mâna la piciorul stâng şi făcu un gest ca şi cum s-ar fi scărpinat. Un zâmbet crispat îi schimonosea chipul…

Mate Balăzs închise ochii.

În clipa în care enormele mâini ale colonelului Antonov încercuiau gâtul lui Janos Toth, o jerbă de foc ţâşni din piciorul artificial al ungurului. O explozie cumplită zgudui încăperea, spulberându-i pe toţi cei care se aflau în ea. Prin ferestrele smulse de suflul exploziei, zburară în exterior fragmente de mobilier şi de rămăşiţe omeneşti. Un perete se nărui în întregime.

*

* *

Lui Malko îi venea să urle de durere. Trupul îi era total anchilozat. Ţinându-şi respiraţia, încerca să fie atent la orice zgomot ce venea din afară. Urmau să treacă frontiera pe la Hegyeshalom, pe autostrada cu numărul unu. Mai aveau doar patruzeci de kilometri până la Viena. Auzi un schimb de cuvinte în limba ungară, apoi o portieră se trânti şi Cadillacul demară.

Ilonka îl strânse de mână în întuneric.

Maşina mai rulă preţ de douăzeci de minute, apoi se opri. Capacul portbagajului fu ridicat, iar Malko simţi cum îl orbeşte lumina zilei.

El coborî cu greu din maşină, apoi le ajută pe cele două femei să facă acelaşi lucru.

Erau în Austria, la numai câţiva kilometri depărtare de castelul său. Arabul care îi adusese făcu un semn către Trabantul galben, oprit ceva mai departe.

— *Rashid there. Good bye.*

Palestinianul se îndrepta către ei cu chipul radiind de fericire. Ei se înghesuiră în maşina lui, în vreme ce Cadillacul demara. Malko era prea epuizat ca să mai poată vorbi.

— Conduceţi-mă la castelul Liezen. Spuse el. Se află chiar în drumul dumneavoastră.

Frumoasă primire avea să-i facă Alexandra când îl va vedea coborând din maşină împreună cu cele două femei. Cu atât mai rău pentru ea.

*

* *

Elko Krisantem veni cu o tavă mare din argint masiv, ornată cu blazonul familiei Linge, pe care se afla ultimul

număr din *Kurier,* cerut de Malko. Szuszi şi Ilonka îl acompaniau încălzindu-se la focul aprins în şemineul din bibliotecă. În urmă cu un sfert de oră, prinţul primise un telefon de la Centrala CIA din Viena. Înnebunit, şeful centralei îi spusese să cumpere ziarul. Krisantem fusese trimis în sat după el.

Malko despături cotidianul. Un titlu imens ocupa prima pagină. „La *Budapesta, un nebun declanşează o explozie în care sunt omorâţi un înalt funcţionar maghiar, ambasadorul URSS, ataşatul militar şi un general venit în inspecţie."*

În articol, se arăta că un bărbat bănuit de activităţi teroriste ceruse să fie adus în faţa ambasadorului sovietic şi explodase în faţa acestuia. El ascunsese în piciorul de lemn mai multe kilograme de dinamită. Drama provocase moartea a şapte persoane.

Fără să scoată nici un singur cuvânt. Malko îi întinse ziarul lui Szuszi Sibrik. Până la urmă, tot Janos Toth avusese ultimul cuvânt, iată de ce se predase. Unguroaica lăsă ziarul în jos, cu ochii plini de lacrimi.

— Atâta vreme cât vor mai exista bărbaţi ca Toth Janos. Ungaria nu va pieri, spuse ea.

Sfârşit.